IX. évfolyam, 26. szám

1953. június 25.

Ára: 70 fillér

MEGYEI KÖNYVTÁR KAPOSVÁR

Ludas Matyi

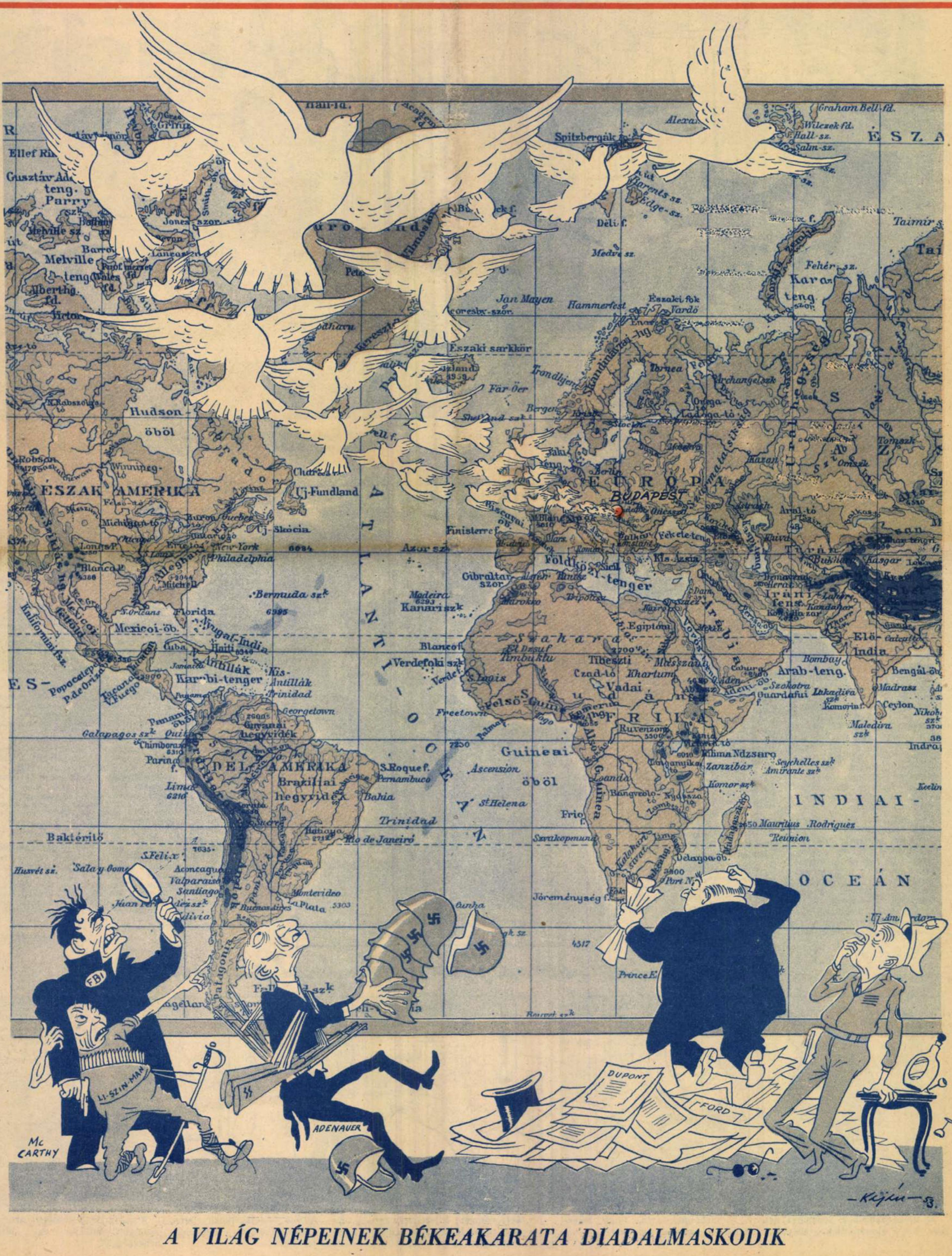
ÉSZAK AMERIKA
DÉL AMERIKA
EURÓPA
BUDAPEST
AFRIKA
ATLANTI-ÓCEÁN
INDIAI-OCEÁN
FBI
Mc CARTHY
LI-SZIN-MAN
ADENAUER
DUPONT
FORD
Kaján 53.

A VILÁG NÉPEINEK BÉKEAKARATA DIADALMASKODIK

Emberiesség — imperialista módra

Két évi kényszermunkára változtatták Ilse Koch, a hírhedt náci háborús bűnös életfogytiglani büntetését.

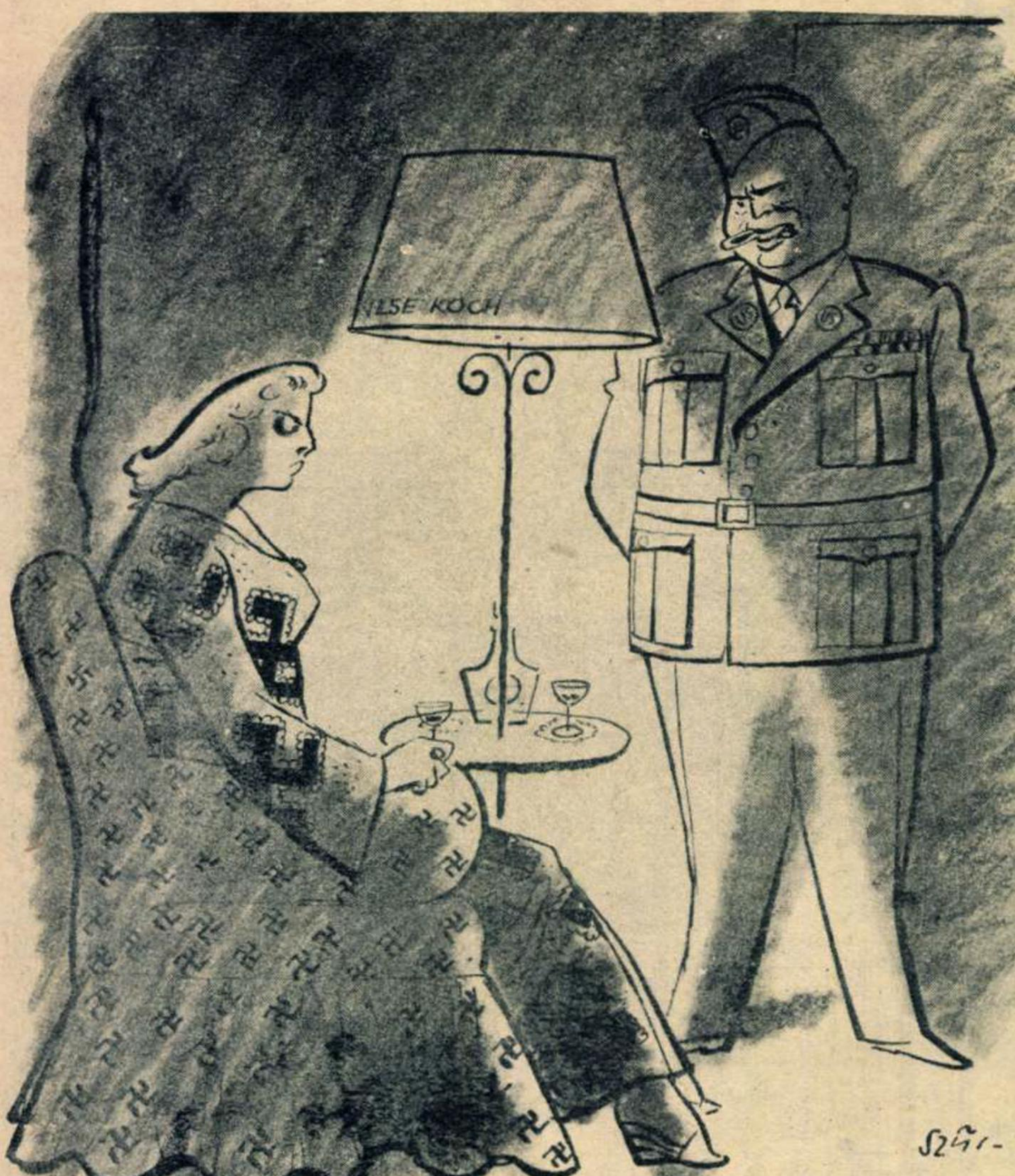

Ilse Koch: És még az önök humanitását vonják kétségbe? Hát ki állt mellém, amikor mindenki az én elítéltetésemet követelte?!

Akinek nem inge . . .

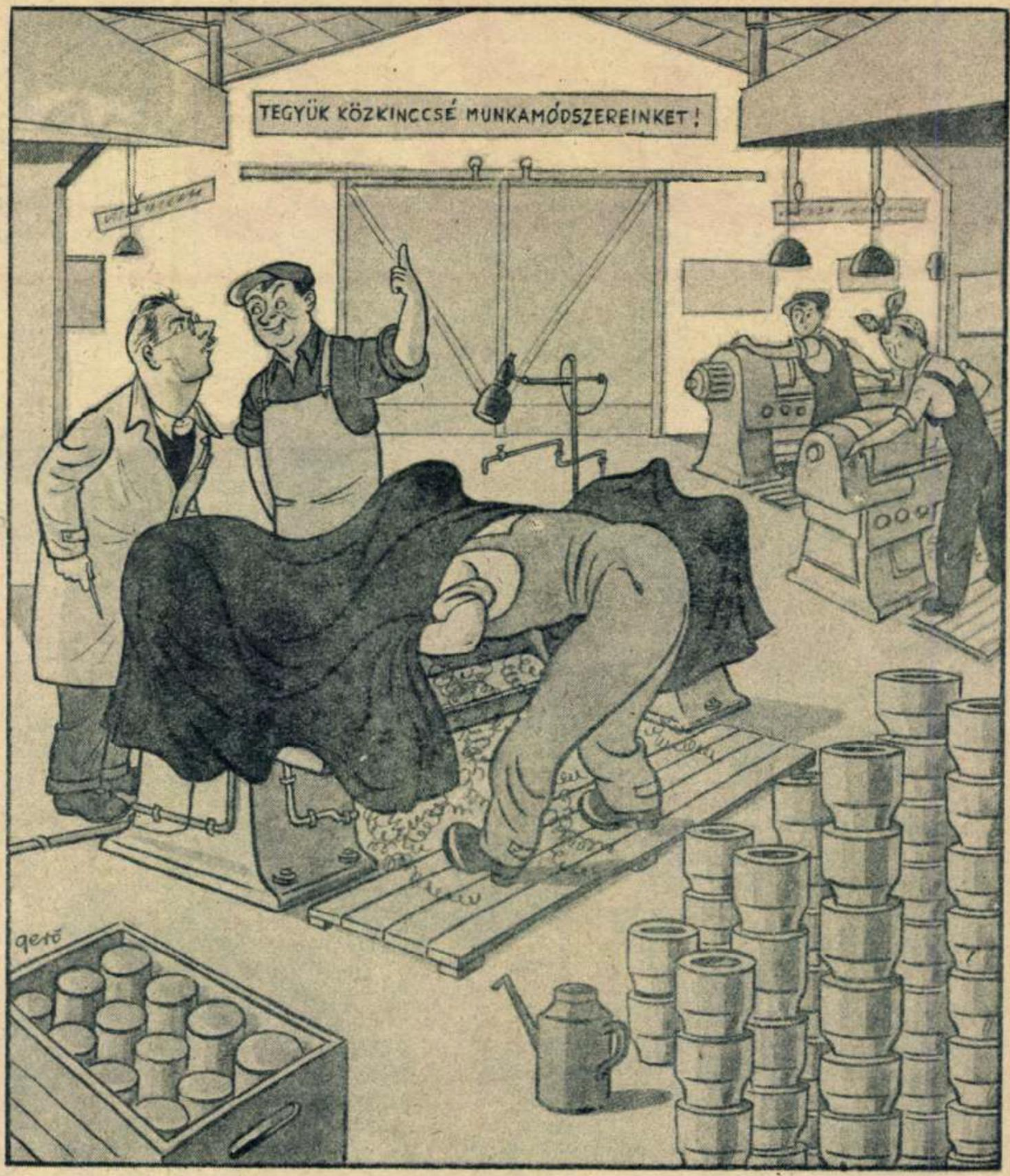

— Mit gondol szaktárs, nem nehezebb így dolgozni?
— Dolgozni nehezebb, de könnyebb eltitkolni a munkamódszert!

RÉTES TÖRTÉNET

Alig ismertem meg Lajost, amikor a minap véletlenül összeakadtunk az utcán. Lehorgasztott fejjel, mélyen elgondolkozva ballagott.

— Mi a baj, Lajos? — kérdeztem.

— Züllök . . . — legyintett keserűen.

Most én hökkentem meg. Arca rózsás, telt, kabátja alól pocak domborodik elő. Belémkarolt és magával vitt. Megtudtam, hogy mintegy másfél évvel ezelőtt a József-körúton járt és egy új boltra lett figyelmes, ahol melegen, tepsiből árulták a rétest. Nőtlen ember lévén, igen megörült ennek az eredeti ötletnek, mindjárt be is vágott vagy nyolc darab túrósat. Attól kezdve állandóan odajárt, nem bírt ellenállni a feltámadó rettentő szenvedélynek. A végén már napi húsznál tartott.

— Igen ám, csakhogy akkor megnyílt szemben a fánk és palacsinta bolt! És én a napi húsz rétes után még oda is átcsábultam. És akkor a Nyugatinál megnyílt a lángosbolt . . . tudod . . . lángos, amúgy forrón . . . csodálatos . . .

— Mondd, Lajoskám, miért nem nősülsz meg?

— Megtettem. Tudod, milyen rétest tud sütni az asszonykám?! Meg fánkot, lángost, palacsintát!

— No, akkor felőled akár be is csukhatják a csodaboltokat.

— Sajnos, nem . . .

Megdöbbenten meredtem rá.

— Lajos, csak nem azt akarod mondani, hogy te...

Barátomból lávaként tört ki a vallomás.

— De igen . . . Nincs mit tagadnom . . . Megcsalom a feleségemet . . . Megnyílt a vajas sütemények boltja . . . Melegen adják a vajas töpörtyűs pogácsát . . . Ez a vég . . . A teljes züllés . . .

Megpróbáltam a lelkére beszélni.

— Légy erős! Állj ellent! Gondolj a családodra, a jövődre!

— Képtelenség! Azóta sok sarkon nyílt ilyen üzlet. Hős legyen, aki ennyi csábításnak ellenáll.

— Nos, akkor mi a szándékod?

— Nem tudom . . . Nem tudom . . . Új életet kellene kezdenem . . .

Sokáig néztem utána, ahogy lassan, szomorú léptekkel végigballagott a körúton, míg egy rétesbolt mágneses bejárata végleg el nem nyelte szemem elől.

M. L.

Kovács Margit Kossuth-díjas keramikusművész kiállításáról

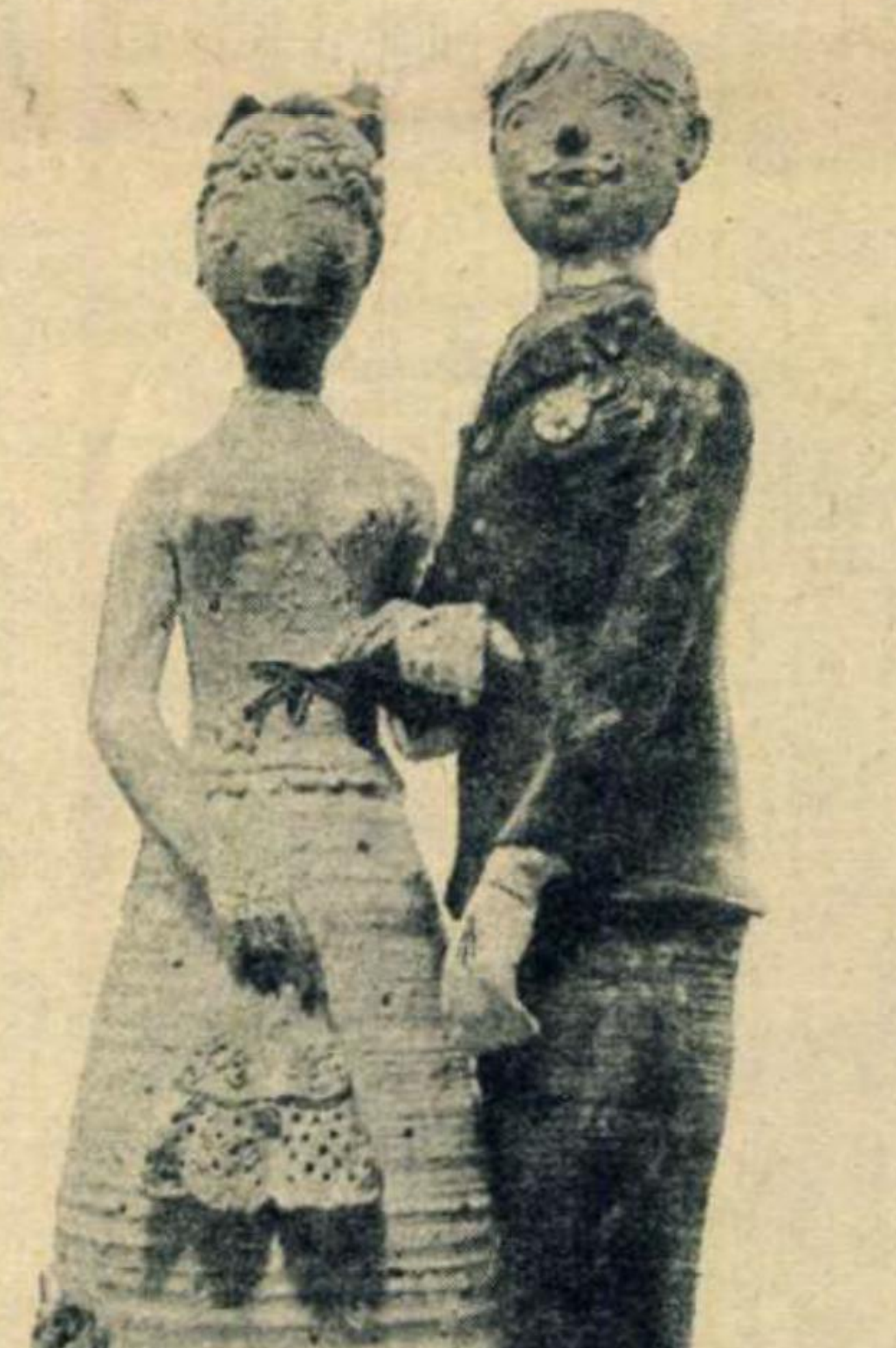

Családi kép az „Egy régi fényképalbum" című sorozatból

Kati és Zsófi szandált vesz

A „8 éves lesz" Kati lányom és az „5 éves lesz" Zsófi lányom beültek az egyik budai cipőbolt két karosszékébe és sürgetni kezdték a kiszolgálást. Az üzletben nemzseqtek a vevők és én elboruló tekintettel szemléltem, miként próbálja, forgatja, tapogatja mindegyikük a maga megvásárlandó lábbelijét. Jóízű szemlélődésemből Kati éles hangja zökkentett ki. Szopránja úgy süvített ki az általános vásárlási lármából, mint a hajdani füttyös kalauzok sípja az utcai zsivajból:

— Az a néni későbben jött, mint mi!

A néni (19 év körüli szőke virágszál) pirosra gyúlt arccal engedte el a topánkát, amit a kiszolgáló bácsi (59 körüli kopasz téli cserje) éppen átnyujtott neki. A rohanás megállt egy percre. Mindenki a leleplezett protekciós idill színhelye felé fordult. Zsófika láthatóan irigyelte nénje purifikációs sikerét és egy fokkal vékonyabb hangon, de az igazságba vetett hitnek ugyanolyan belső tüzétől hevítve dobta be a csendbe:

— Mi máj egy ójája itt ülünk, tudnillik.

A „tudnillik" már sok volt. Zsófi itt elszámította magát. Mondhatnám: túlexponálta a jelenet drámaiságát, aminek elkerülhetetlen következménye lett az ellenkező hatás. A feszültség feloldódott és vihogó derűbe csapott át.

A továbbiak gyorsan zajlottak le. Egyszerre három kiszolgáló vette gondjaiba modortalan porontyaimat s választották ki részükre a kívánt szandálokat, a méretek tekintetében teljesen megadván magukat, a fiatal, de erőszakos vevők ama okfejtésének, hogy a lábuk nőni fog.

Mindenért kárpótolt viszont egy darabig az a kegyes mosoly, amellyel otthon a leánykák anyja nyugtázta atyai előrelátásomat. Szerinte ugyan egy kissé eltúloztam a dolgot, mert Kati-Zsófi lába kicsi, a szandál pedig nagy, óriási. Ilyen óriási szandálokat csak egy szamár vehet apró gyermekeinek.

Más szívén talán soha nem gyógyuló sebet ütött volna egy ilyen kétségtelenül gúnyosnak látszó megjegyzés, — én azonban bölcs fölénnyel tértem napirendre a személyemet ért burkolt támadás felett.

Tudom, hogy az idő nekem dolgozik! Kati és Zsófi lába nőni fog! S majd ha egyszer, hosszú évek mulva, a szandálok tényleg passzentül fognak állni rajtuk, — jóságos elnézéssel fordulok majd őszbecsavarodó élettársamhoz:

— No? Kinek volt igaza?

(vidrányi)

Kinek, mire voltak jók a júniusi esőzések?

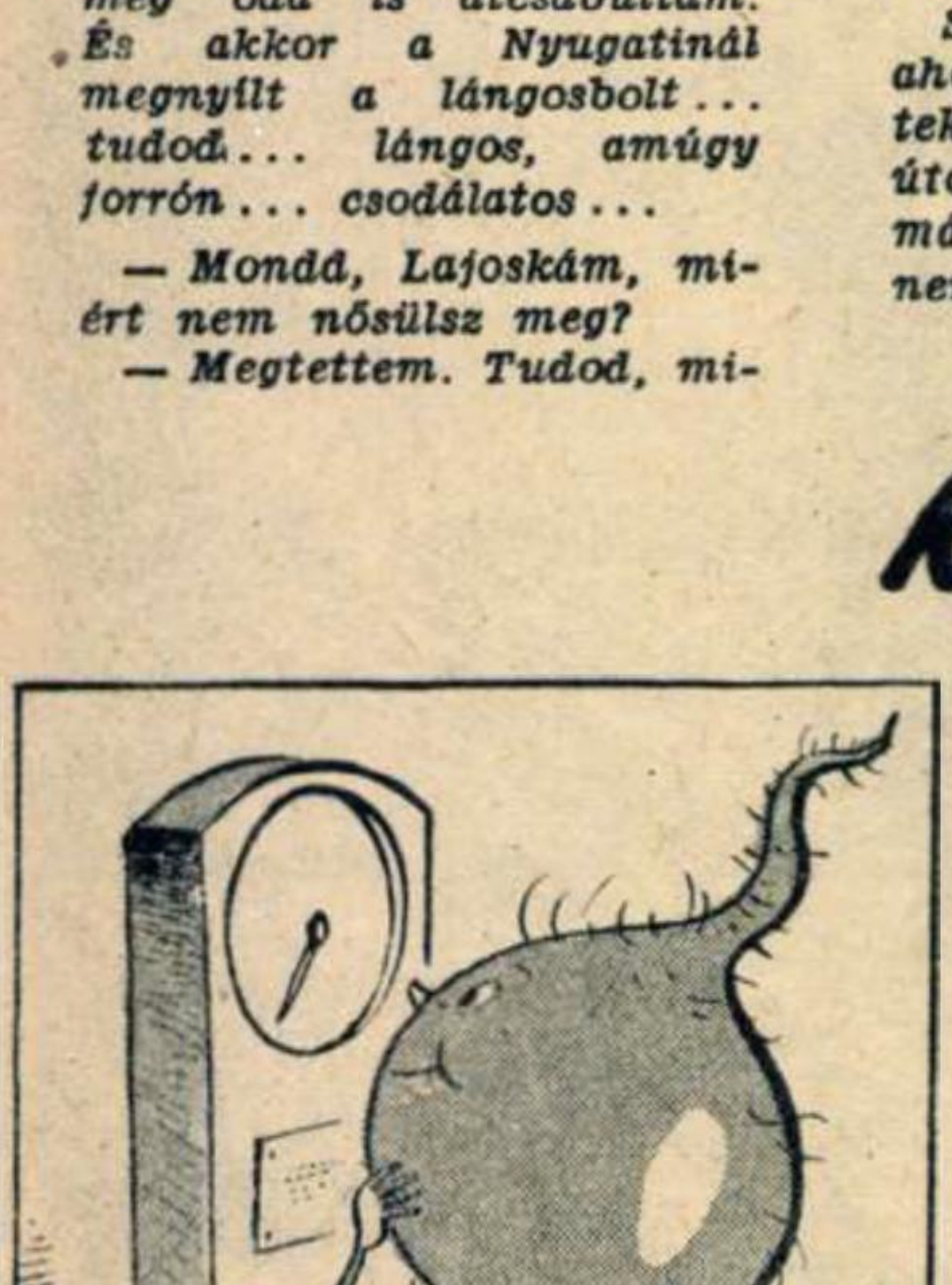

A mezőgazdasági terményeknek arra, hogy gyarapodják a súlyuk...

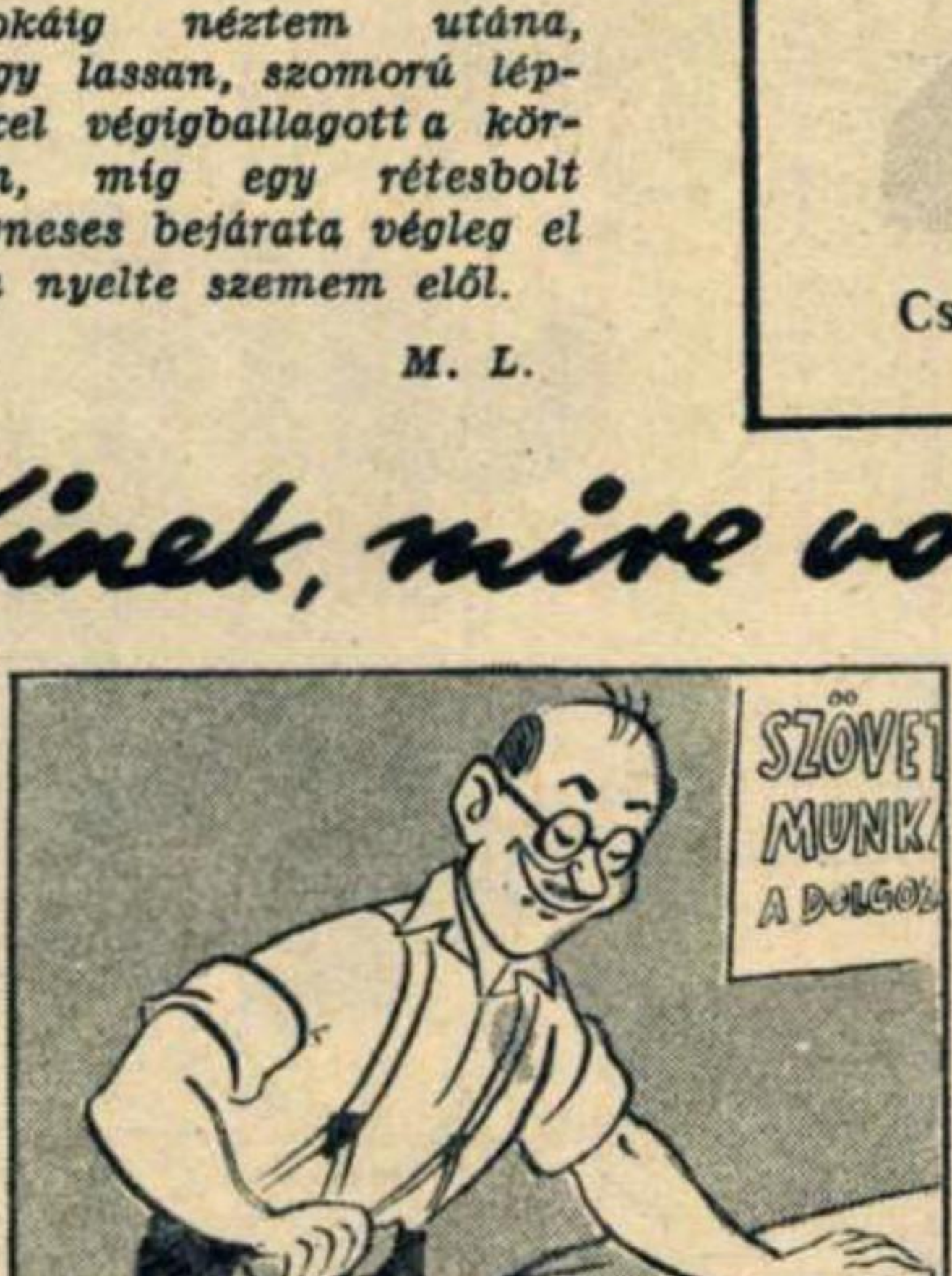

A szabóknak arra, hogy növekedjék a vasalási forgalom . . .

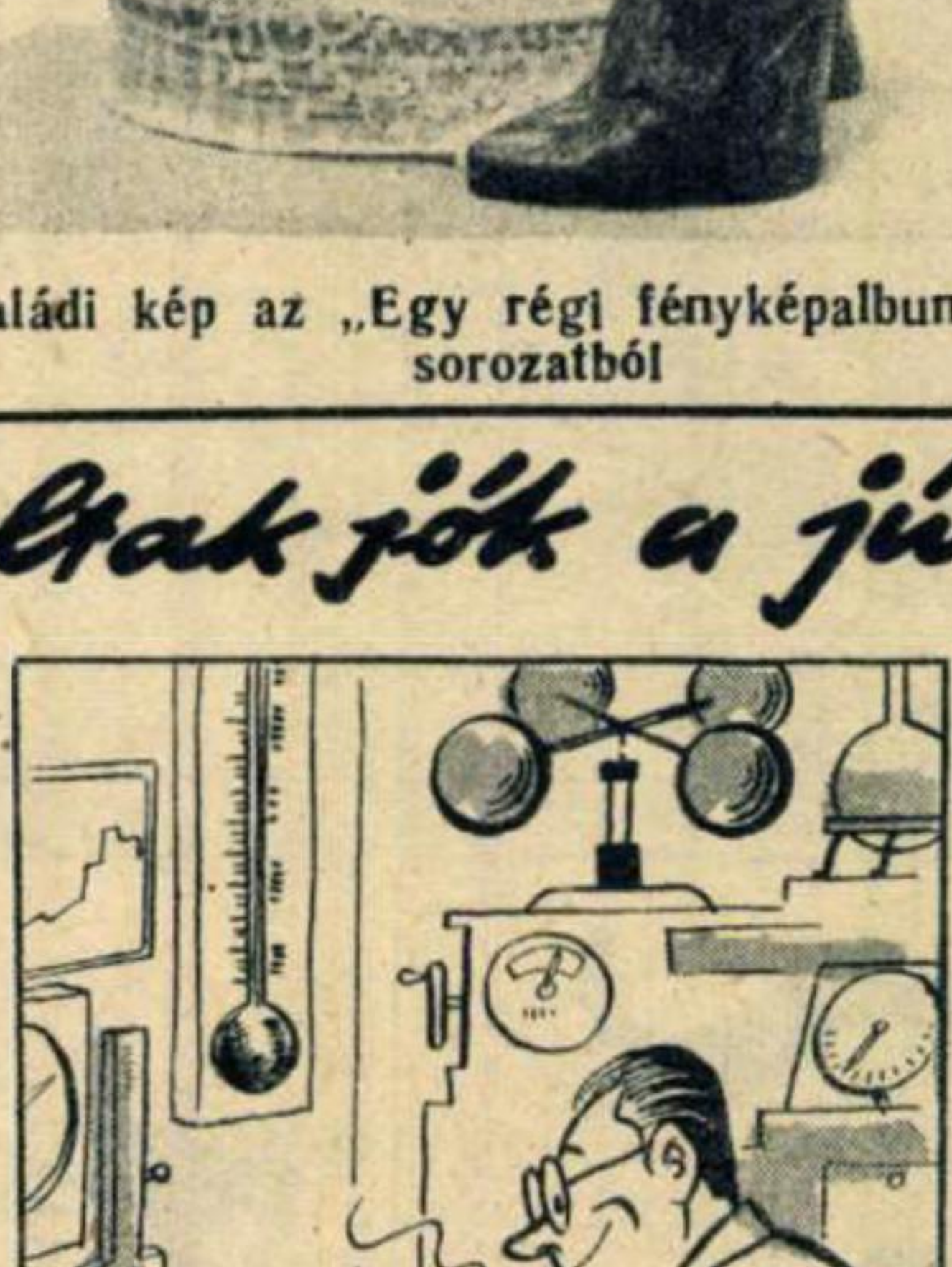
Holnap eső lesz!

A Meteorológiai Intézetnek arra, hogy soha nem látott könnyedséggel elkészíthették a prognózist . . .

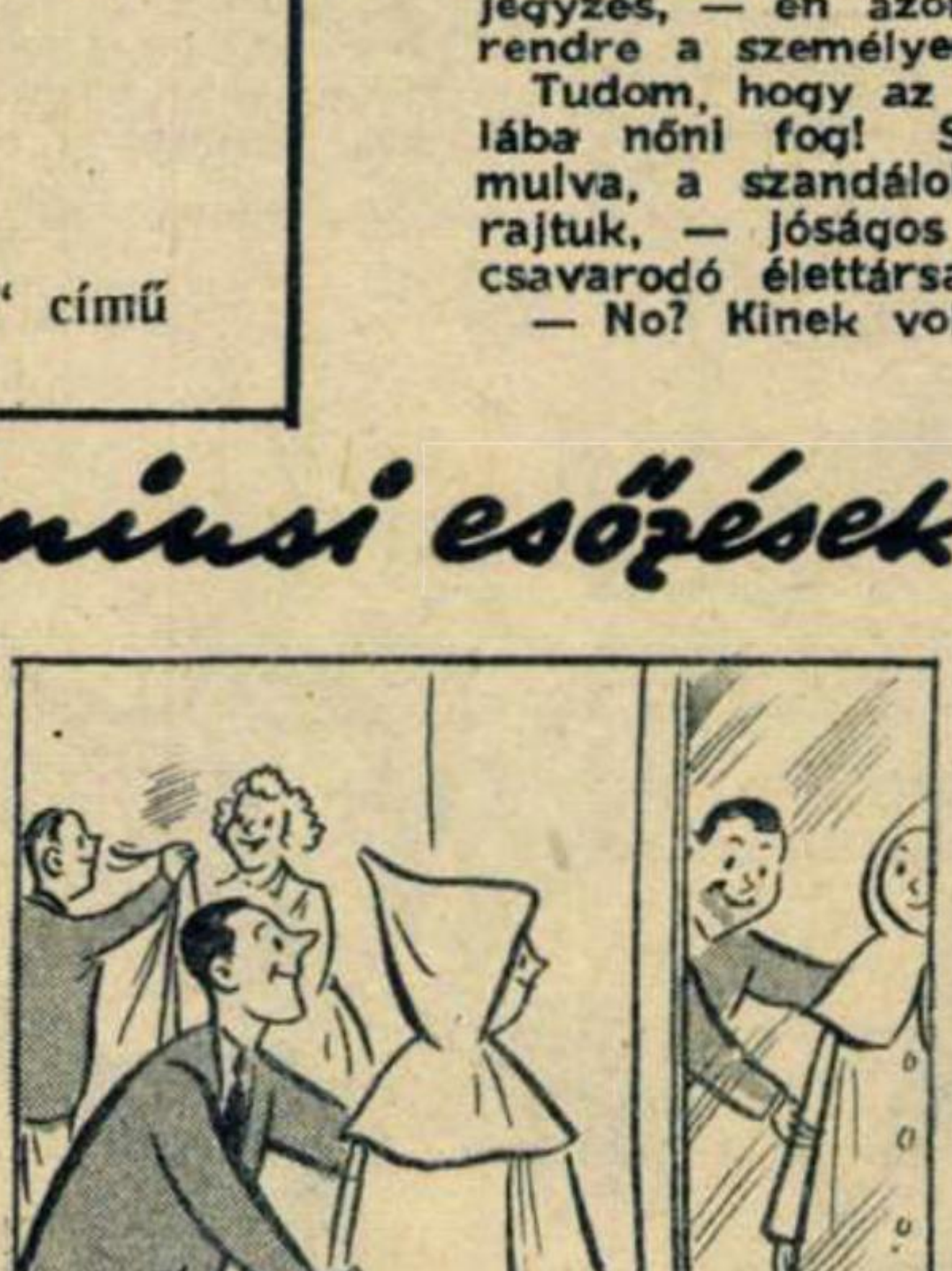

Az Állami Áruházaknak arra, hogy túlteljesíthessék esőkabát-eladási tervüket . . .

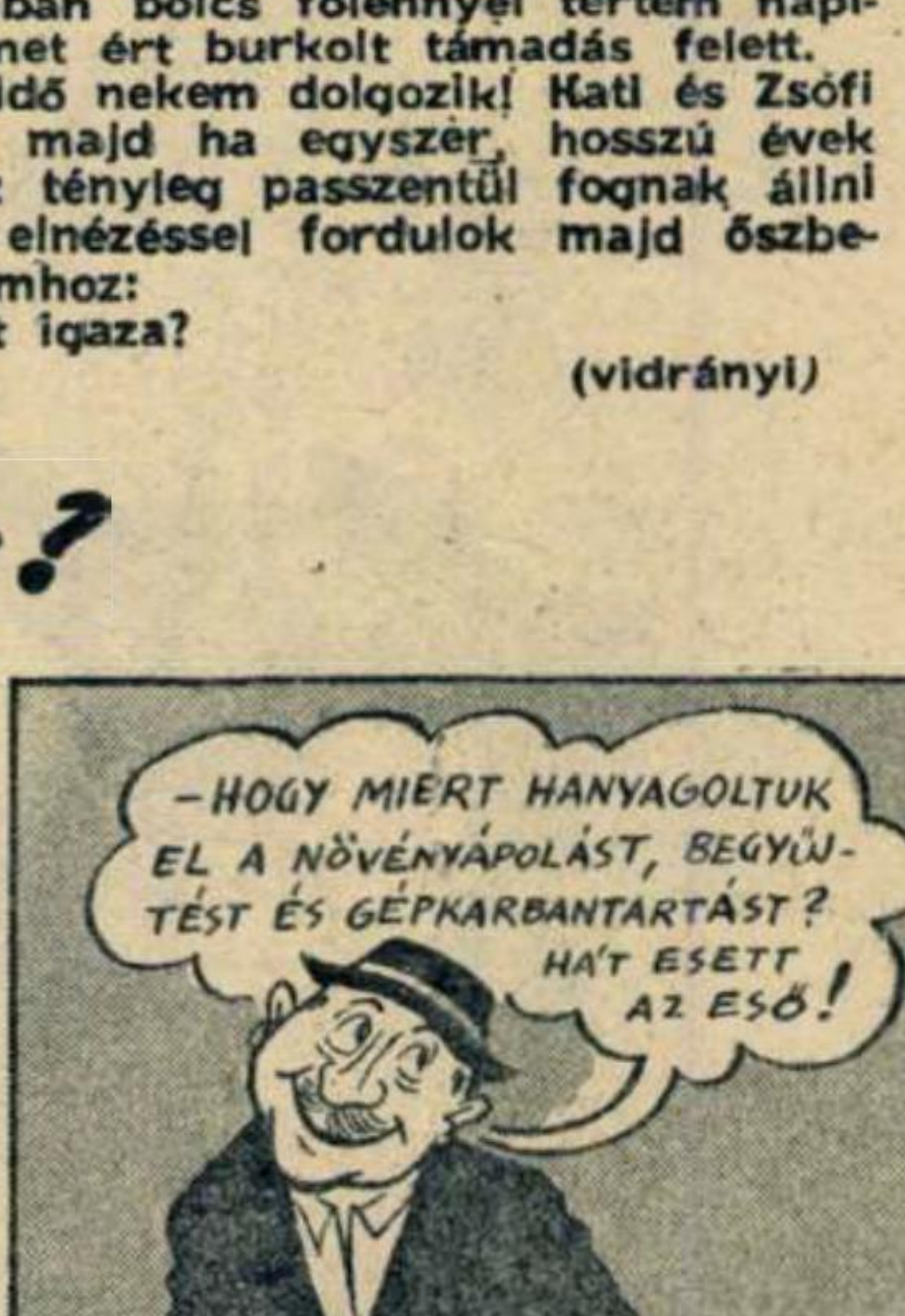
— HOGY MIÉRT HANYAGOLTUK EL A NÖVÉNYÁPOLÁST, BEGYŰJTÉST ÉS GÉPKARBANTARTÁST? HÁT ESETT AZ ESŐ!
Sándor

A rossz tanácselnöknek arra, hogy könnyen találjon egy „objektív nehézséget".

Két távolkeleti békeharcos a Béke Világtanács budapesti tanácskozásán

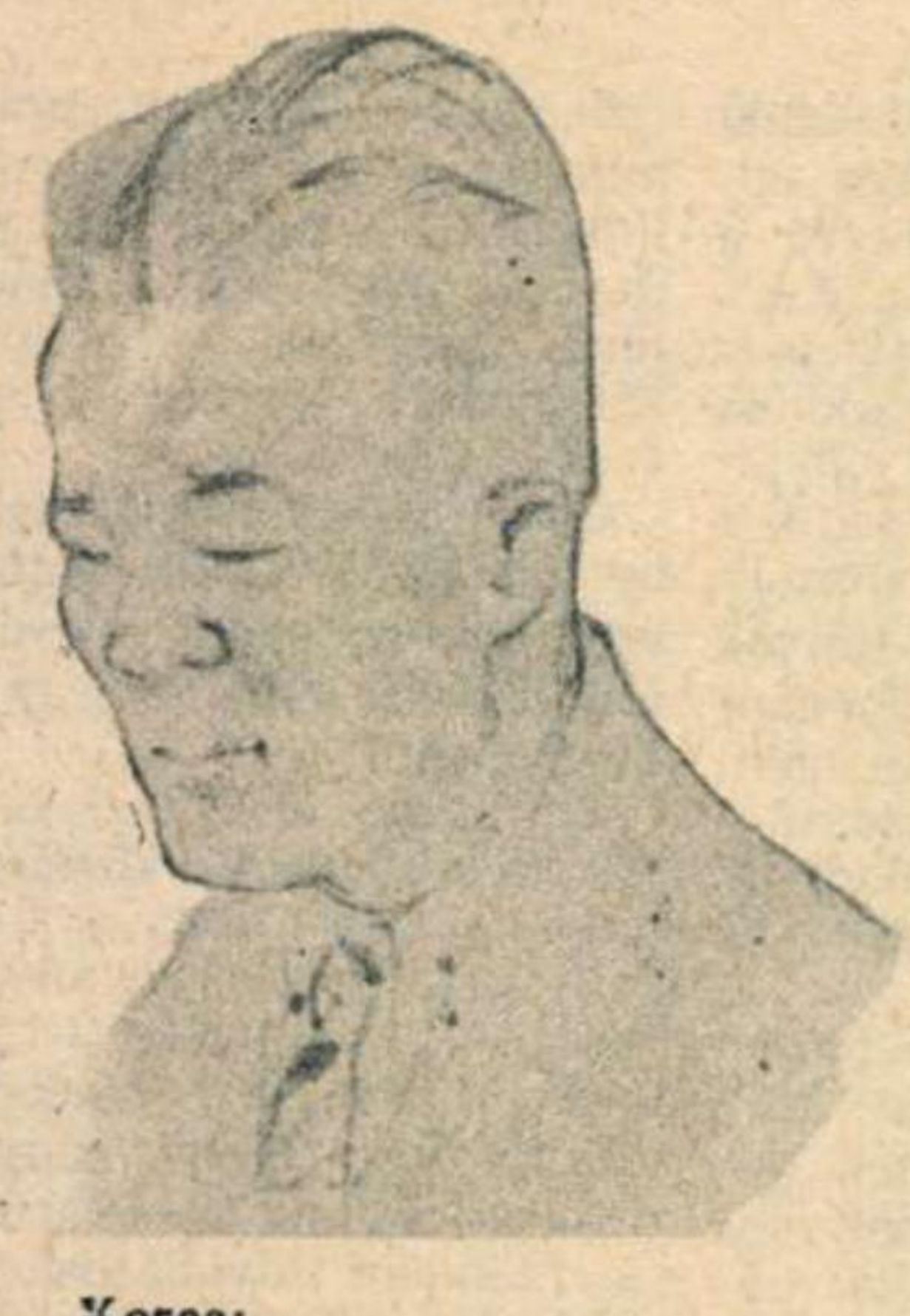

Korea:
Han Szer Ja,
a koreai írószövetség elnöke

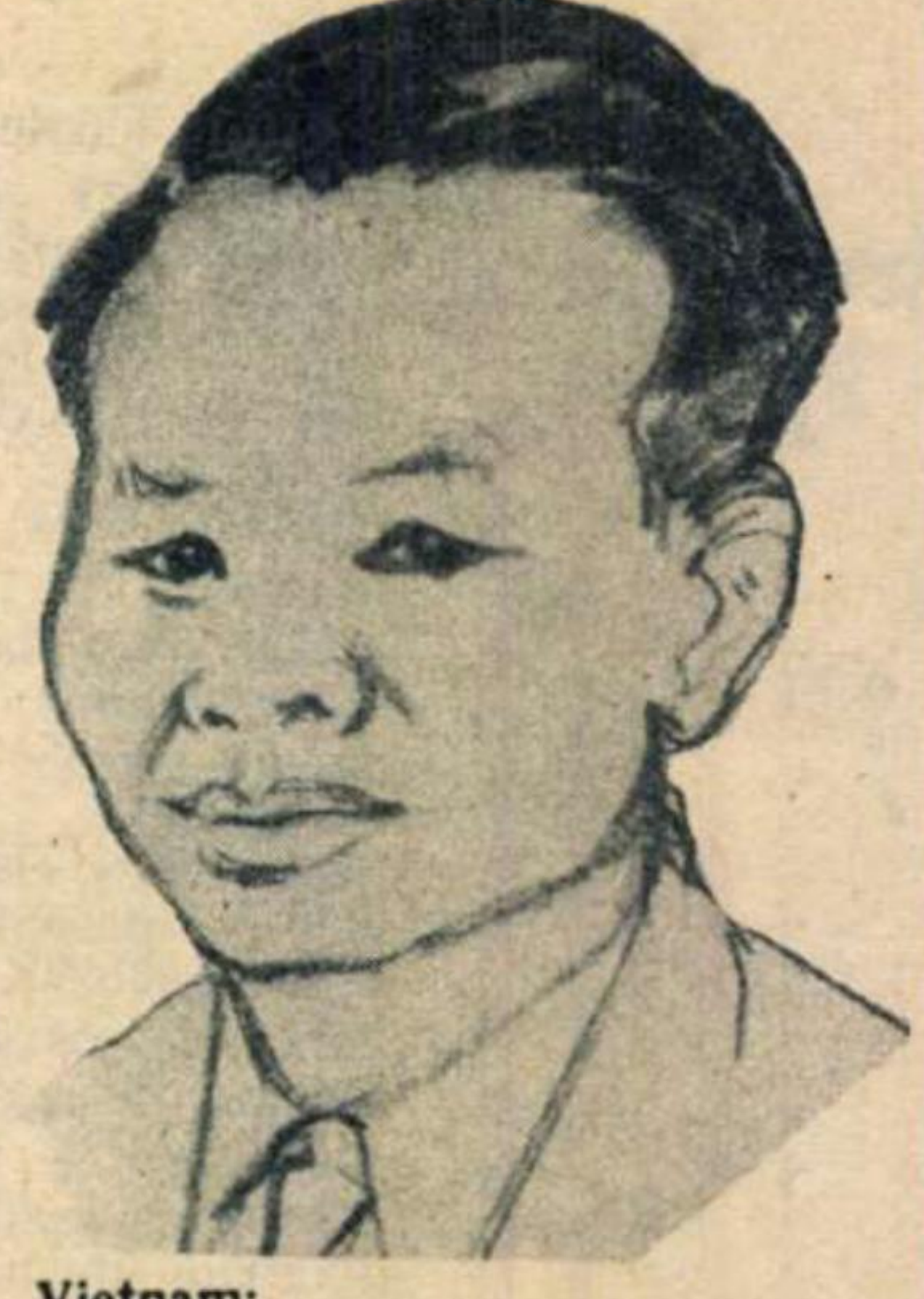

Vietnam:
Nguyen Huan Thui,
a vietnami jogászszövetség elnöke

McCarthy „szabadsága“

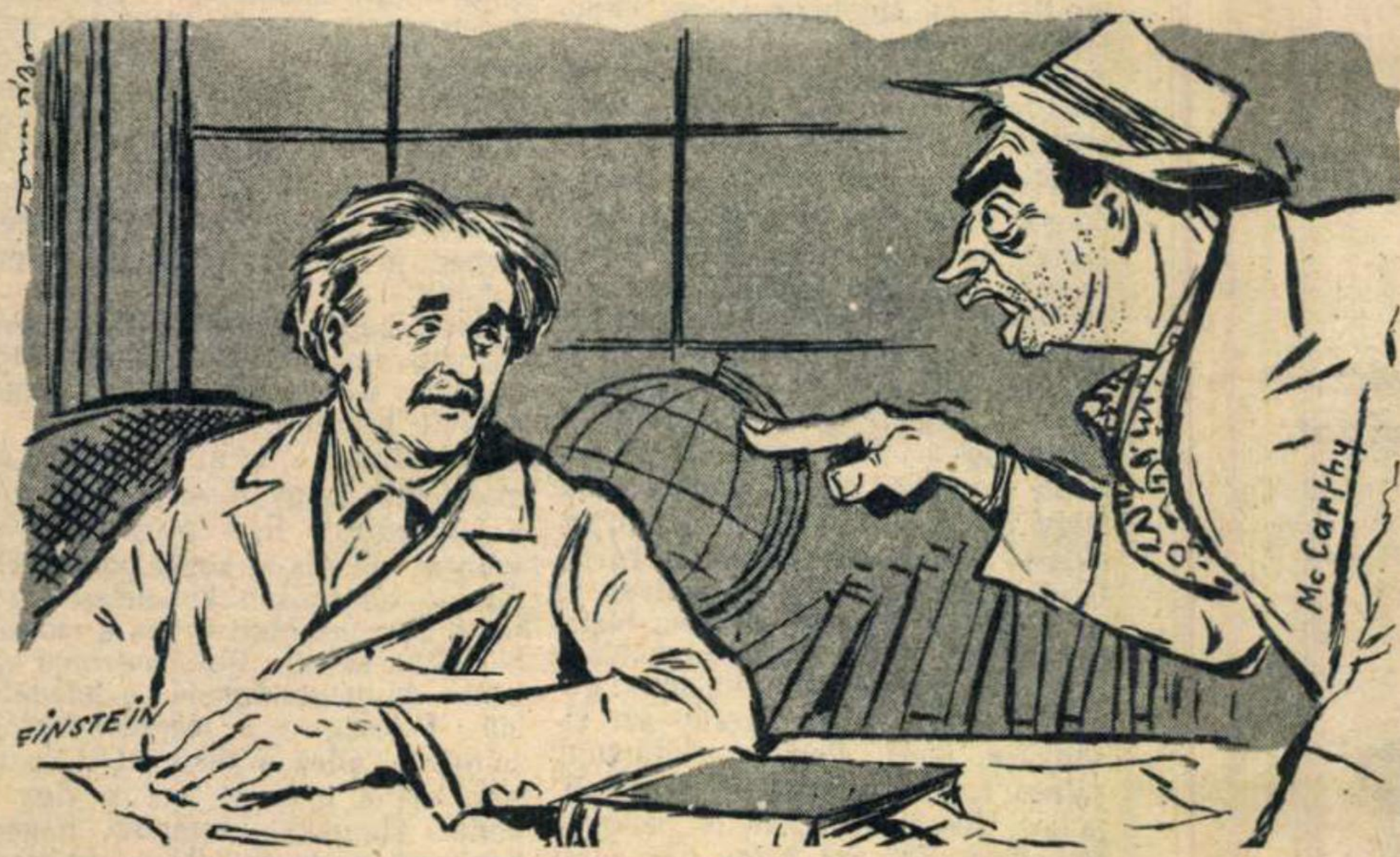

— Nálunk szabadság és egyenlőség van, érti?
— Értem! Maga egyformán üldözi a tudósokat és az egyszerű kisembereket!...

PÁRIZSI „APRÓHIRDETÉS“

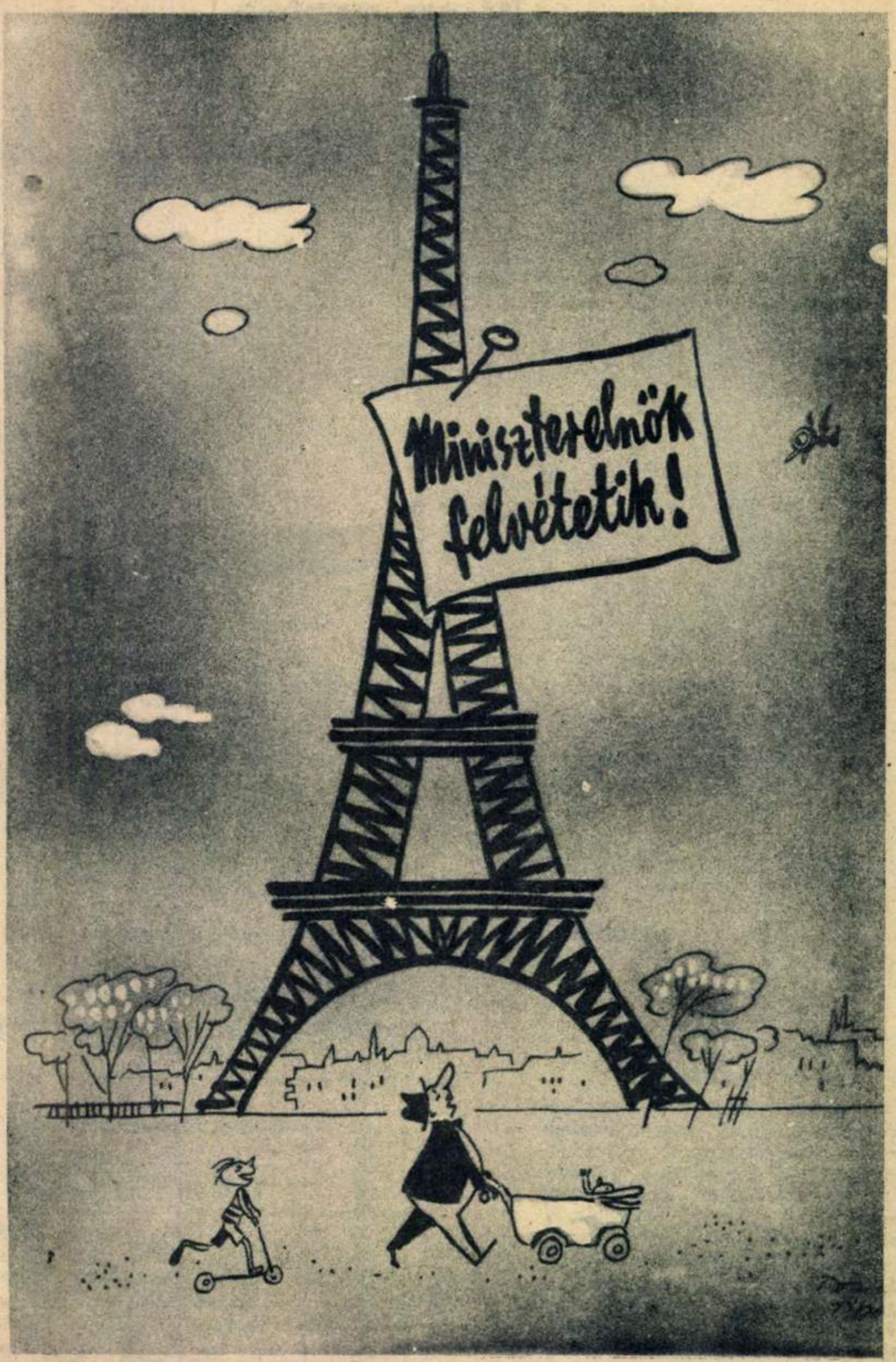
Miniszterelnök felvétetik!

Békeünnep Bujákon

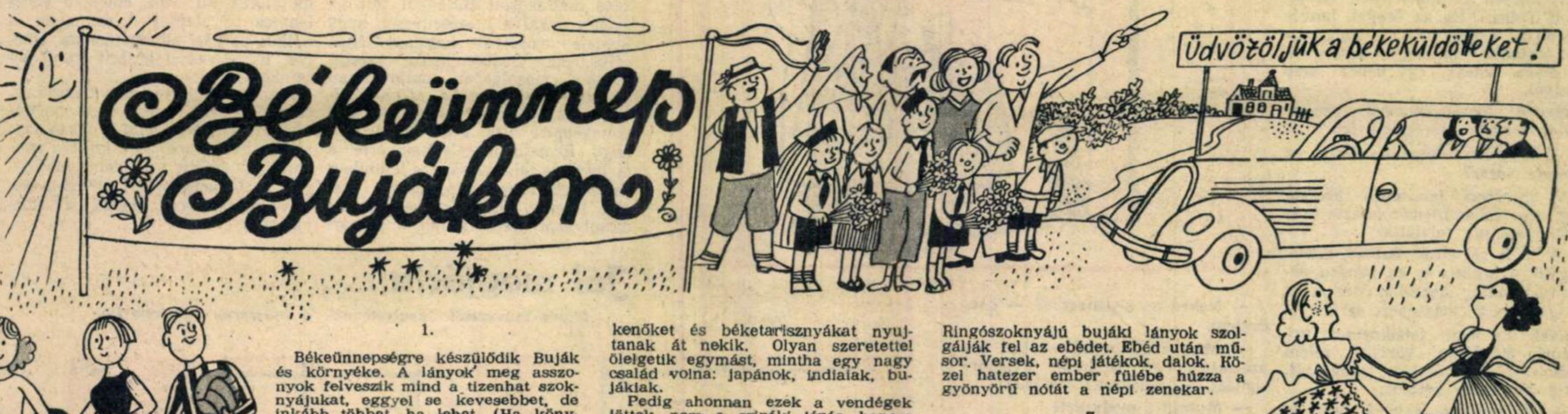

1.

Békeünnepségre készülődik Buják és környéke. A lányok meg asszonyok felveszik mind a tizenhat szoknyájukat, eggyel se kevesebbet, de inkább többet, ha lehet. (Ha könnyedén akarnak öltözni, akkor „csak" nyolc szoknyát vesznek fel.) Ez a művelet körülbelül egy óra hosszat tart.

De csak akkor, ha az egész família segédkezik.

2.

A völgyben sátrakat állítottak fel. A sátrakban sört, cukorkát és finom falatokat kapni. A sátrakat nem látni a körülöttük tolongóktól, de mindenki tudja, hogy hová menjen. Egy kis logika az egész.

Ahol a lányok tülekednek, ott édességeket árulnak, ahol a legények tolonganak, ott italt mérnek.

3.

Megérkeznek a külföldi vendégek. Úttörőlányok köszöntik őket, virággal, ajándékkal, énekszóval. Keszkenőket és béketarisznyákat nyujtanak át nekik. Olyan szeretettel ölelgetik egymást, mintha egy nagy család volna: japánok, indiaiak, bujákiak.

Pedig ahonnan ezek a vendégek jöttek, nem a sziráki járás, hanem talán egyhónapi járás — vonaton.

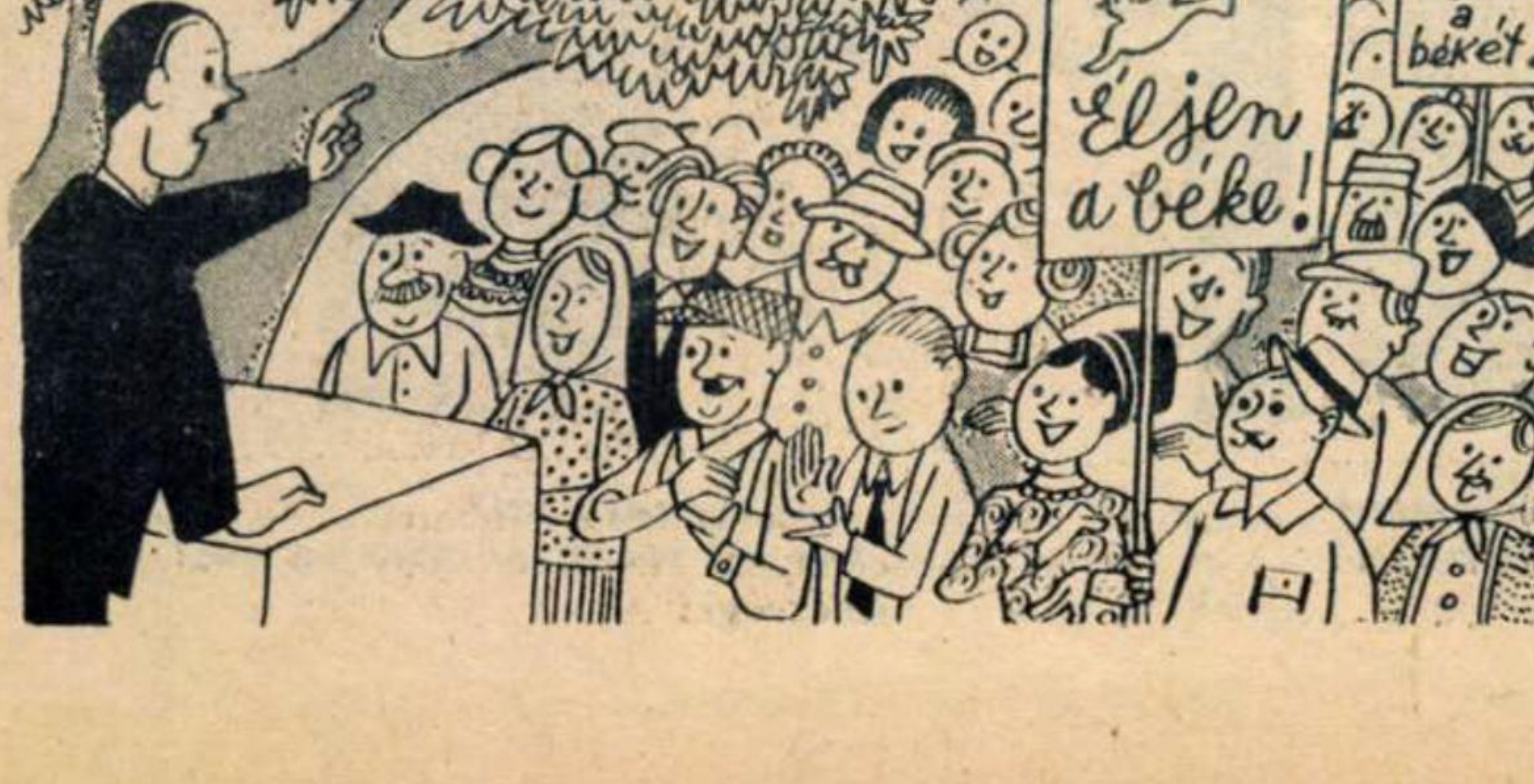
Éljen a béke!
Védd a békét!

4.

Ez a fehérbajuszú, pörgekalapos bujáki bácsi se gondolta volna, hogy egyszer majd egy fehérszakállas, turbános hindu bácsival fog találkozni Bujákon. A fehérszakállas, sárgaturbános bácsi egy szót sem tud magyarul és a fehérbajuszú, pörgekalapos bácsi egy szót se tud hindu nyelven.

Csak nézik egymást szeretettel. Többet mond ez minden szónál...

5.

A békegyűlés egyik szónoka egy hindu küldött. Hindu nyelven beszél. Mióta a világ, világ, most hallanak először hindu szót Bujákon. A hindunyelvű beszédet egy másik hindu vendég angolra fordítja. Ez talán még idegenebb a bujákiaknak, mint a hindu nyelv; de ezt már le tudja fordítani a tolmács magyarra.

Már mint a szavakat. Mert az érzést, amelyből a szavak fakadtak, megértették az emberek tolmács nélkül is.

6.

A békegyűlés után ebédhez ülnek. A lacikonyháról finom illatok szállnak. Borjúpörköltet csináltak a bujákiak, finom sárga nokkedlivel. Ringószoknyájú bujáki lányok szolgálják fel az ebédet. Ebéd után műsor. Versek, népi játékok, dalok. Közel hatezer ember fülébe húzza a gyönyörű nótát a népi zenekar.

7.

Az egyik hindu vendég felmegy énekelni a bujákiaknak. De a dolog nem olyan egyszerű. Meg kell beszélni a kíséretet a zenészekkel. A hindu a kezébe fogja a hegedűt. A prímás feszülten figyel. És Bujákon felhangzik egy soha nem hallott hindu dal. A prímás bólint: érti, hogyne értené.

Lent a nézőtéren négy-öt hindu vendég együtt dudol az énekessel, akit a végén alig akarnak a hallgatók leengedni az emelvényről.

Érthető. Ki tudja, mikor hallhatnak megint hindu éneket Bujákon!

8.

Esteledik. Békemáglyák tüzei lobognak köröskörül, a Várhegyen és a Sárhegyen. A béke lángjai ezek, amelyek tovább lobognak a békeszerető emberek szívében...

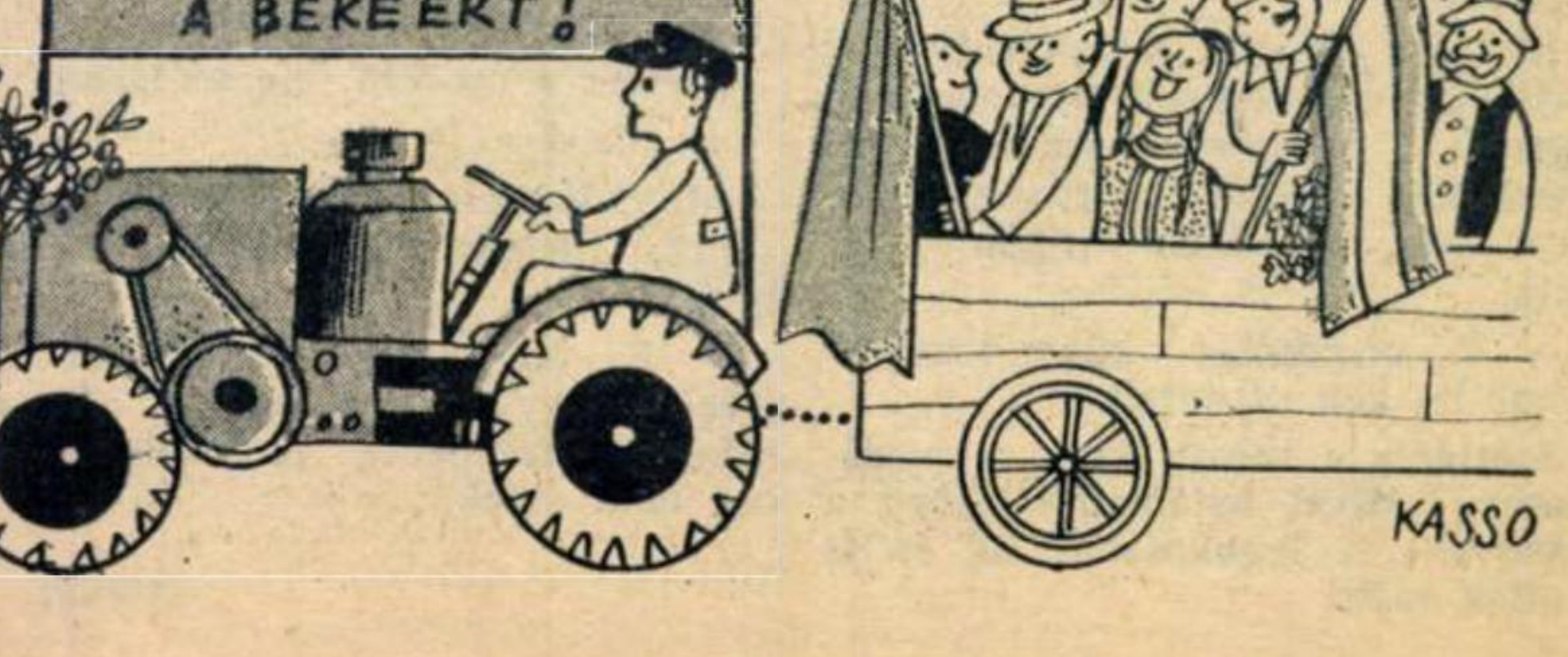

Itt az aratás . . .

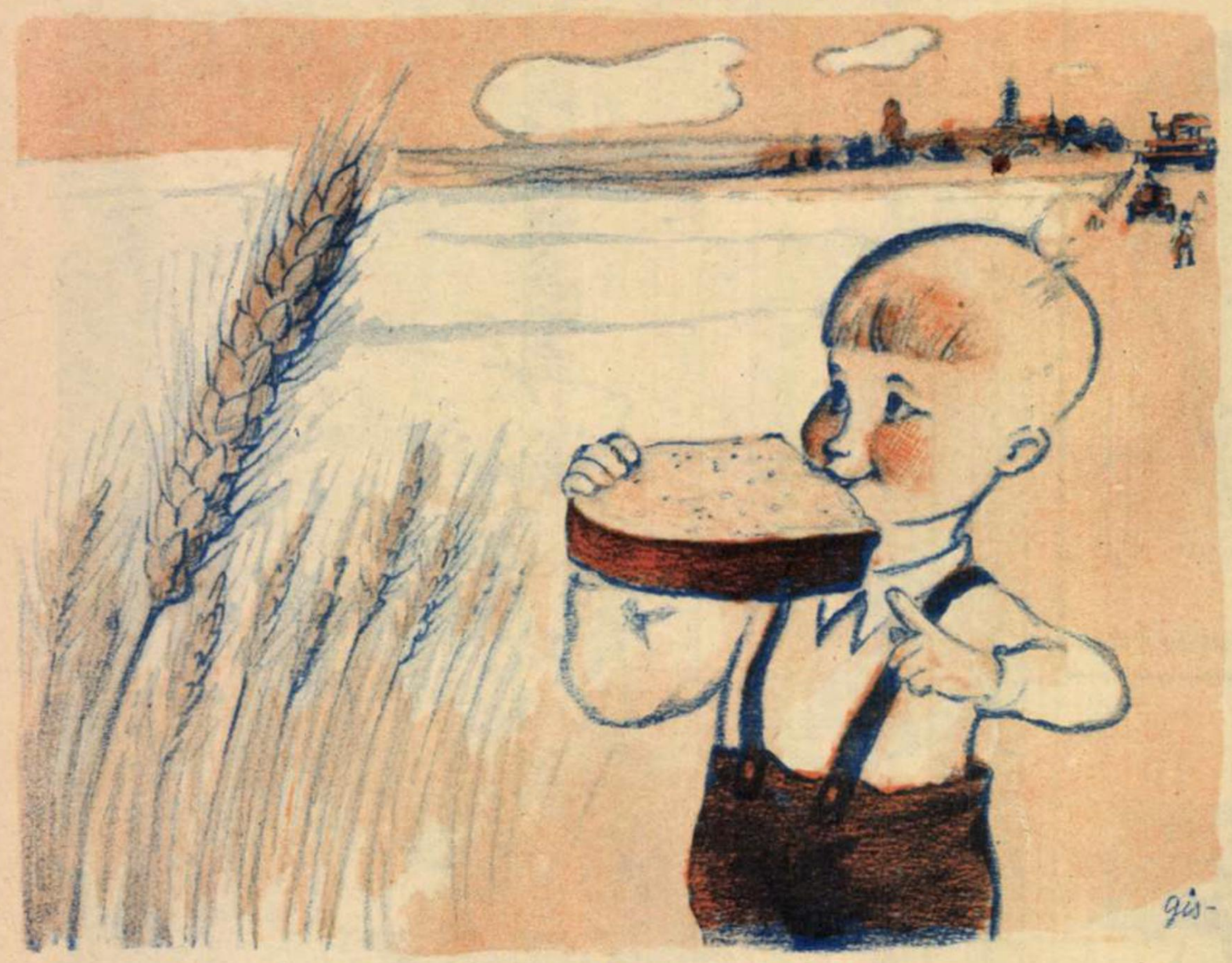

— Látod búzácska, nemsokára te is ilyen jóízű leszel!

GÁDOR BÉLA:

Remete mosolya

Este félkilenc volt, mindenki érezte, hogy az összes értékes felszólalások már elhangzottak és a tárgyat alaposan kimerítették. Amikor az elnök feltette az obligát kérdést, hogy „van-e még valakinek hozzászólása?", — megkönnyebbült cihelődés halk moraja hallatszott a teremben. Az elnök várt tíz másodpercet. Ez a tíz másodperc a tunyák és viaskodók ideje, akik ilyenkor néznek szembe utóljára önnön lelkiismeretükkel, vajjon felszólaljanak-e, vagy elmés gondolataikat ismét a lépcsőházban mormogják el, mint egyébkor. De ez a tíz másodperc az elszánt, rajtaütésszerűen dolgozó felszólalók ideje is. Akik eddig tetetett közönnyel ültek gőgös fellegváraikban, hogy adott pillanatban kis mokány paripájuk hátára pattanva váratlan hirtelenséggel a síkságon teremjenek, s megzavarják a fáradtan bandukoló karaván sorait.

A tíz másodperc letelt. Az elnök ilyenkor, — ha ügyes — gyorsan lecsap: „Hát akkor összefoglalom a vitát!" A mi elnökünk sajnos elmulasztotta ezt a lélektani pillanatot s a következő másodpercben már felhangzott Baranyai elvtárs friss, energikus hangja:

„Kartársak, elvtársaim! Olyan dolgot akarok szóvátenni, ami látszólag nem tartozik a tárgyhoz. De ez csak látszat, elvtársak! Mert miről van itt szó? A folyamatos anyagelosztás ügyéről. És miről akarok én beszélni? Remete elvtárs mosolyáról... Igen, igen, elvtársak, ne nevessetek... Ez komoly dolog, nagyon komoly. Mert köztudomású, hogy Remete elvtársnak, az anyagelosztó osztályvezetőjének ajkán állandó mosoly bújkál. És milyen ez a mosoly, elvtársak? Nyájas, biztató, pozitív, kollektív mosoly? Nem, elvtársak. Ez a mosoly fölényes, gúnyos, cinikus. Ez a mosoly azt bizonyítja, hogy Remete elvtársunk sajnos rosszul viszonylik beosztottjaihoz, rosszul viszonylik dolgozó társaihoz. Baj ez? Nagy baj. Mert ez megakadályozza a derűs, optimista, operatív munkaszellemet. Csak ennyit akartam mondani."

A terem felmorajlott és egyszerre öt kar emelkedett a levegőbe. Bohács csatlakozott Baranyai véleményéhez azzal a kiegészítéssel, hogy Remete mosolyát kozmopolitának bélyegezte. Szabó Lenke szerint Remete mosolyában határozottan van egy félszeg vonás, amely a cinizmussal gyorsan váltakozik s ő voltaképpen csak azért szólalt fel, hogy Remete mosolyának erre a dialektikus tulajdonságára felhívja a figyelmet. Kerekes véleménye szerint Remete kitűnő szakember, de mosolyából határozottan a polgári csökevény sugárzik, amelyet még mindig nem tudott levetkezni. Halupkáné tiltakozott az ellen, hogy Remete mosolyáról annyit beszéljünk. Őszerinte az nem más, mint kárörvendő vigyorgás, amely sérti a dolgozók önérzetét.

Újabb karok emelkedtek a levegőbe. Az elnök megpróbálta a vitát a tárgyhoz közelebb terelni, de nem tudott úrrá lenni a szenvedélyeken. És Remete?

Én egész idő alatt őt figyeltem, ott ült a közvetlen közelemben. Nem fiatal ember már, a háta hajlott, gyér haja őszes. Sovány, ráncokkal barázdált arcán ideges rángások futottak végig. Nem mosolygott. Szeme riadtan, szinte könyörgően tapadt az indulatos felszólalók arcára. Időnként rövidlátóan egy blokkpapír fölé hajolt és jegyzett. Az ujjai úgy remegtek, hogy alig tudott írni. Szegény, szegény Remete bácsi! Szánalom markolta össze a szívemet. Szót kértem és talpra ugrottam:

„Elvtársak! Nem helyes dolog ez, amit mi itt csinálunk... Én három éve ismerem Remete elvtársat, soha nem láttam az ajkán semmiféle gúnymosolyt. Biztosan szokott mosolyogni, néha így, néha úgy. Nem érdemes erről annyit beszélni, nincs ennek semmi köze az anyagelosztáshoz. Remete derék, tisztességes ember, jó munkás. Hagyjuk a mosolyát!"

Taps, zúgás, majd hirtelen csend. Remete emelkedett szólásra. Görnyedten állt és halk, fakó hangon kezdett beszélni:

„Elvtársak, barátaim! Ti azt mondtátok, hogy rosszul viszonylok a dolgozókhoz. És hogy a mosolyom gúnyos, cinikus és kozmopolita. Elvtársak, túlságosan kíméletesek voltatok hozzám. Mert ebben a mosolyban több is van. Pesszimizmus van benne és megfutamodás a feladatok elől. Feleségem a megmondhatója, hányszor állok a tükör előtt és nézem ezt a mosolyt, ezt a vigyort, amint Halupka kartársnő nagyon helyesen megjegyezte. Igyekszem leküzdeni és le is fogom küzdeni... Köszönöm a kritikátokat, elvtársak... Vissza kell azonban utasítanom Gulyás elvtárs helytelen, opportunista felszólalását. (Itt rám mutatott.) Mi volt ennek a védelemnek az alapja? A szánalom, a tipikus polgári álhumanizmus, amelyet tűzzel-vassal ki kell irtani sorainkból!"

Remete kiegyenesedett, hangja ércesen csengett, egész arca megfiatalodott. Hirtelen leült. Többen tapsoltak, főleg azok, akik kritikát gyakoroltak fölötte. Remete mosolygott... Üssetek agyon, de ez a mosoly gúnyos volt, lenéző, sőt kozmopolita.

Elvi kérdés

Bágyadtan ébredtem reggel, nagyokat krákogtam, rosszul éreztem magam. Kinyújtottam a nyelvemet, megmutattam a tükörnek, a tükör nem mondott semmit, elhatároztam, megmutatom a körzeti orvosnak is. Szépen sorjában ültek a várakozók a rendelő várószobájában, nyolcadiknak érkeztem. Olvasnivalót kellett volna hozni, vagy nyelvtant. Röptében kiszámítottam: az ember fogorvosnál, az igazgató előszobájában, pályaudvaron, mozi előcsarnokában már annyi időt eltöltött, hogy ezalatt legalább két nyelvet kényelmesen és tökéletesen elsajátított volna. Ha az öregek hozzászámítják a régi k. u. k. hadseregben eltöltött felesleges ácsorgást, az maga kitesz egy nehéz arab nyelvet.

Meddő töprengésemből viharos vállonveregetés ébresztett fel.

— Szervusz öregem! Te is az orvosra vársz?

A merőben felesleges kérdést régi ismerősöm Elemér intézte hozzám, majd így folytatta:

— Én is rá várok. Sajnos, ötödik vagyok a sorban és ez minden pácienssel sokáig bibelődik. Mérem az időt, 8 perc 35 másodperc az átlaga.

Évek óta nem találkoztunk, így Elemér dióhéjban közölte velem önéletrajzának utolsó szakaszát, majd dicsekedni kezdett:

— Árúbeszerző vagyok öregem, — pazar beosztás — nincs kötött munkaidő, nincs macera!

Az orvos kinézett, pácienst váltott és mi elérkezettnek láttuk az időt, hogy áttérjünk a legkedvesebb témára, saját betegségünkre.

— Tulajdonképpen mi bajod? — kérdezte Elemér udvariasan.

— Influenza.

Csodálkozott.

— És ezzel idejössz?

Egy tapasztalt anyagbeszerző biztonságával nyúlt a pulzusom felé.

— Mutasd!

Karórájára pillantott.

— Tyüh! Már fél hat!

Aztán rátért a konzultációra:

— Nincs komoly lázad! Szedjél kalmopirint, este igyál forró rumos teát. Fagylaltot ne egyél, öltözz melegen...

Idős öreg nénike várakozott mellettünk, érdeklődve hunyorgatott, figyelte a rendelést. Az anyagbeszerzőnek tetszett az érdeklődés és most már emeltebb hangon folytatta:

— A manduláid künn vannak? Nem? Ki kell szedetni!

Széttárta a kezeit, vége a rendelésnek. Mivel hálálhatnám meg a jóságát? A legokosabb ha én is segítek rajta.

Egyes üzemekben „objektív okok" akadályozzák a verseny-nyilvánosságot

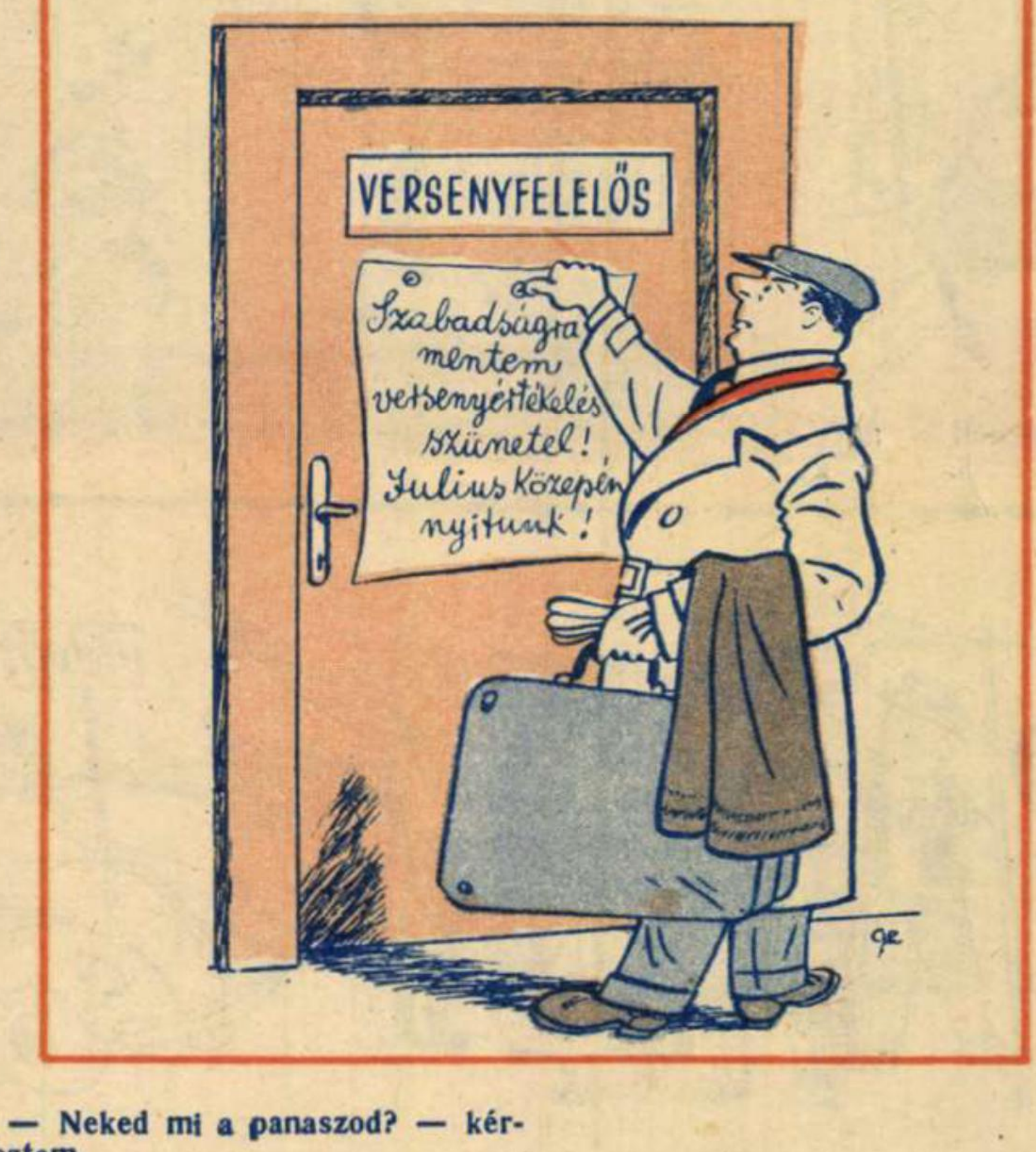
VERSENYFELELŐS
Szabadságra mentem versenyértékelés szünetel! Julius Közepén nyitunk!

— Neked mi a panaszod? — kérdeztem.

— Mint árubeszerző vidéken beszereztem egy hatalmas gyomorrontást, — válaszolta tréfásan.

— Mutasd a nyelvedet!

Gyorsan készen voltam a diagnózissal és a terápiával. Tea és keksz, később főtt gyümölcs, majd burgonyapiré.

— Alkoholt egyelőre ne igyál!

Az öreg nénike csak ámult és bámult. Micsoda két tudóssal hozta össze a végzet!

Benn elhúzódott a vizsgálat és Elemért egyszerre elfogta a türelmetlenség.

— Én nem várok tovább! Különben is, azt hiszem te már mindent megmondtál...

Előzékenyen válaszoltam:

— Tulajdonképpen tőled is nagyszerű tanácsokat kaptam.

Szedelőzködtünk.

Az öreg nénike felénk tipegett.

— Bocsánatot kérek, nem volnának szívesek megmondani mit csináljak, napok óta zúg a fülem...

Elemér a rendelő felé mutatott:

— Majd a főorvos...

Meghökkentem ettől a szerénységtől. Elemér magyarázólag fűzte hozzá:

— Ez elvi kérdés. Nekem az az elvem, hogy ne avatkozzunk bele a más mesterségébe. A fülhöz speciel nem értek...

(stella)

Jól megjárta . . .

Egyes művezetők idegenkednek a műszerek használatától.

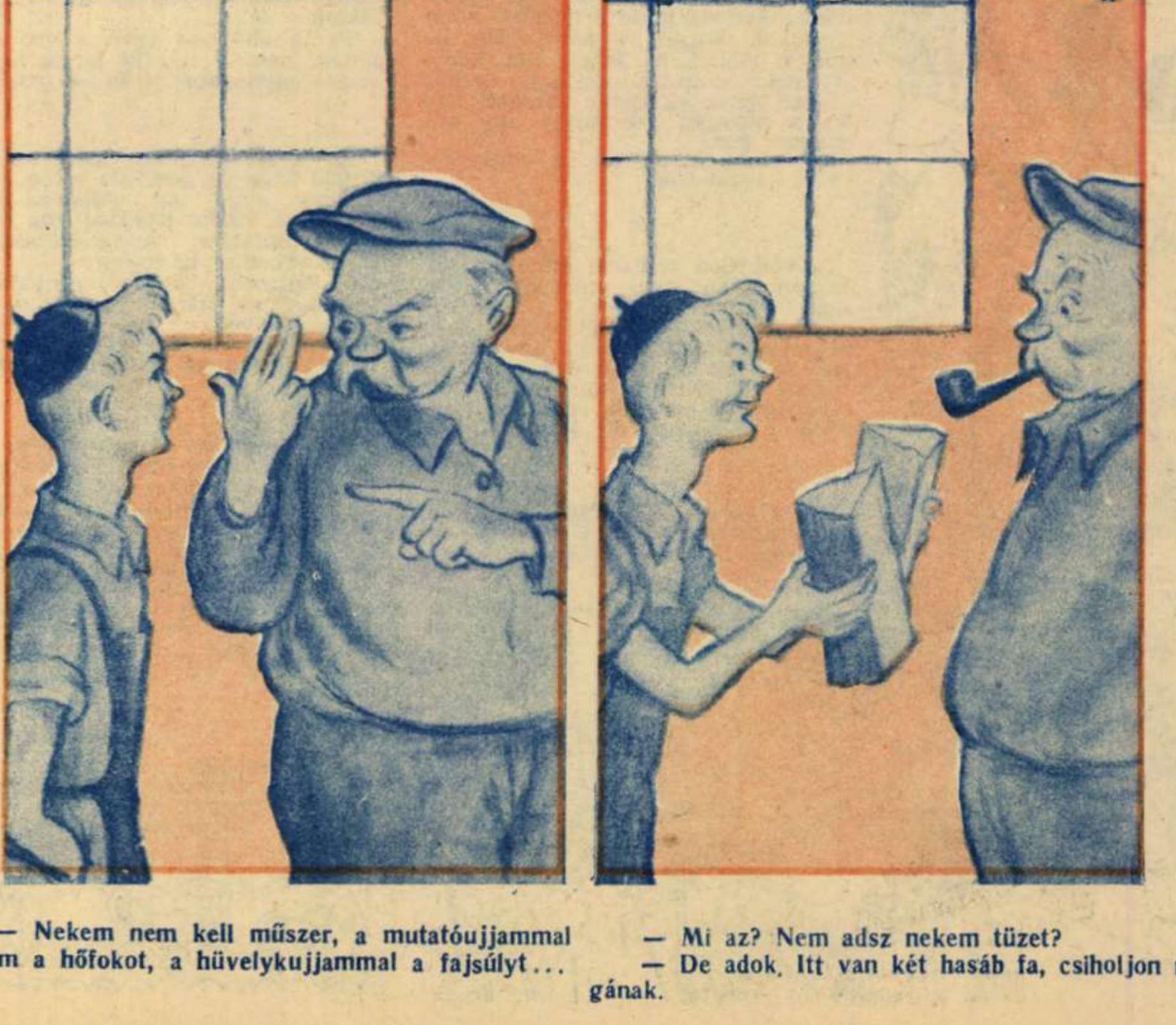

— Nekem nem kell műszer, a mutatóujjammal mérem a hőfokot, a hüvelykujjammal a fajsúlyt...

— Mi az? Nem adsz nekem tüzet?
— De adok. Itt van két hasáb fa, csiholjon magának.

DARVAS SZILÁRD:

FLORIDAI TÖRTÉNET

Mr. Kipszmájling foglalkozását illetően a multimilliomosság bonyolult, de jóljövedelmező mesterségét űzte, ez volt a tanult szakmája. Inaséveit még egész fiatalon egyszerű fezőrként élte és kitüntetéssel szabadult, amennyiben a szeszcsempészésért rásózott néhány esztendő letöltése után elhagyva a Sing-Singet, rövidesen, mint szenátor bukkant fel Észak-Amerika egyik nagyobb városában. A kezdeti sikerek nem kápráztatták el, szorgalma a régi maradt és továbbra is éjt nappallá téve harácsolt. Míg a többi ifjú spekuláns jobbra-balra dőzsölt, ez a sápadt égőtekintetű és ambiciózus fiatalember inkább a könyveket bújta, a főkönyvet, a telekkönyvet és a büntető törvénykönyvet, hogy kiismerje magát a paragrafusok útvesztőjében. Ez a hallatlan munkatempó igen alkalmas volt arra, hogy felőrölje az idegeket és Mr. Kipszmájling el is követett mindent ennek érdekében, miértis üzleti ellenfelei közül számosan kerültek a bolondházba, lőtték agyon magukat és ugrottak le a negyvenedik emeletről. Az idő múlásával egyre kevesebb konkurrense és egyre több milliója akadt s ő maga is alaposan megváltozott. A szikár, gátlástalan és csak a pénzért lihegő panamistából — nyilván a kor hozta ezt a változást magával — kövér, gátlástalan és csak a pénzért lihegő panamista lett.

Ezidőtájt jutott el a jómódnak ama fokára, amely már-már túlszárnyalhatatlannak látszott. Saját és megszámlálhatatlan gyárai, saját bankja, saját tengere és saját yachtja volt. Saját repülőgépén röpködött el saját bérpalotái és erdői fölött és nem messze a Niagarától saját külön vízesést rendezett be magának, saját robajjal, amelytől idegen fül csak kivételes engedéllyel süketülhetett meg. Mintha a föld minden kincse kizárólag az ő ölébe fordult volna. Érthető, ha önbizalma is a végtelenbe nőtt; öreg volt, csúnya és kövér — előtte állt az egész világ.

Egy gyönyörű napsugaras délelőttön Miámiban, a milliárdosok saját külön földi paradicsomában, saját csodálatos villájának kertjében saját nyugágyán heverészett. A nap, a jóságos csillag, ontotta fényét és melegét,

És ekkor Mr. Kipszmájling agyán kellemetlen gondolat suhant át.

Eszébe jutott, hogy ugyanez a nap ugyanebben az időben idegen emberek millióit, ugyanilyen önzetlenül simogatja végig. Ez felbosszantotta, nem szívesen közösködött az általa csőcseléknek elkönyvelt tömeggel. Persze, minderre nem kerülne sor, ha neki **SAJÁT KÜLÖN NAPJA** is lenne.

Eltöprengett. Miért ne lehetne? Eddig minden sikerült, amit a fejébe vett. Tudta, hogy az üzleti életben minden fellépés, határozottság és makacsság kérdése. Ebben a pillanatban persze nem tudta még, miképpen lehetne ehhez az üzlethez hozzákezdeni. Szeszben, bőrben, valutában, fegyverben nagyszerűen kiismerte magát, de égitestben még nem igen dolgozott. Mindenesetre kinyitotta a félszemét és a szarukeretes sötét szemüveg oltalma alatt kissé hunyorogva felmérte a páratlan üzleti lehetőségeket rejtő csillagot. És íme: Floridában csoda történt.

Mintha a nap is tisztában lett volna azzal, hogy Mr. Kipszmájlingnak eddig minden az ölébe pottyant, amit csak megkívánt, lassan lejebb ereszkedett az égen és a leghatározottabban közeledett. Legalább is így látta a kissé már kábult milliárdos, aki most a másik szemét is kinyitotta s egyenest a nap kellősközepébe fúrta ellenkezést nem tűrő, parancsoló tekintetét. És a meggyávult csillag egyre jobban eltávolodva pályájától, folyvást lejebb lebegett, s végül megállapodott Mr. Kipszmájling kopasz feje tetején...

*

A tárgyilagosság kedvéért meg kell jegyeznünk, hogy a Miami elviselhetetlen szubtrópikus hőségéről szóló mende-mondák teljesen légbőlkapottak, hiszen egész évben kizárólag Mr. Kipszmájling halálozott el napszúrás következtében.

A meghiúsult provokáció

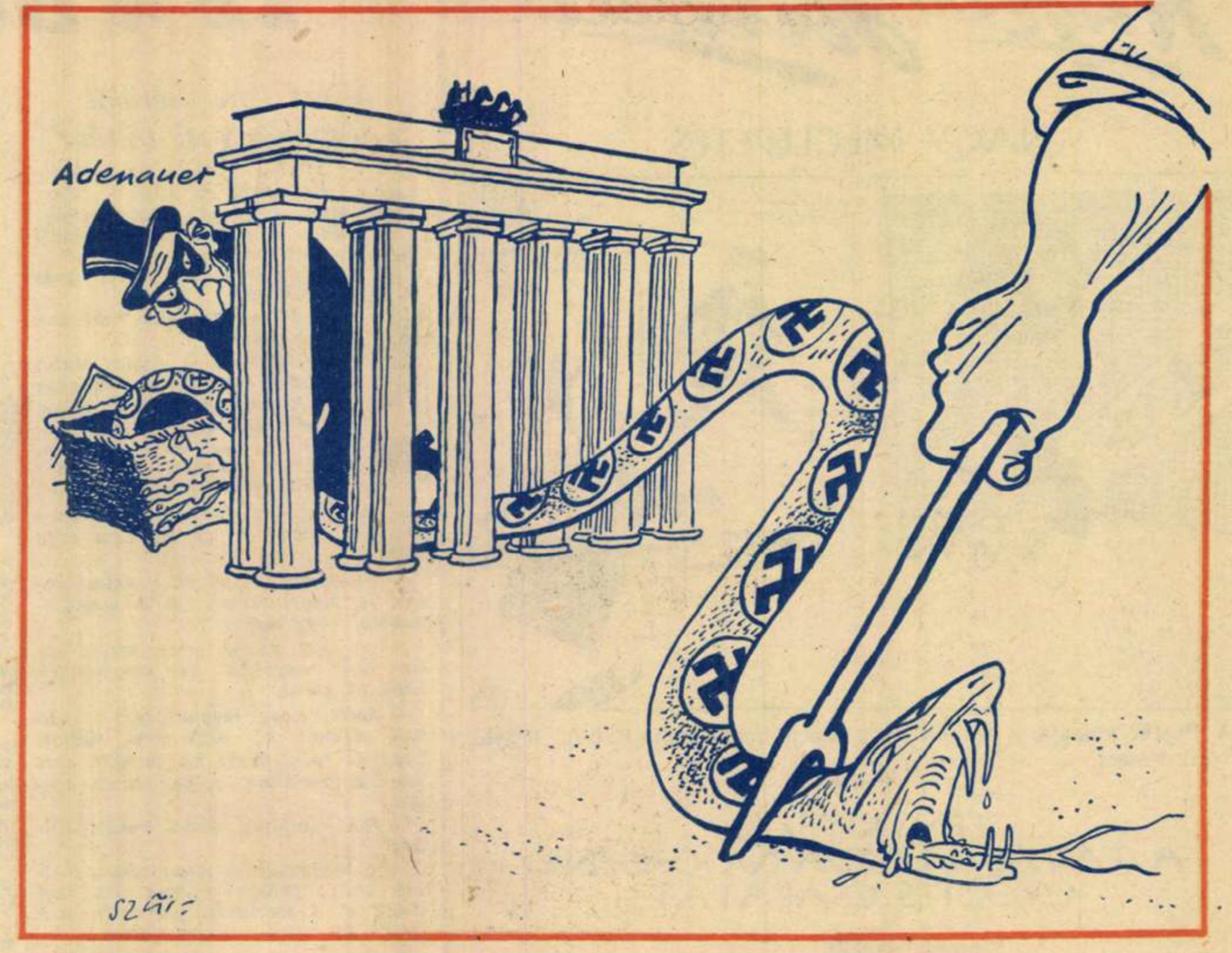

Az ágyúgyáros lidércálma

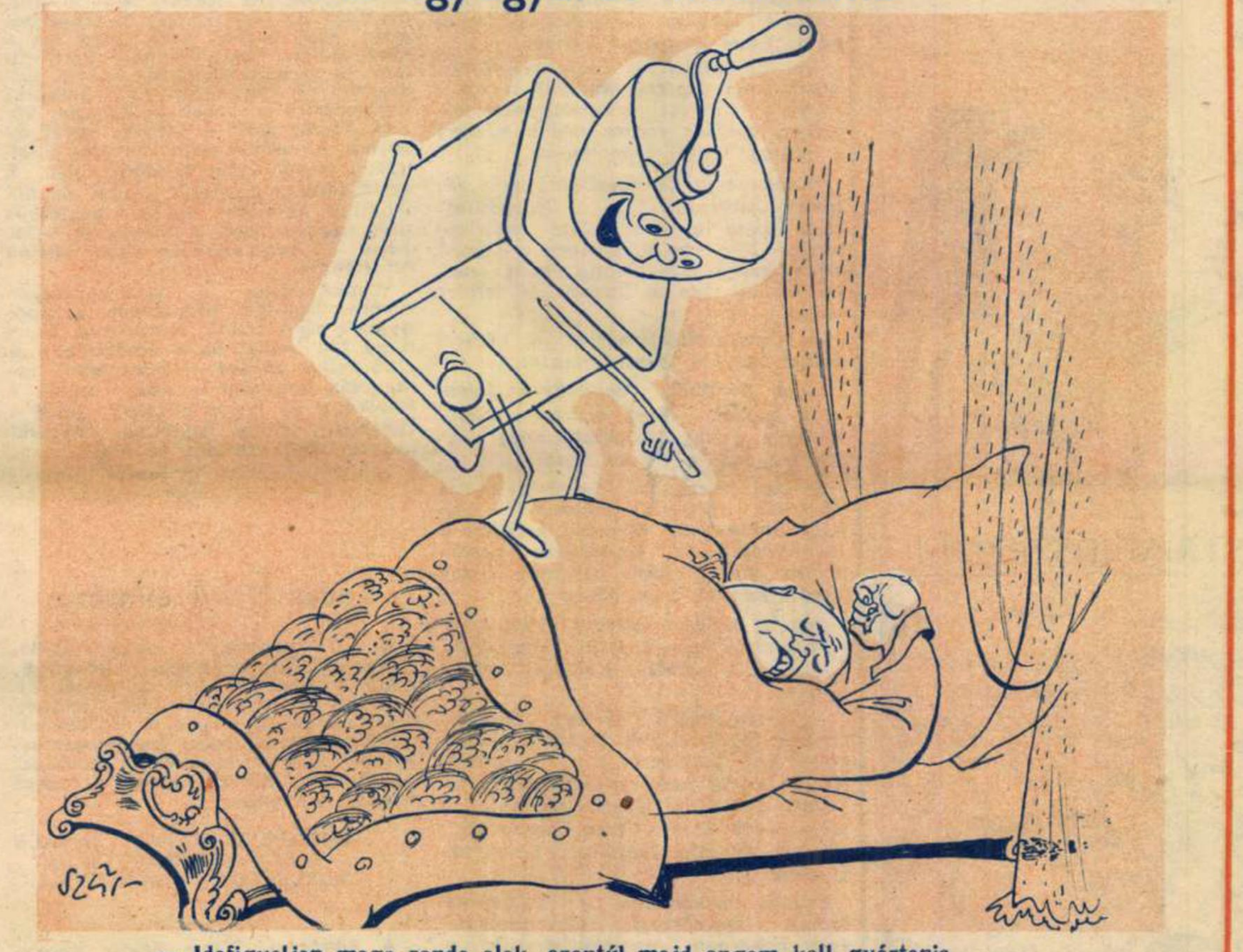

— Idefigyeljen maga ronda alak, ezentúl majd engem kell gyártania...

Rigmus a pazarlóról

Mai versem haragos,
Hőse az a bizonyos
Tisztelt kartársunk, aki
A zsebünket fosztja ki.
Pazarló Pál a neve,
Ismerkedjünk meg vele:

Amerre ő átoson
Csap nem marad szárazon,
Patakokban zúg a víz,
Villanykörte fénylik tíz
Hogyha nem kell, mért ne égjen?
Ne féljenek a sötétben
Esztergа és gyalugép,
Nosza, gyujtsunk lámpát még!

Amerre ő elhalad
Olaj tócsákban marad,
Ami loccsantható, loccsan,
Földre ejthető lepottyan,
Tönkremegy? Nem nagy eset,
Mohácsnál több is veszett.

Pazarol időt, utat,
Fontos nyersanyagokat
Bőkezűen szórja szét
Mások munkáját, szívét

Kedves Pazarló Pali!
Mit szólnál, ha valaki
Odahaza, pont tenálad
Kidobná öltöny ruhádat,
Ágyadat vetné szemétre
S téged cseppet sem kímélve
Mondaná: nem nagy eset,
Mohácsnál több is veszett...

Sajátod ez is, az is,
Házad is, és gyárad is,
Vigyázz hát, hiszen tiéd
Minden lámpa, ami ég,
Minden gép, ami forog
S ez a vers is, mely morog
Haragszik rád, nem dicsér,
Mégis tán valamit ér:
Érted van, hallgasd tehát
És fogadd meg igazát.

Vajda István.

De Gasperi választási kudarca után

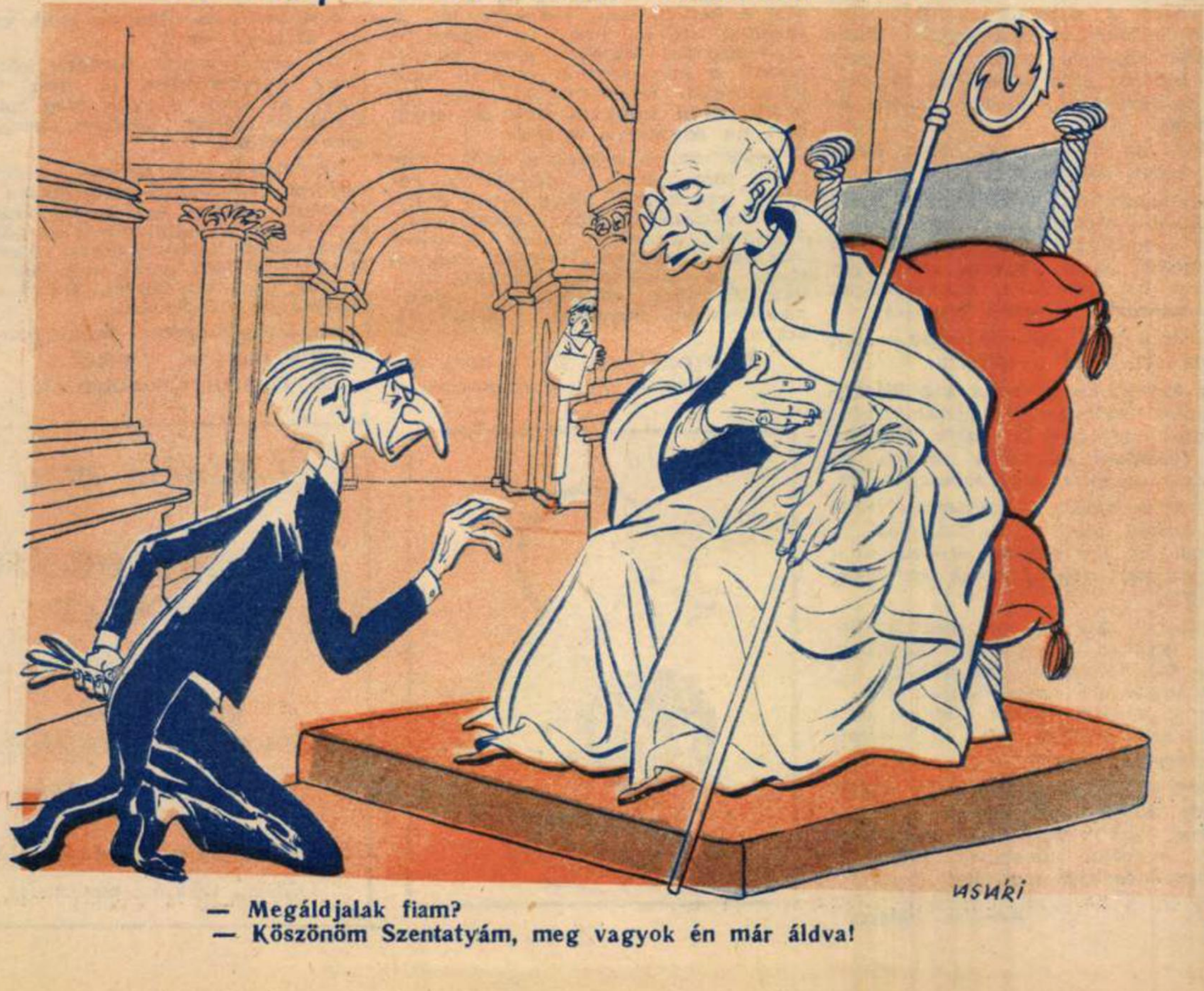

— Megáldjalak fiam?
— Köszönöm Szentatyám, meg vagyok én már áldva!

ÖNÉRZETES PAPA

Margitka vizsgáján találkoztam Répcelaki bácsival, az Önérzetes Papával. Répcelaki bácsi közel tizenöt évvel fiatalabb nálam, de az apáknak mindenki bácsi, aki idősebb a gyereküknél. A vizsga előtt megveregette Margitka arcát.

— Hogy tanul a gyerek?

— Igyekszik — mondtam. — És Magduska?

— Magduskával én foglalkozom — mondta önérzetesen Répcelaki bácsi. — Nálam nincs mese. Addig nem mehet a gyerek játszani, amíg meg nem tanult mindent. Átveszem vele az egész anyagot ától cettig, csak, sajnos, őbenne nincs meg az a vasakarat, ami bennem... Nem önthetem tölcsérrel a fejébe a tudományt.

Ez a kétségbevonhatatlan tény meglehetősen elkedvetlenítette. Mennyivel egyszerűbb volna az élet, ha a szülők egy kis tölcséren átönthetnék a tudományukat gyermekeik fejébe! Répcelaki bosszankodva ült le a szülők számára odakészített székek egyikére, én melléje. Megkezdődött a vizsga. Csakhamar Magduskára került a sor.

— Mit mond neked ez a tört, hogy héttizenketted? — kérdezte a tanítónéni.

Répcelaki elsápadt.

— Mi az, hogy mit mond? — súgta a fülembe. — A kérdést se lehet megérteni!

Magduska azonban nem sápadt el, hanem boldogan fújta:

— Nekem ez a tört azt mondja, hogy az egészet tizenkét részre bontottuk fel és elvettünk belőle ötöt...

Magduskát aztán igen sokszor kérdezte még a tanítónéni. Magduska elmondta, hogy mekkora az emberi szív és mi a szerepe az emberi testben, beszélt a dömperekről, a gyapotról és a termelőszövetkezetekről és még sok mindenről. Répcelaki arcából a kérdésnél mindig elszállt a vér és a felelet során mindig visszatért beléje.

És ahogy a kislányok remek biztonsággal feleltek a legkülönbözőbb kérdésekre, Répcelaki egyre kisebb lett mellettem. Egyre zsugorodott és a végén egészen eltűnt; mint később kiderült, kiment a folyosóra cigarettázni, mert már nem bírta tovább idegekkel, hogy csupa olyan kérdést kap a kislánya, amire ő nem bírna felelni.

Vizsga után találkoztam vele. Magduska hízelkedve simult hozzá:

— Lesz fagyi, apucikám?

— Lesz — mondta komoran Répcelaki.

— És... Amit tegnap mondtál, apucikám...

— Mit mondtam tegnap?

— Nyáron is tanulni kell?

— Igen — sütötte le a szemét Répcelaki. — Nyáron is tanulni fogok.

Gergely Miklós

Rajzos Híradó

NAGY MEGLEPETÉS

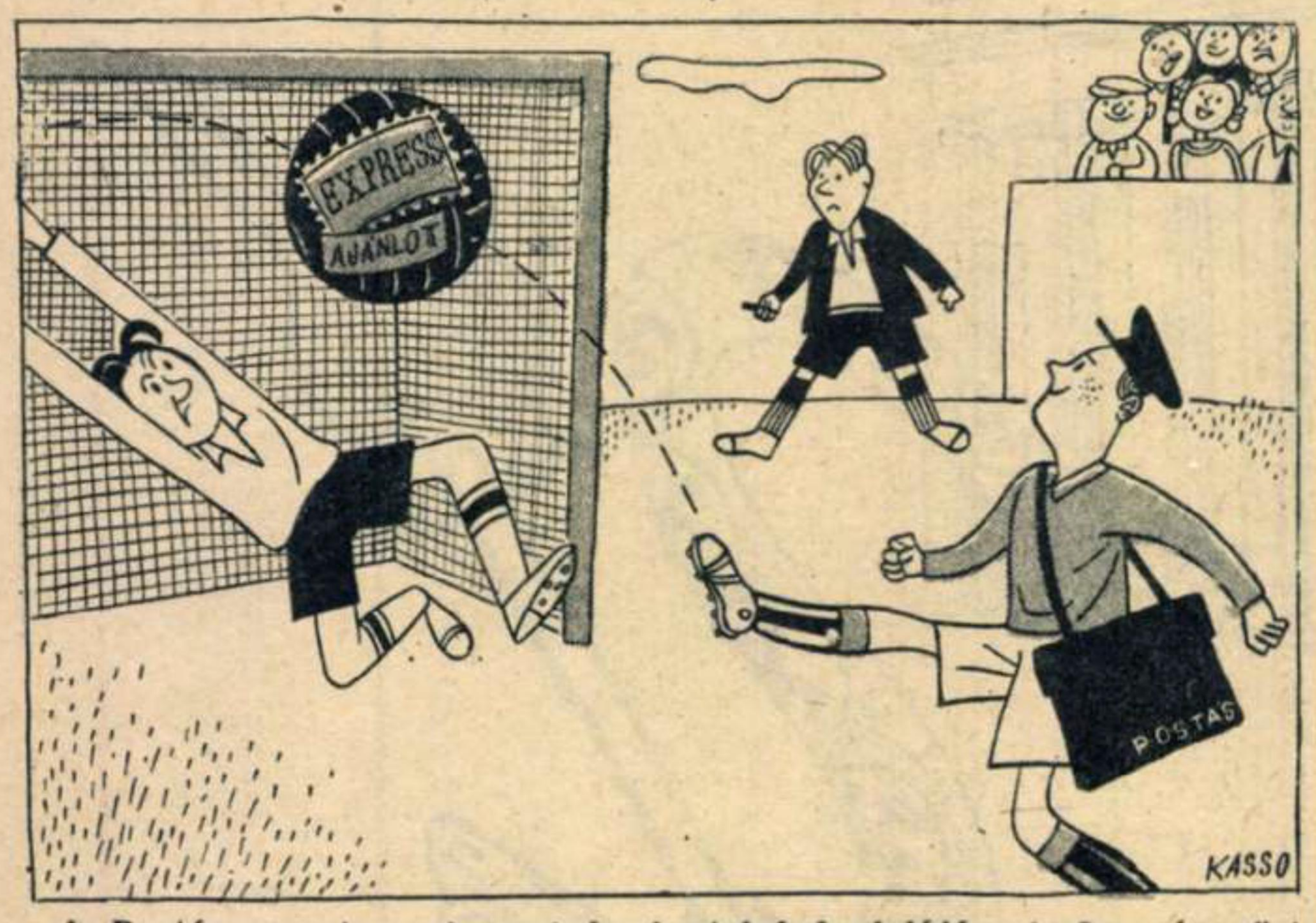

A Postás csapata, a tavaszi évad utolsó fordulóján 1 : 0-ra legyőzte a Győri Vasast.

FÉNYKÉPEZIK A TAVASZI LABDARÚGÓ-IDÉNY GYŐZTES CSAPATÁT

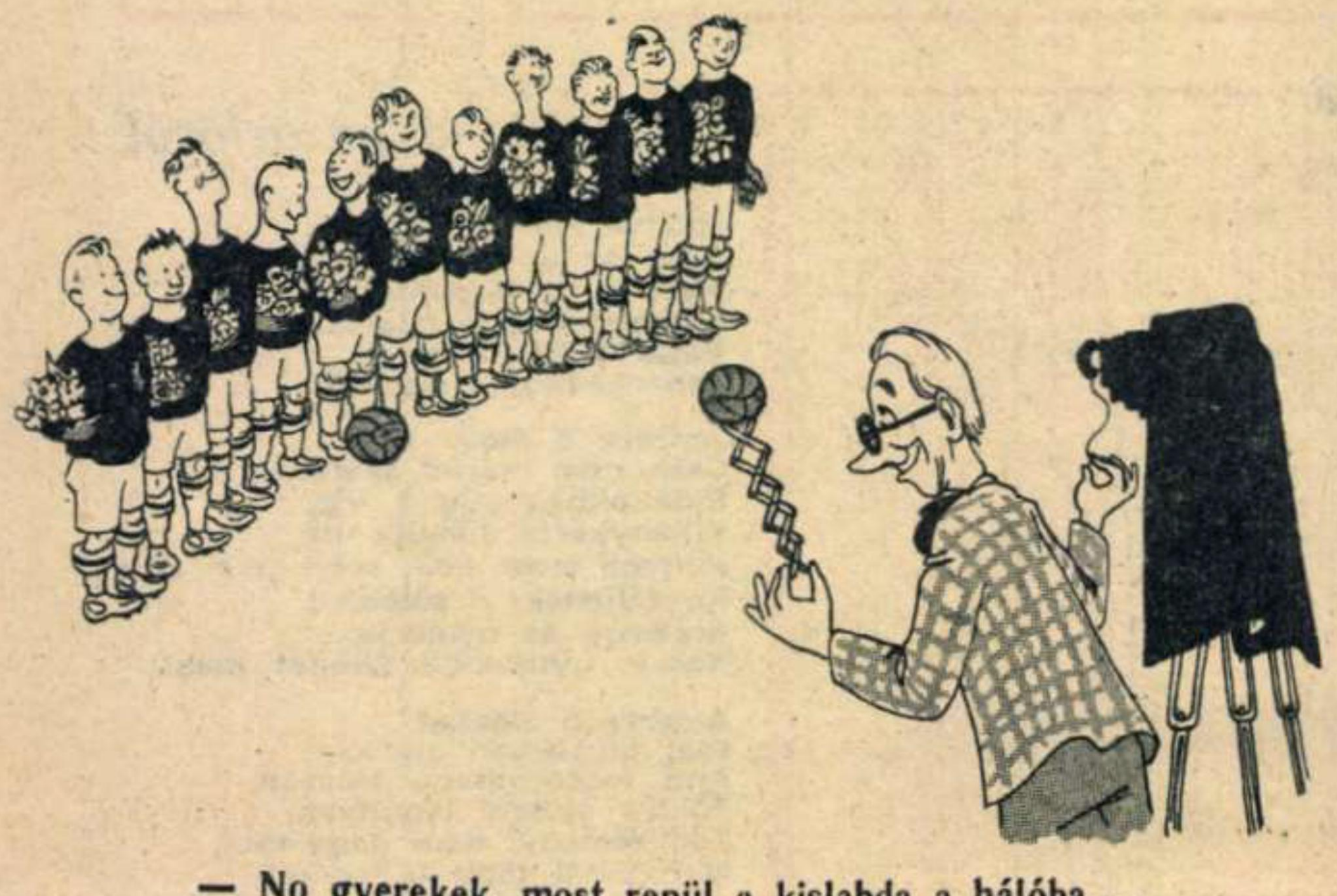

— No gyerekek, most repül a kislabda a hálóba...

MEGKEZDŐDÖTT A STRANDSZEZON

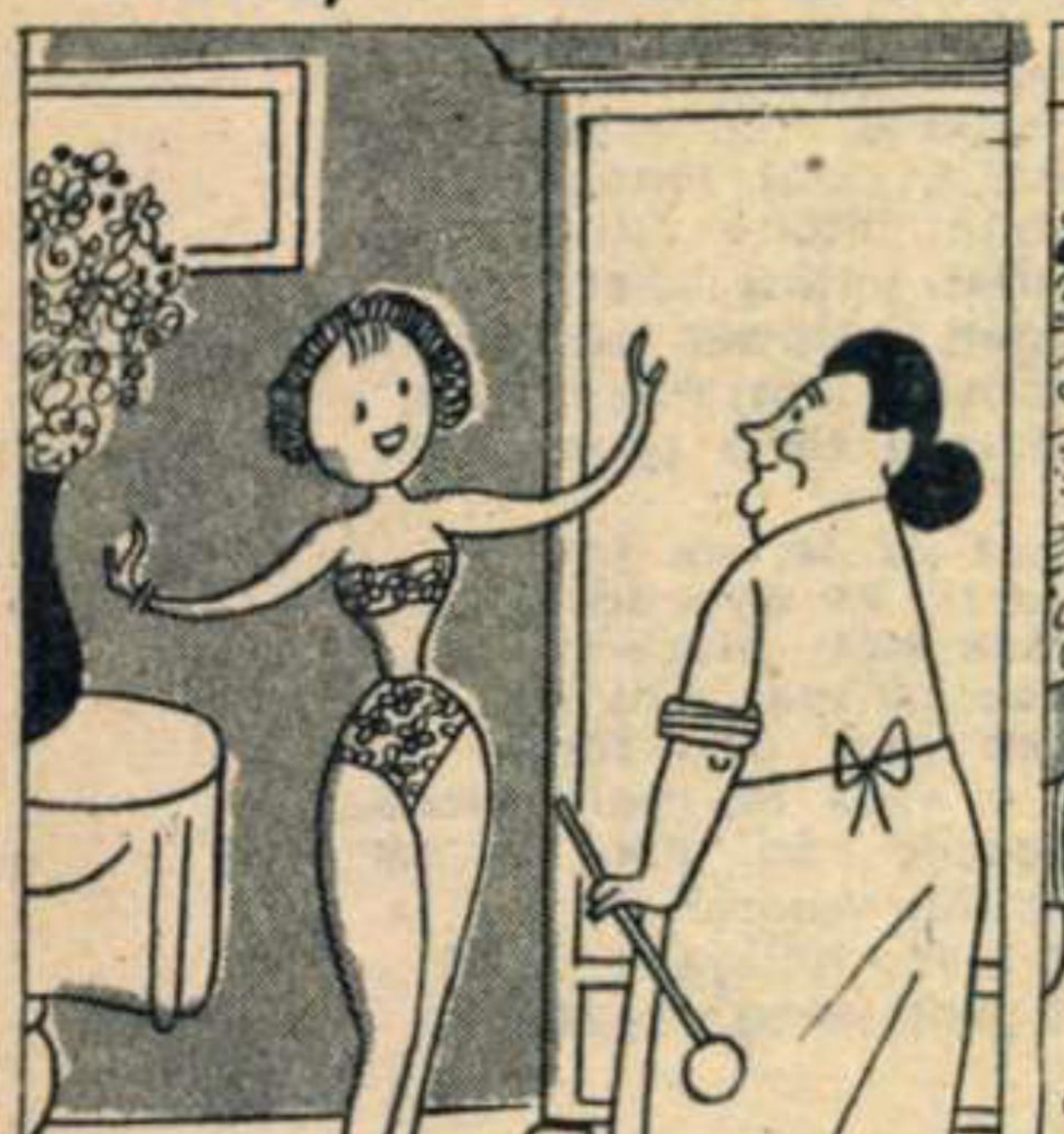

— Nézd anyám, milyen fess a fürdőruhám, nagy sikerem lesz benne a strandon!

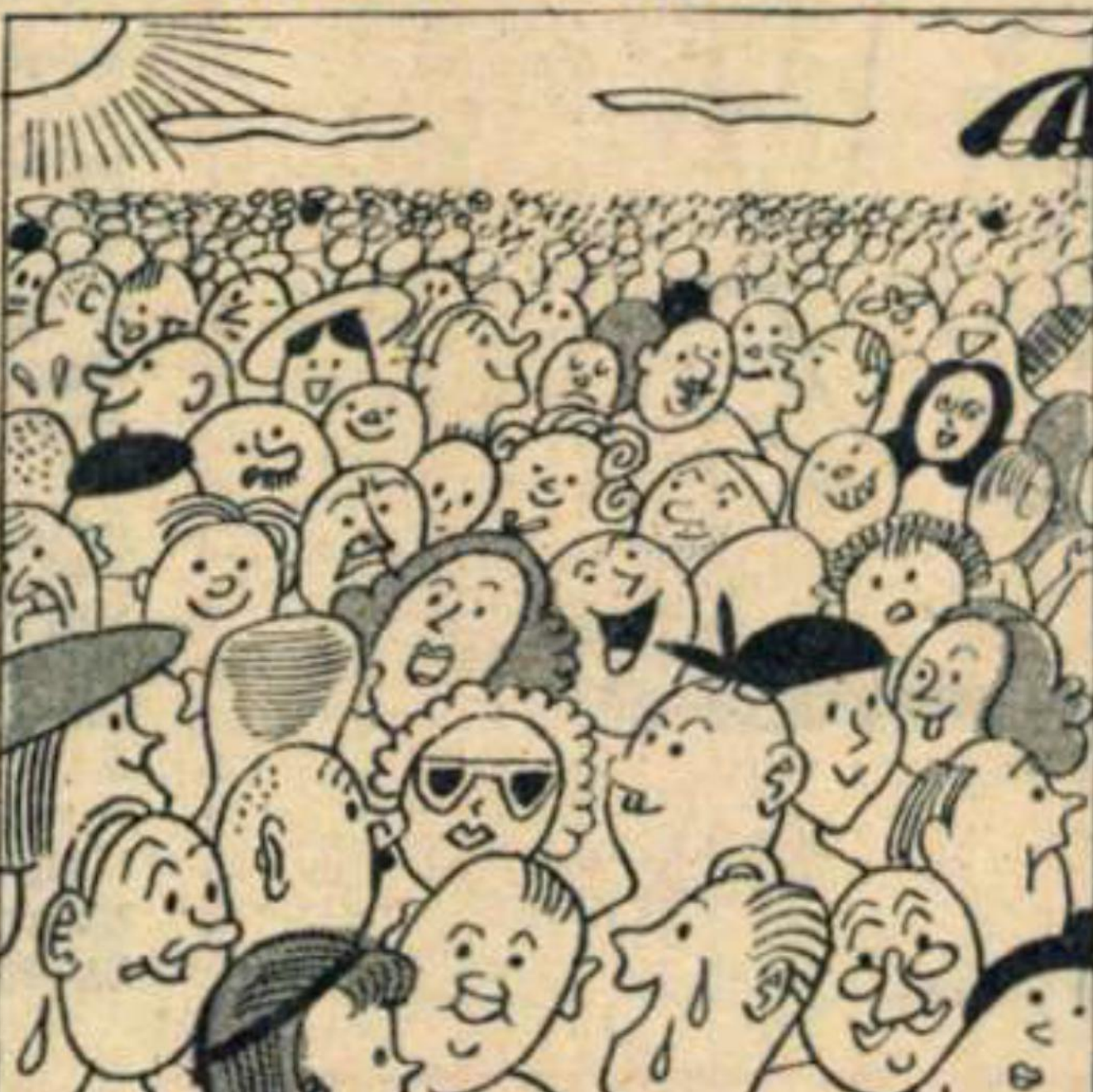

A „siker" színhelye.

A TRAVIATA ELŐADÁSÁN

(Svéd Sándor több szerepét még mindig olaszul énekli.)

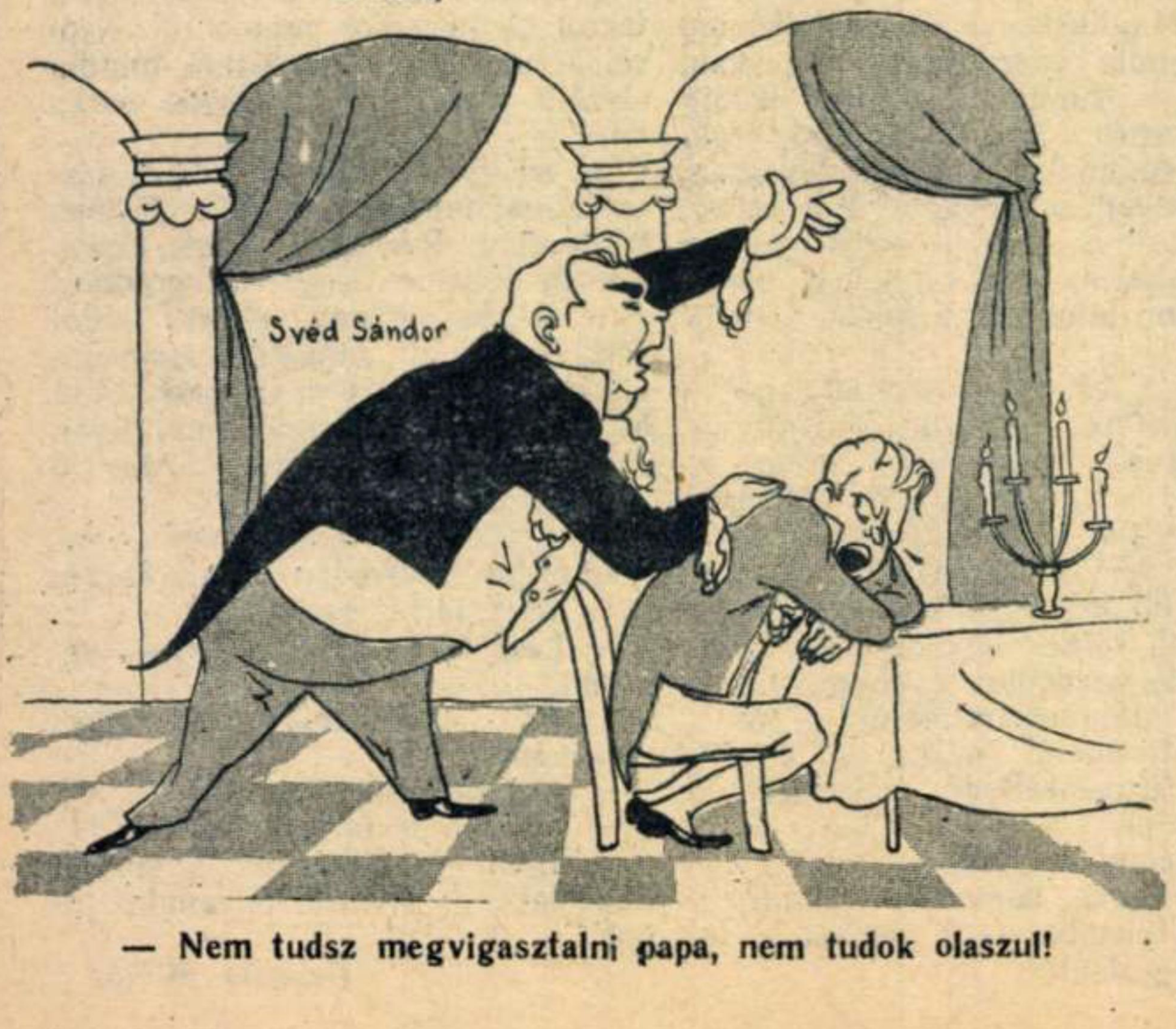

— Nem tudsz megvigasztalni papa, nem tudok olaszul!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Miért van szénből a lágymányosi töltés?

Kopognak az ajtón... Harsány „Előre!" köszöntéssel nyit be egy pirosnyakkendős úttörő pajtás:

— Ez a Ludas Matyi szerkesztősége?

— Ez — mondjuk neki határozottan.

— Én meg a Ludas Matyi olvasója vagyok — mondja ő még határozottabban és egy szénnel telt zacskót tesz asztalunkra. — Azért jöttem, hogy megkérdezzem a szerkesztő pajtásoktól; mi ez?

— Szén, szén, kisöreg, méghozzá elsőrendű szén. És te ezt nem tudtad?

— Dehogynem tudtam. Anyukámnak is megmutattam, ő is megállapitotto, hogy szén.

— No és? Akkor miért jöttél ide, ha már anyukád is megmondta, hogy ez szén?

— Azért, hogy megmondjam: vannak olyanok is, akik nem tudják, hogy ez szén! Mert ha tudnák, nem szénből csináltak volna vasúti töltést.

— Hol csináltak ebből vasúti töltést?

— A lágymányosi strandfürdő mellett, ahová fürödni járunk. Ha nem hiszik el a szerkesztő pajtások, jöjjenek ki velem. Megmutatom...

Bevalljuk, nem hittünk kis látogatónknak, de félóra mulva meggyőződhettünk arról, hogy igaza volt. Szén és szén az egész hosszú szakaszon, fűvel és gazzal benőve.

Ha botanikusaink érdekes fűféleségek után akarnak kutatni, a töltés mentén sikerrel tanulmányozhatják, milyen gyorsan terem meg a növény a csillogó tatai szénrétegen.

A szén egyrésze egyébként már salakkal keveredett és a gyepesitett szén egész a strandfürdő épületéig lefolyt. Még szerencse, hogy a hosszú strandépület megállitotta, mert enélkül talán még a Dunába is lefolyt volna.

— A széntöltést nézik? — kérdezi valaki, azután bemutatkozik:

— A Soroksári Vegyiművek dolgozója vagyok. Most akartam telefonálni a Ludas Matyinak, hogy nézzék meg ezt a furcsa töltést.

Amikor megtudta, hogy a Ludas Matyitól jöttünk, előkeritett egy nagy darab vasat. Kotorni kezdtük a szénréteget. Az egyméteres vasrudacska sok helyen rövidnek bizonyult. Van itt szén bőven...

Egy itt dolgozó vasutas látja, hogy turkáljuk a szenet. Örül, hogy végre kiöntheti a szivét. Kérdezés nélkül beszél:

— A Budapesti Erőmű részére hozzuk ide a szenet. Nekünk határidőre kell kiüritenünk a vagonokat. Ha az Erőmű nem rakja ki időre, mi akkor is kénytelenek vagyunk a megszabott időben üres vagonokkal távozni és mit tehetünk, kiszórjuk a szenet...

Ezután felkerestük a Budapesti Erőmű vezetőségét. Elmondottuk, hogy gondosan „szemrevételeztük" a töltést és a „kiszállás" igazolta olvasóink bejelentését.

A vezetőség tagiai közölték, hogy az Erőmű gépiberendezéssel csak buktatható kocsikból tudja a szenet elhordani. A vagonok azonban nem mind buktatható-rendszerűek. Ezért a szén nagyobb részét lapátolással kell lerakni. Erre nincs elég munkaerő és nem lehet a szenet gyorsan elhordani.

Tehát az Erőmű nem hibás. De a szén mégis ott hever a töltésen!

Felvilágositottak bennünket arról is, hogy irányvonatok beállitásával a MÁV gazdaságosan használja ki a vagonokat, ezért gyakran több szén érkezik az Erőműhöz, mint amilyen a széntárolók befogadó képessége.

Tehát a MÁV sem hibás! De a szén mégis ott hever a töltésen!

Az Erőmű ugyan néha kap kisebb-nagyobb segitséget az alkalmi széntolvajok személyében (akik igyekeznek elhordani valamit a szénből), de ez csak csepp a nagy széntengerben.

— Ki a hibás? — kérdezzük végül az Erőmű felettes hatóságának, a Bánya- és Energiaügyi Minisztérium villamosipari főosztályának két szakértőjétől.

Válaszuk lényege: a szén kirakodása ügyében sürgős és befejezés előtt álló tárgyalások folynak.

Az illetékesek tehát tárgyalnak.

Igy a minisztériumok illetékes osztályai sem hibásak. De a szén mégis ott hever a töltésen!

Ezért a súlyos mulasztásért mégis felelős valaki! Hogy ki, vagy kik felelősek, ezt rövidesen megállapitja az a vizsgálat, amelynek ebben az ügyben meg kell indulnia.

Bernáth — Palásti

Játékbabakocsi — részletekben!?

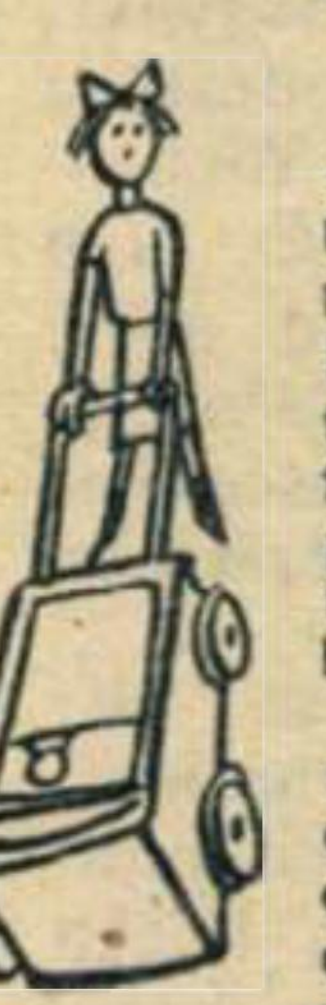

Sikerült rábeszélnem anyukámat, hogy vegyen nekem játékbabakocsit. Bementünk a Rákóczi-út és Baross-tér sarkán lévő játékboltba. Naiv, másféléves fejemmel azt hittem, hogy pár perc múlva már az utcán tologathatom saját kocsimat.

Örömöm azonban gyorsan elpárolgott, mert kiderült, hogy babakocsi csak részletre kapható. Ne értsd félre, Ludas Matyi, nem az árát kell részletre fizetni! A kocsit adják részletekben: külön az alvázat és külön a fogantyúját.

Anyukám olyan kocsit kért, amelyre a fogantyú már rá van erősitve, az elárusitó néni azonban közölte, hogy olyat nem adhat. A babakocsigyár ugyanis minden játékkocsit csak részletekben szállit, azzal az indokolással, hogy igy könnyebb a csomagolás. Az üzletben pedig nincs lehetőség a fogantyú felszerelésére.

Már több mint húszhónapos vagyok, de még ilyent nem hallottam! Téved a babakocsigyár, ha azt hiszi, hogy a szocialista kereskedelemnek nem a dolgozók igényeinek messzemenő kielégitése, hanem a könnyű csomagolás a célja.

Az eladó néni részletesen elmagyarázta, hogyan és hová kell a fogantyút felszerelni.

Mivel anyukám látta, hogy nagyon szeretnék gyerekkocsit kapni, megvettük a jármű alkatrészeit.

Este apukám nekiállt a szerelésnek. Eddig azt hittem, hogy ő mindentudó és ezermester, de rájöttem arra, hogy bizony nem sokat ért a szereléshez. Kalapács nem volt otthon és a szeneslapáttal akarta felszerelni a fogantyút. Az ütéseket megosztotta a szegek és az ujjai között. Egyet ütött a szegre, egyet az ujjára. A szegek nem szeretik a laikusok beavatkozását: elgörbültek. A szomszédban kaptunk szeget és kalapácsot és végre hosszas küzködés után készen állott a játékkocsi. Igaz, hogy közben apukám több körme megkékült.

Remélhetőleg a játékkocsigyár furcsa szállitási módszerét a cipőgyárak nem teszik magukévá, mert nagy baj lenne, ha a cipőboltban a cipő teljes áráért — könnyebb csomagolás kedvéért — külön adnák a felsőrészt és külön a talpat azzal a tanáccsal, hogy odahaza remekül „össze lehet szerelni" a cipőt.

Nagy Évike
Hernád-utca 12.

Ludas Matyi elintézte

A „Testvérhegy" című közleménnyel kapcsolatban közöljük, hogy a 37-es jelzésű autóbusz útvonalán új megállóhelyet létesitettünk és az útvonalat a Vörösvári-úttól a Miklós-utcáig meghosszabbitottuk. Ezáltal közvetlen átszállási lehetőséget biztositottunk a város minden irányába.

BUDAPESTI VÁROSI TANÁCS
VÉGREHAJTÓBIZOTTSÁGA
KÖZLEKEDÉSI IGAZGATÓSÁG

A Fővárosi Szabó Ervin Könyvtárral kapcsolatos panaszt kivizsgáltuk. Helyesen irta a levél irója, hogy nem jelezte tábla a könyvtár nyitvatartási idejét. A táblát ugyanis ismeretlen tettesek többször megrongálták. Azóta az új tábla ismét a helyén van. Helyesen irta a levélíró azt is, hogy a könyvtár nyitvatartási idejében nem tartózkodott a könyvtárban oroszul tudó könyvtáros. Intézkedtünk, hogy az orosznyelvű könyvtárosok az ebédidőt ne egyszerre tartsák.

Egyébként a hivatalos órák előtt senki sem mehet a könyvtárba. Tévesen irta a levél irója, hogy gyűjteményünkben csak orosznyelvű könyvek vannak, mert magyar nyelven megjelent szovjet kiadványok is olvashatók könyvtárunkban. A hibák elkövetéséért felelős személyeket fegyelmi eljárás alá vontuk.

Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár
Winter mb. intézetvezető

minden héten nyerhet!

Meddig tart egy öltöny minőségi ellenőrzése?

1952 decemberében a kaposvári Kiskereskedelmi Vállalat 105. sz. boltjában egy öltönyre való ruhaanyagot vásároltam. A ruhát megcsináltattam és már kétheti viselés után megállapitottam, hogy a ruha úgy kezdett vedleni, mint a kutya tavasszal. A szövet bolyha lekopott és két hónap alatt a ruha tönkrement.

Panasszal fordultam a kaposvári Kereskedelmi Felügyelőséghez. A kereskedelmi szakértők és a felügyelő együttesen megállapitották, hogy a szövet rossz és kéthavi használat után úgy szinét, mint bolyhozását elvesztette. Jegyzőkönyvet vettek fel, amelyet felküldtek a Kereskedelmi Minőségi Ellenőrző Intézetnek. Válasz érkezett, amelyben közölték, hogy a szövetet átküldték a Ruházati Anyagátvevő Gazdasági Irodának.

Ezzel megkezdődött a ruhával való labdázás. Május 4-én többszöri sürgetésre az egyik illetékes szerv válaszolt. Olyan kérdéseket adtak fel, amelyekre a jegyzőkönyvben megtalálhatták volna a választ: „Mikor történt a vásárlás? Mi a foglalkozása?" (Újraoltási bizonyitványt nem kértek!)

Közben teljesen elhordtam ünneplő ruhámat, de még mindig nem vizsgálták meg, hogy miért kezdte el két hét alatt és fejezte be két hónap alatt rövid tönkremenési pályafutását a Kaposváron vásárolt ruhaanyag. De most már inkább azt kellene megvizsgálni, miért tart már több, mint 3 hónapja az öltöny minőségi ellenőrzése.

Gazda János
Kaposvár

Fizetve: közületi csekkel

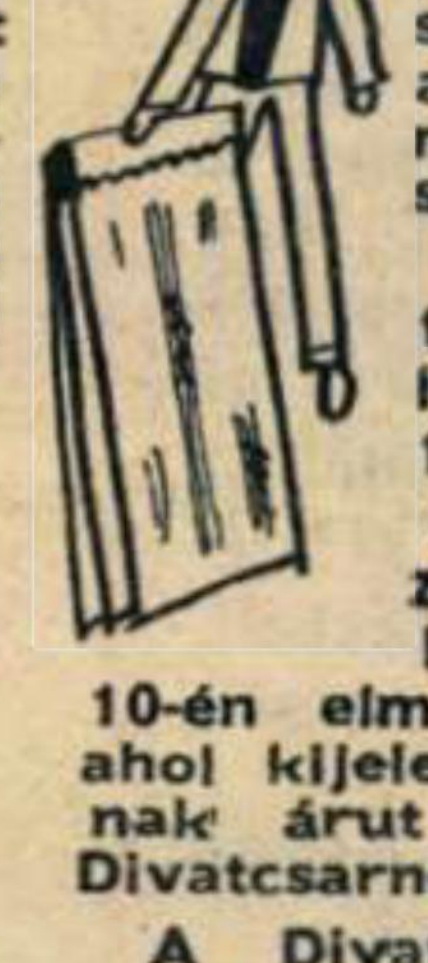

Vállalatunknál most alakult meg a szakszervezeti bizottság. A Sz. B. hozzákezdett sportéletünk megszervezéséhez is. Használt sportcsónakot vásároltunk, amelynek javitásához tiz méter sifonra volt szükségünk.

A tiz méter vászon értéke 260 forint. Rendelet intézkedik arról, hogy 100 forinton felüli vásárlásnál csak közületi csekkel fizethetnek az állami vállalatok. Megbizottunk június 10-én elment az Úttörő Áruházba, ahol kijelentették, hogy ők nem adnak árut közületi csekkre, de a Divatcsarnok adhat.

A Divatcsarnok pénztárosai viszont nem ismerték a közületi csekkel való fizetés szabályait és kartársunkat a textilosztály vezetőjéhez utasitották. A textilosztály vezetője felvilágositást kért felettesétől, aki közölte, hogy a 10 méter vászon közületi csekkel való vásárlása nem olyan egyszerű dolog, mert:

1. A vállalatnak először a felügyeleti minisztériumtól és a Belkereskedelmi Minisztériumtól kell engedélyt kérnie.
2. Az engedély, illetőleg a kiutalás birtokában szállitási szerződést kell kötni a nagykereskedelmi vállalattal.
3. Ha a nagykereskedelmi vállalat a szerződést visszaigazolta, kérni kell, hogy a Divatcsarnokot jelöljék ki az áru kiszolgáltatására.
4. A kijelölés után az árut végre át lehet venni.

Az osztályvezető kartárs közölte, hogy egyszerűbben is meg lehet kapni az árut: vegyük meg három üzletben három tételben, készpénzért a sifont.

Szerintünk nem helyes a közületi csekkel kapcsolatos rendelkezés merevsége. Hiszen igy egyes munkaterületeken a vállalatok a szabályok áthágására kényszerülnek. Nekünk is számolni kell azzal, hogy ha nem játszuk ki a rendeletet, akkor csak októberben evezhetünk.

Közalkalmazottak Szakszervezete
KÖMI/401. sz. Vállalat
V., Kossuth Lajos-utca 17.

Tekintse meg

A

LAKBERENDEZÉSI ÁRUHÁZAT

VI., Lenin-körút 19.

KÜLÖNBÖZŐ
MODERN BERENDEZÉSEK
ÁLLANDÓ KIÁLLÍTÁS

Nyitva reggel 8-tól este 20 óráig
Díjtalan szakmai tanácsadás

TANULSÁGOS ÁLLATRAJZOK

Az igali tanácselnök szerint így van . . .

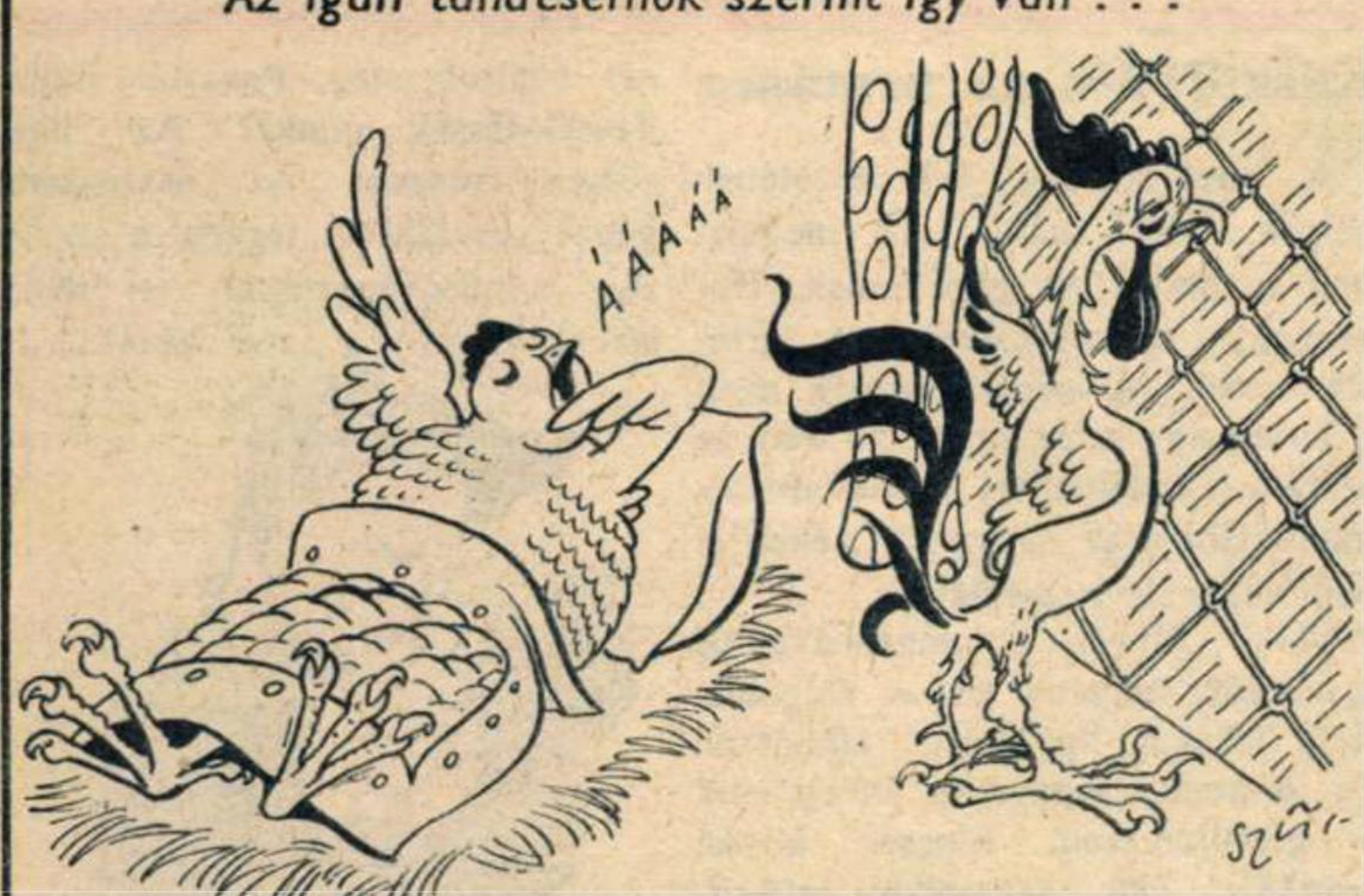

— Milyen idő van apjuk?
— Esik!
— Akkor ma nem tojok . . .

Röfi nagymama megmagyarázza

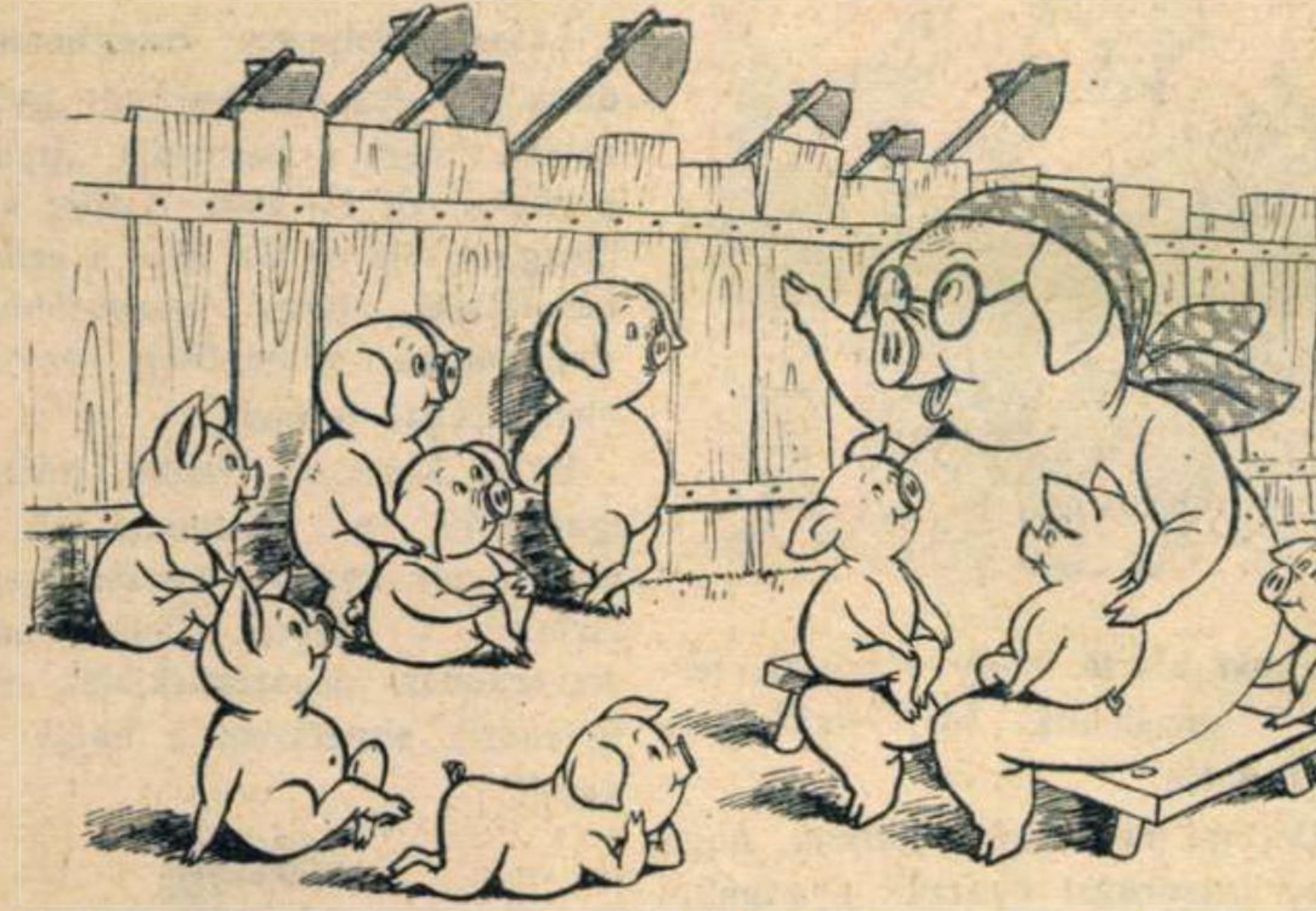

— Minek örülsz, nagyanyó?
— A kapáknak.
— Miért örülsz a kapáknak, nagyanyó?
— Azért, mert megkapálják a kukoricaföldet és ott majd bő termés lesz, abból aztán ti is kaptok és olyan kövérek lesztek, mint én!

Megtörténhetne Nagykőrösön

(Nagykőrösön a városi parkot egyesek legelőnek használják.)

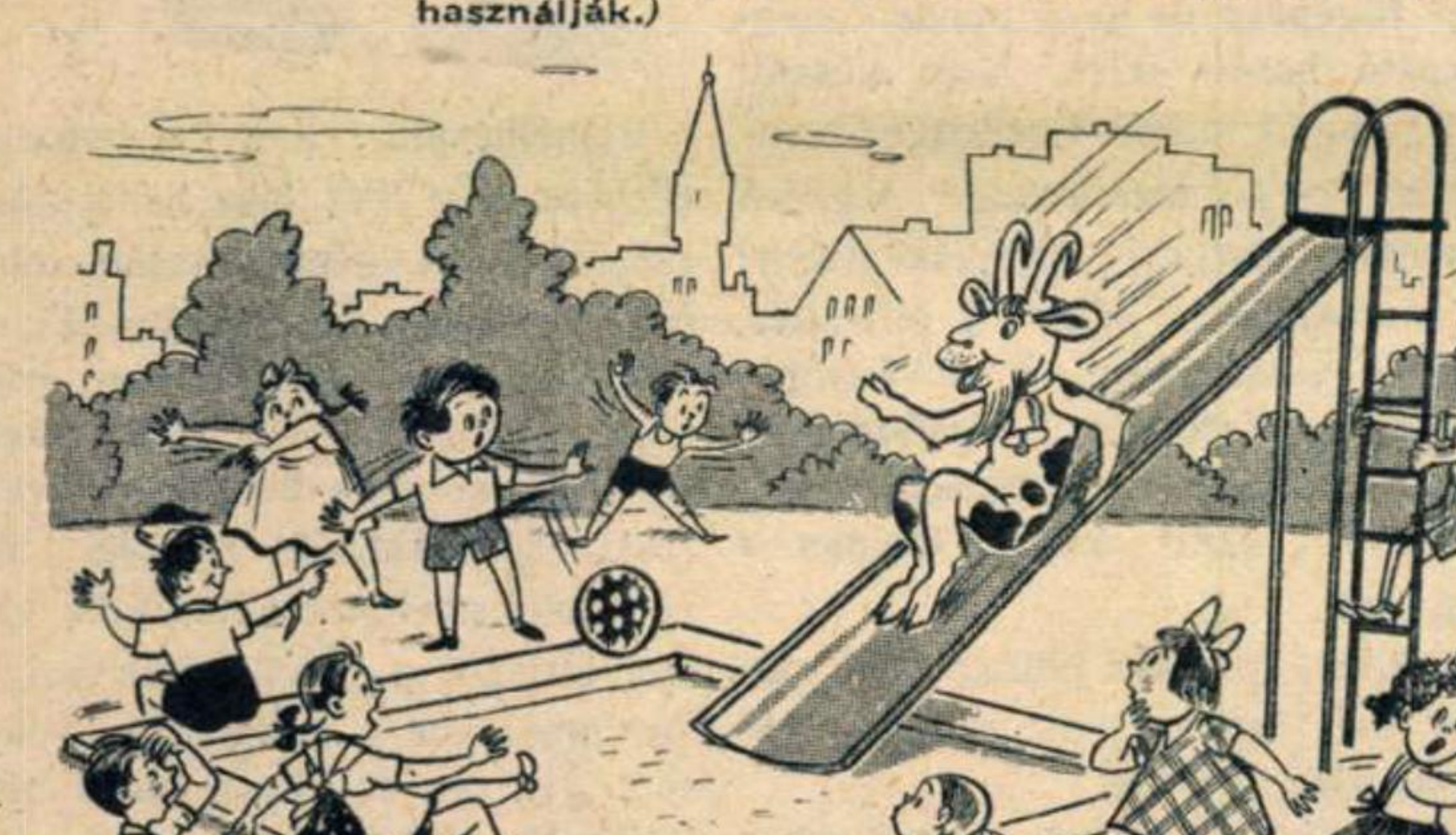

Kecske: Mit bámultok, mek? Ha a gazdám a parkba hozott legelni, úgy gondolom, jogom van használni a játszótér felszerelését is!

Új, pipázó halfajta?

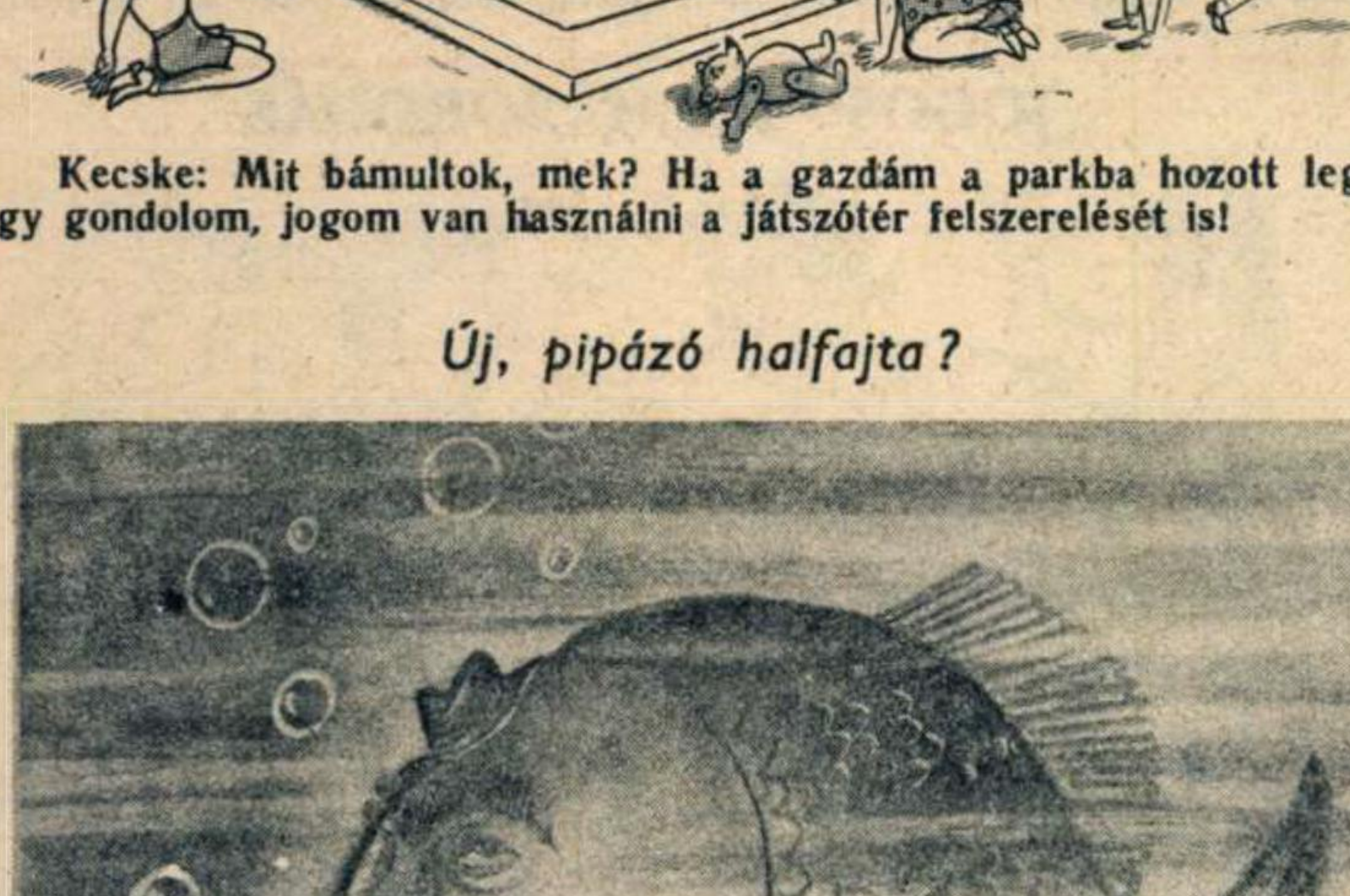

Nem. Ez a csokonyavisontai kulák, akit azért rajzoltunk le így, mert még mindig úgy él, — a tanács jóvoltából — mint „hal a vízben!"

IMPERIALISTA PANOPTIKUM

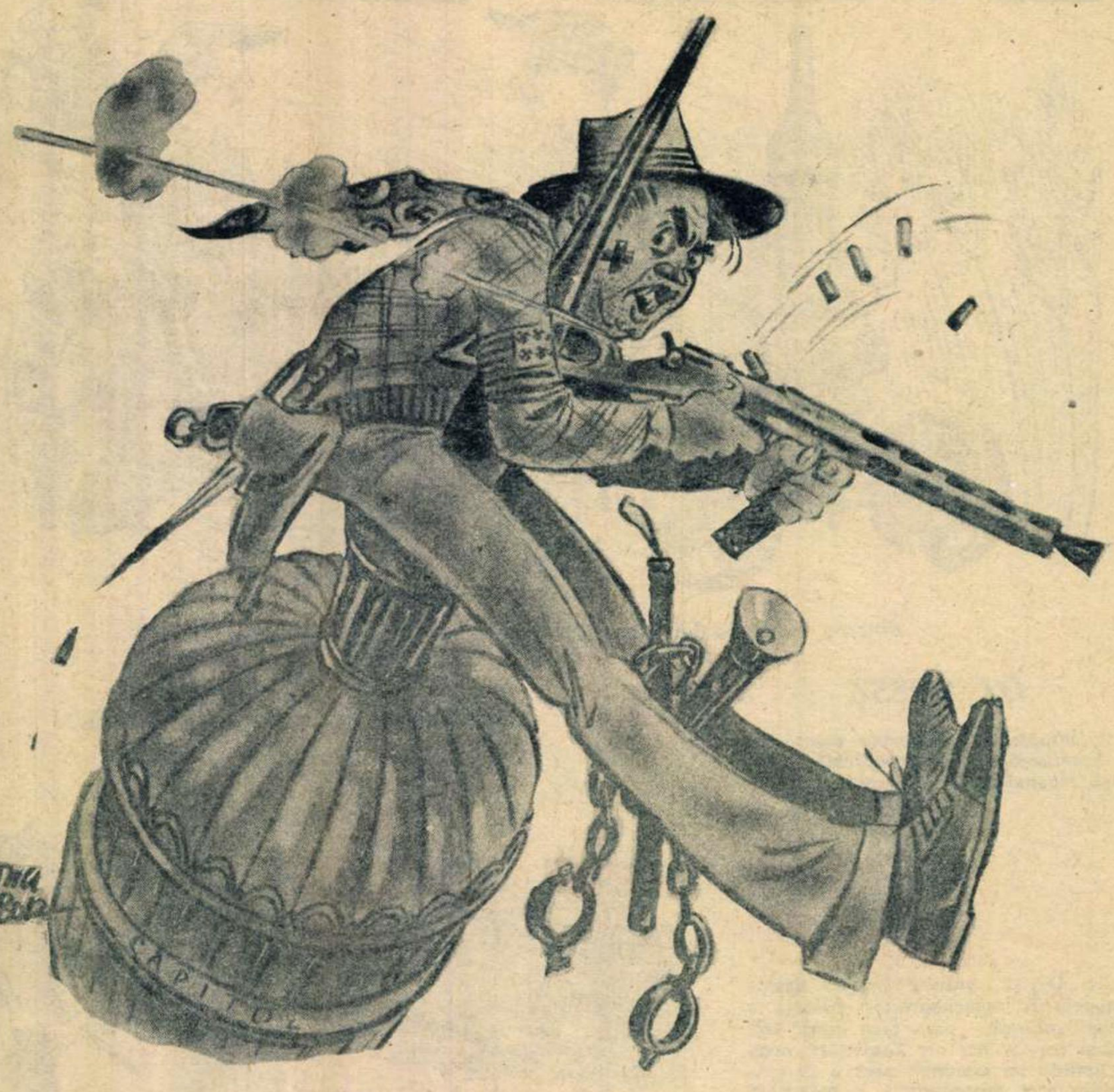

McCarthy, Amerika elsőszámú közellensége.

Verebek csiripelik . . .

Téeszcsében két veréb ült az ágon.
Szólt az egyik: — Versenyezzünk, barátom,
Ki ismer már több tagot itt, te vagy én? —
Elkezdték hát a versenyt az elején.

Szólt az egyik: — János bácsi jön amott.
Kulákoknál hej, de sokat aratott,
Mégse volt a zsebe sohase tele;
Hátán háza, kebelén a kenyere . . .
Jó munkáját bezzeg most jól fizetik!
Most születik gyerekük, a tizedik!

Szólt a másik verebecske: — Ninini!
Az a szép lány Kovácséktól a Piri.
Téeszcsében ügyes brigádvezető.
Kelengyébe gyűl a párna, lepedő . . .
Vőlegénye, az meg traktorvezető;
Szép új házán piroslik már a tető.

S felismerték a verebek Nagy Mihályt,
Aki majdnem agyoncsapta a fiát,
Amikor az nógatta, hogy belépjen,
Azt mondta, hogy olyan nincs az eszében!
Titkon leste a csoportot a jámbor,
Akkor aztán bekéredzett magától! . . .

Az meg ottan Mari néni, — de szalad!
Ahol ő van, — félrenézni se szabad!
Regulázza fejésnél a lányokat.
Van égzengés, ahova ő látogat.
Valóságos Tündérország ez neki, —
Tetterejét egészen kifejtheti! . . .

S Juli néni amott de víg, de forog.
Keze alatt ég a munka, a dolog.
„Családtagként" kuksolt otthon a hamis,
Most meg tagja még az énekkarnak is.
S azt mutatja a fürge láb, a derék:
Elvárná, hogy tánckarba is bevegyék!

Füttyös, nótás öregapó, ki az ott?
Varga Márton. Gondozza a malacot.
Ha a kocát kutricába tereli,
Ráparancsol: — Tíz malaccal gyere ki!
Ha mind a tíz nem kövér és csudanagy,
Nem is disznó, de hálátlan kutya vagy!

A versenyben jól álltak a verebek.
Mutogatták: — Azok a Góz-gyerekek!
A kicsikét alig bírja a lába!
Jó koszt van a napköziben, hiába!
Új ruhájuk ropogósra vasalva.
Ma már módja Gózéknak is van arra!

Megismertek mindenkit a verebek.
Ekkor jött egy ember. Szívük megremeg.
Összenéznek, tollacskájuk felmered:
Ezt az embert sohse látták! Hogy lehet?!
Ez még itten kinn a földön sohse járt.
Nem látta a határ, — ő se a határt!

Ezen dűlt meg a verebek versenye.
Ezt nem tudták, hogy ki, és mi a neve?
Ki a földre soha még ki se szagolt, —

Hát, bíz ez az agronómus maga volt!

K. Tóth Lenke

Ez a gyerek elszámította magát

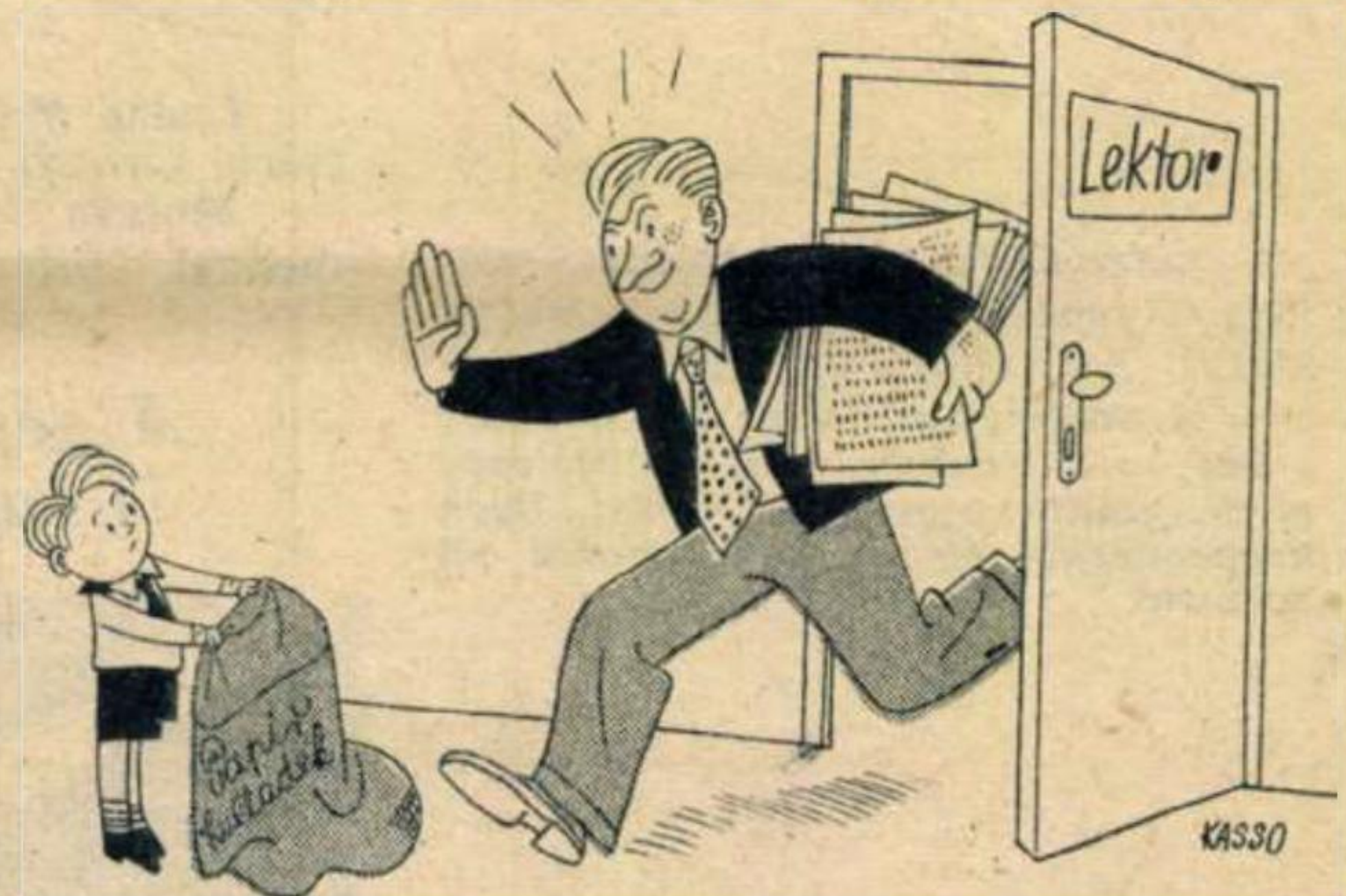

Író: Nincs fiam papírhulladék! **Elfogadták!**

Hogyan lett a rongylabdából futball?

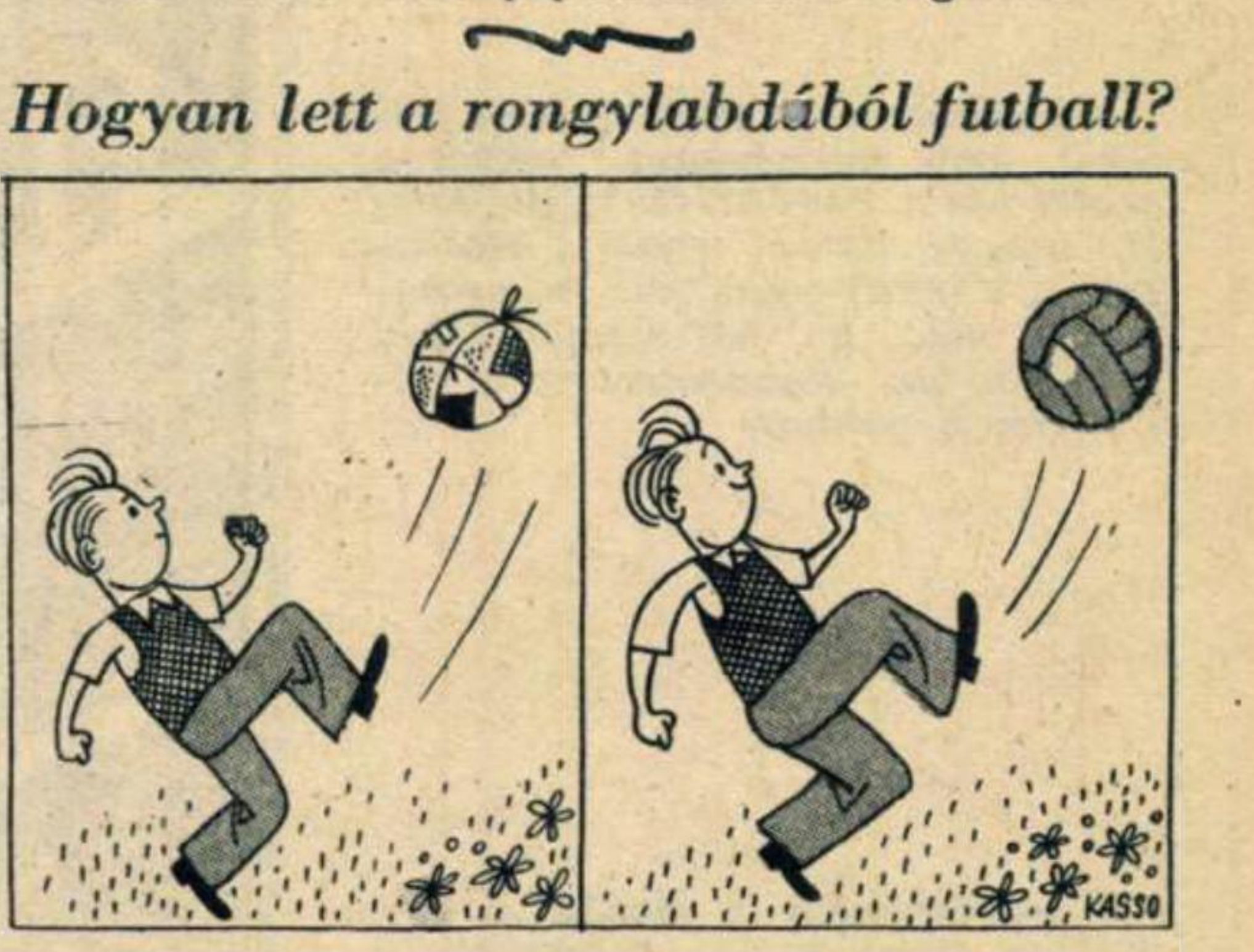

Ez a gyerek rongylabdát rugdal . . .

. . . ez pedig pedig új futball-labdát, mert a beadott rongyokért pénzt kapott a MÉH-től és futball-labdát vásárolt érte.

Akik csak autón tudnak járni

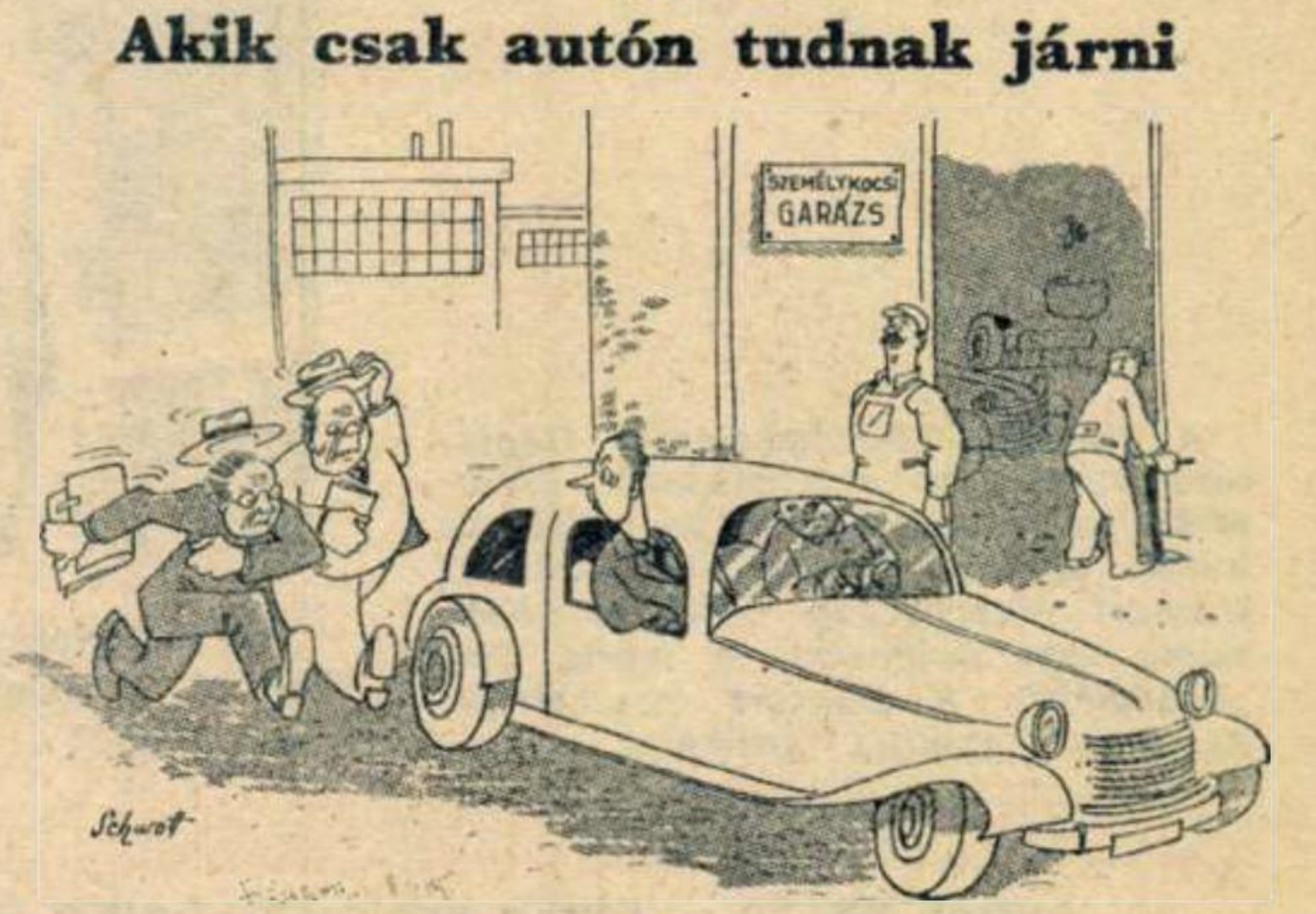

— Elvtársak, már két napja várok egy kocsira, vigyetek el a szemközti bankba!

A TRAKTOROSOK VERSENYE

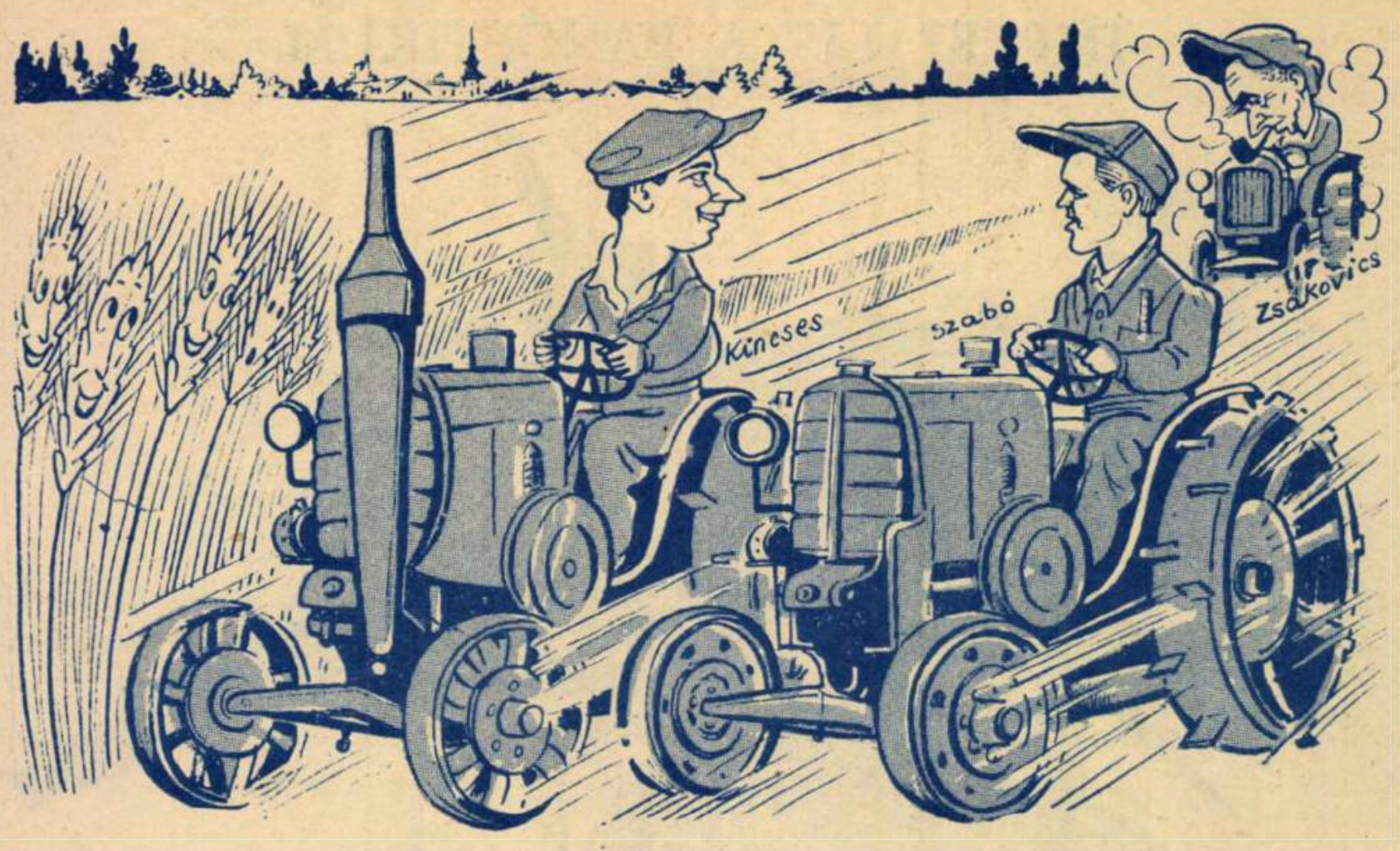

Kincses: Előre Szabó! Kapcsoljunk rá, Zsákovics megint lemaradt...

ÖT ROSSZ

A mezőfalvi gépállomás vezetősége a következő okokra hivatkozik, amelyek megnehezítik munkáját:

1.

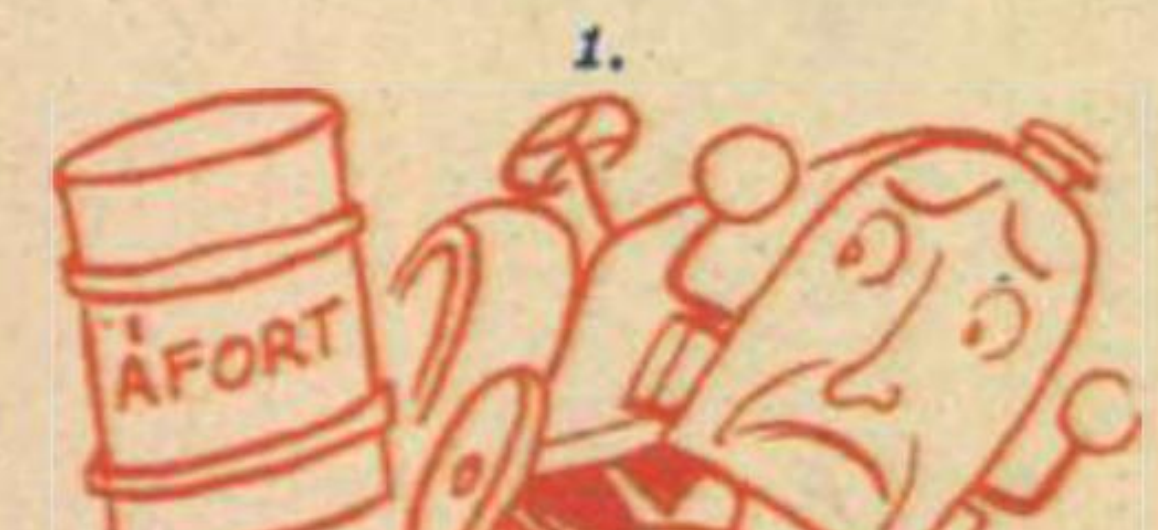

Az ÁFORT, gázolaj helyett üzemanyagként, hosszúpárlatot küldött a gépállomásnak, ami még nem lett volna baj. A baj ott kezdődött, hogy a hordók tartalmának csak a 70 százaléka volt hosszúpárlat, a másik 30 tönkretette a gépeket. Mert az üzemanyag 30 százaléka víz volt.

2.

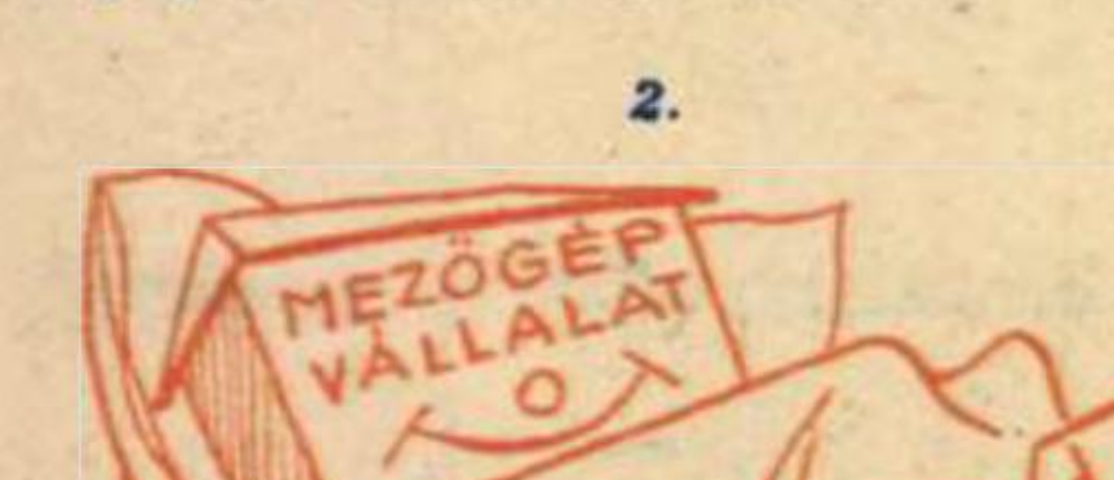

A fehérvári Mezőgép Vállalat szállítja a gépállomás részére az alkatrészeket. Azaz, hogy ez így van papíron. A valóságban, — és itt kezdődik a baj, — a Mezőgép nem szállít, vagy későn szállít, vagy mást szállít. Ilyen kooperációval bizony nem könnyű jól dolgozni.

3.

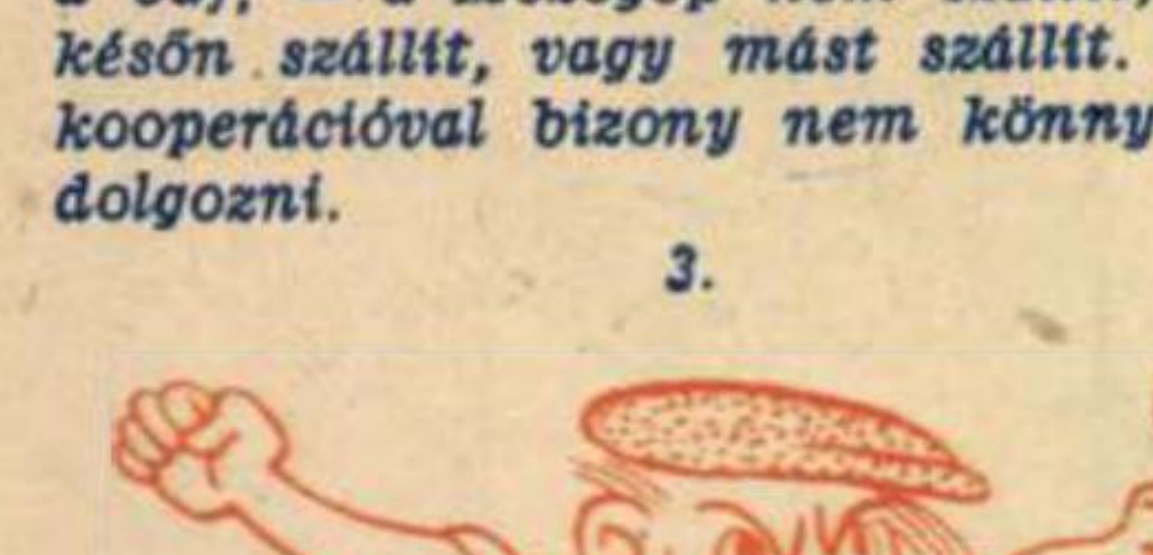

A csavarokat, anyákat, szögeket, fúrókat, apró szerszámokat, fogókat a gépállomás a VASÉRT-től kapja. Kapja? Dehogy! Bármit rendel a gépállomás, a VASÉRT egyre csak kapupántcsavart küld. No, hát szerelő legyen a talpán, aki kapupántcsavarral erősíti meg a traktort!

4.

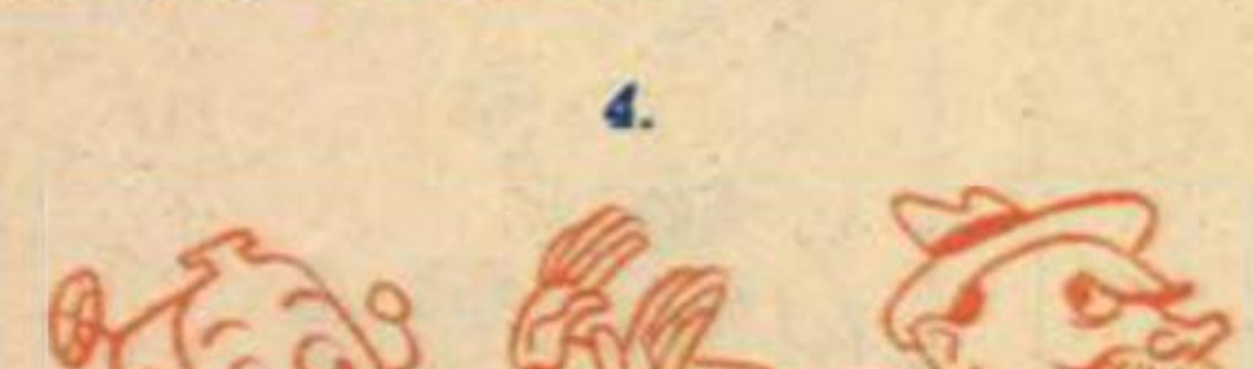

A gépállomásnak a munkát a környékbeli tsz-ek adják. A növényápoláshoz munkára készen állnak a kapálógépek, de nem jön a munkáltató. Miért? Mert egyes tsz-elnökök még idegenkednek a gépimunkától. Meg aztán azt hiszik, hogy reggeltől estig hajladoztatni a tagokat, vagy kapálatlanul hagyni a földet olcsóbb . . .

5.

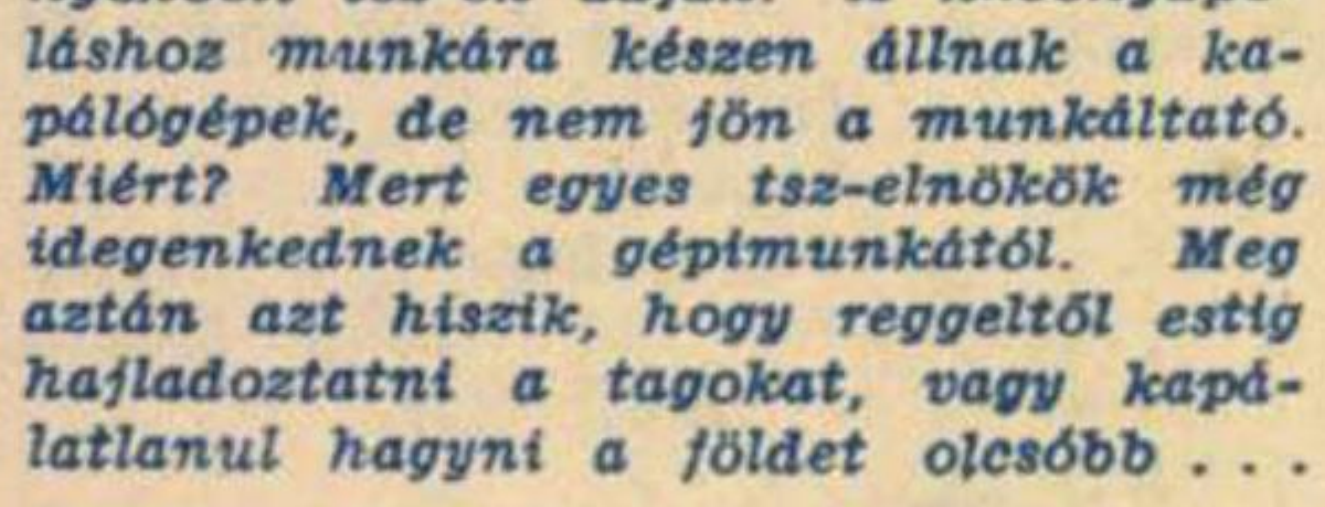

A fehérvári Mezőgazdasági Gépjavító, mint a neve is mutatja, gépjavításokat végez. Ősszel generálozásra küldte be a gépállomás az R 20—22 traktort. Februárban elkészült. Négy napig sem dolgozott, s máris újra „bedöglött". A traktort visszavitték. Azóta még mindig „javítják".

A DISz-es és a dísz-DISz-es

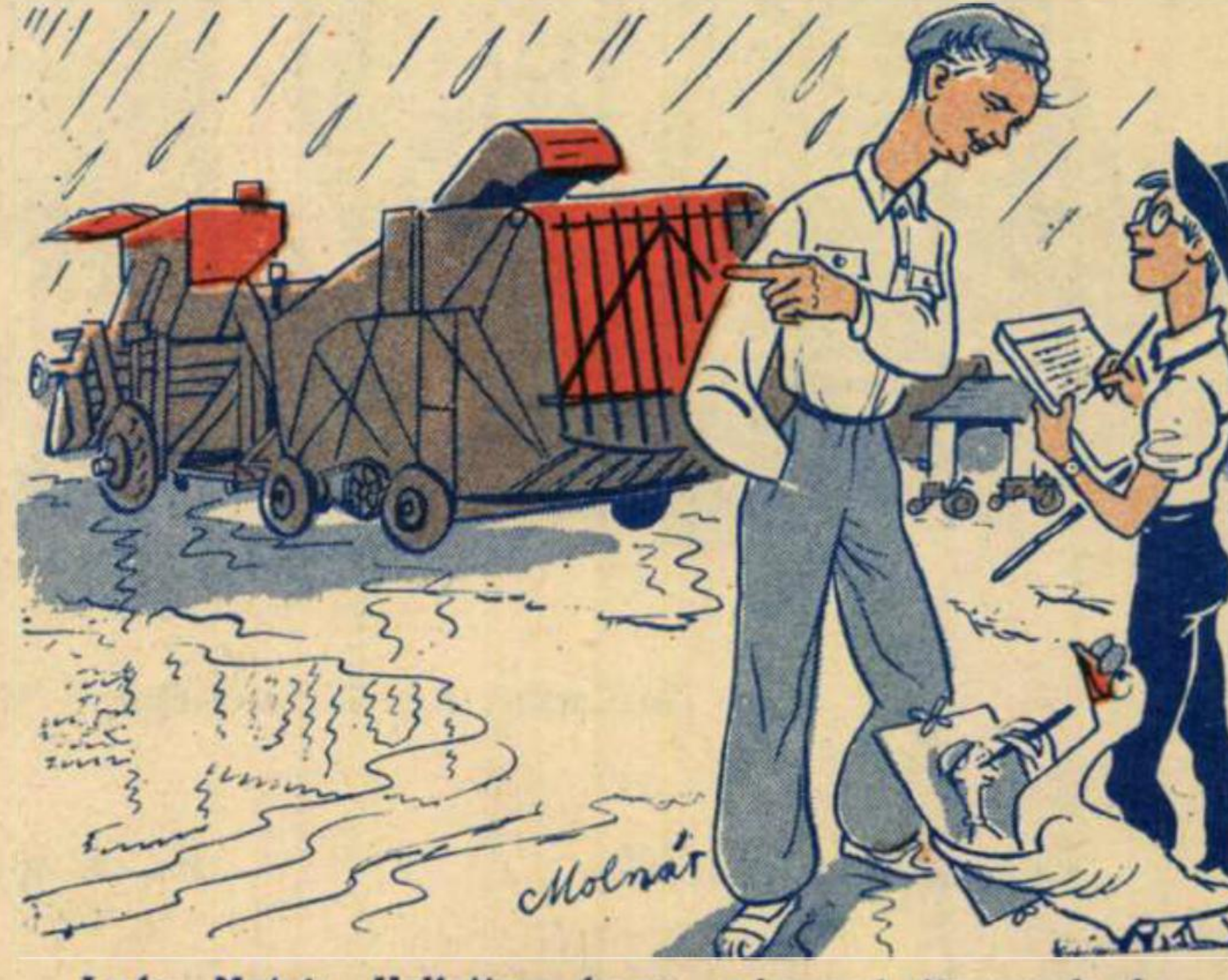

Ludas Matyi: Hallottam, hogy még csak tizennyolc éves vagy és máris mennyi mindent tudsz...

Molnár István: Az semmi! A kombájnom még kétéves sincs és mennyi mindent tud...

A gépállomáson is van hörcsög

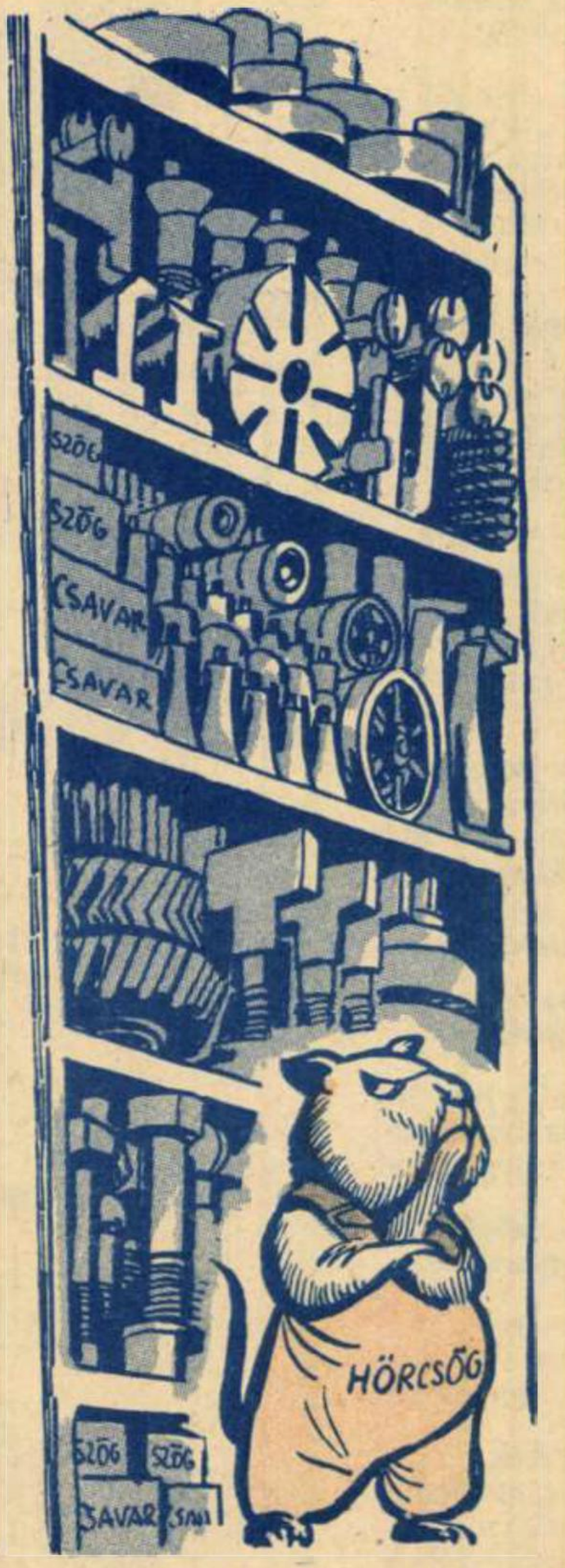

„Ha alkatrészből a szükségesnél több van, abból semmi kár nem származhat!"

A legifjabb traktoros

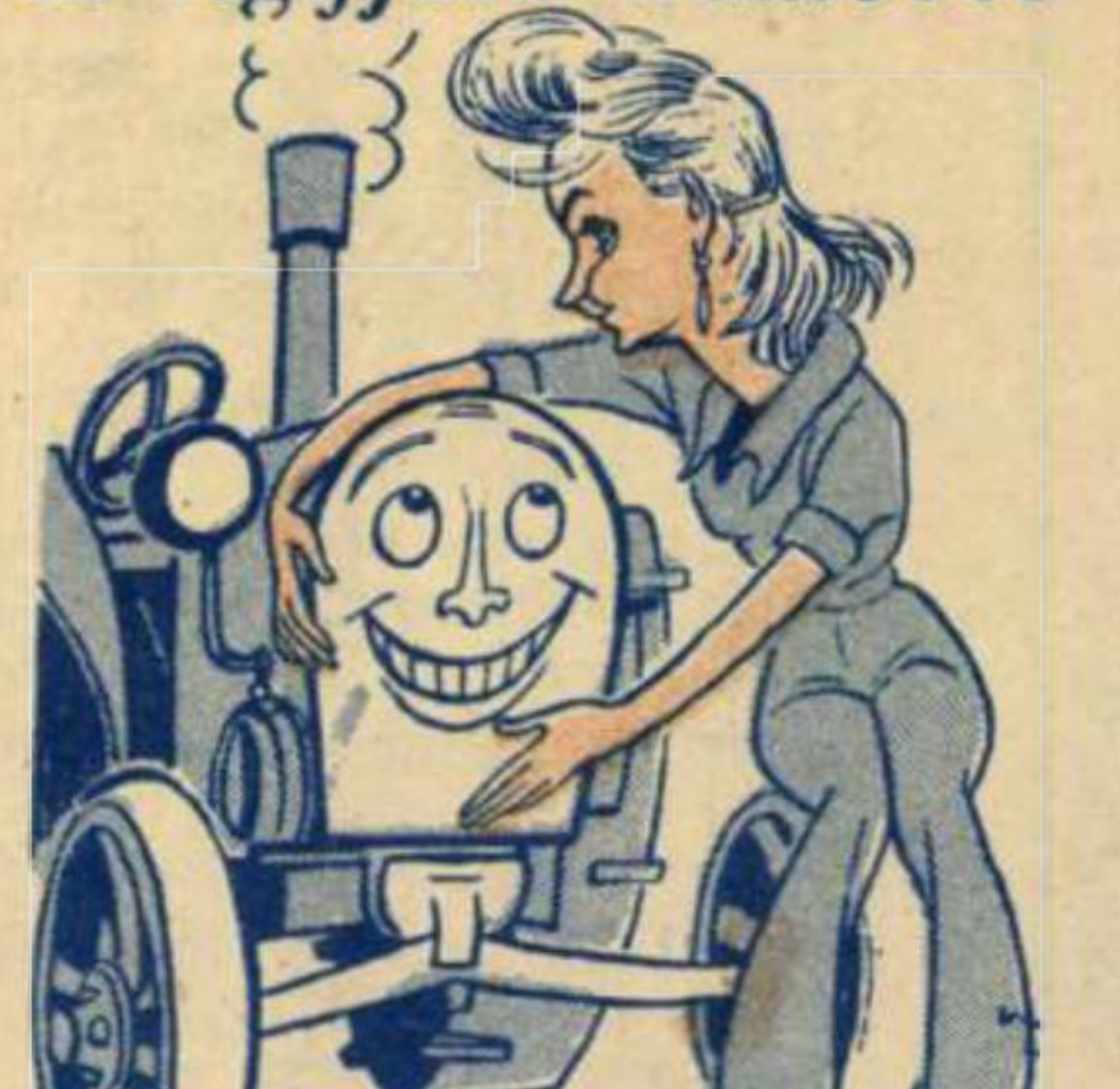

Tóth Erzsi, aki még csak rövid ideje dolgozik, de már megbarátkozott a traktorral.

Akit nem ijesztenek el a nehézségek

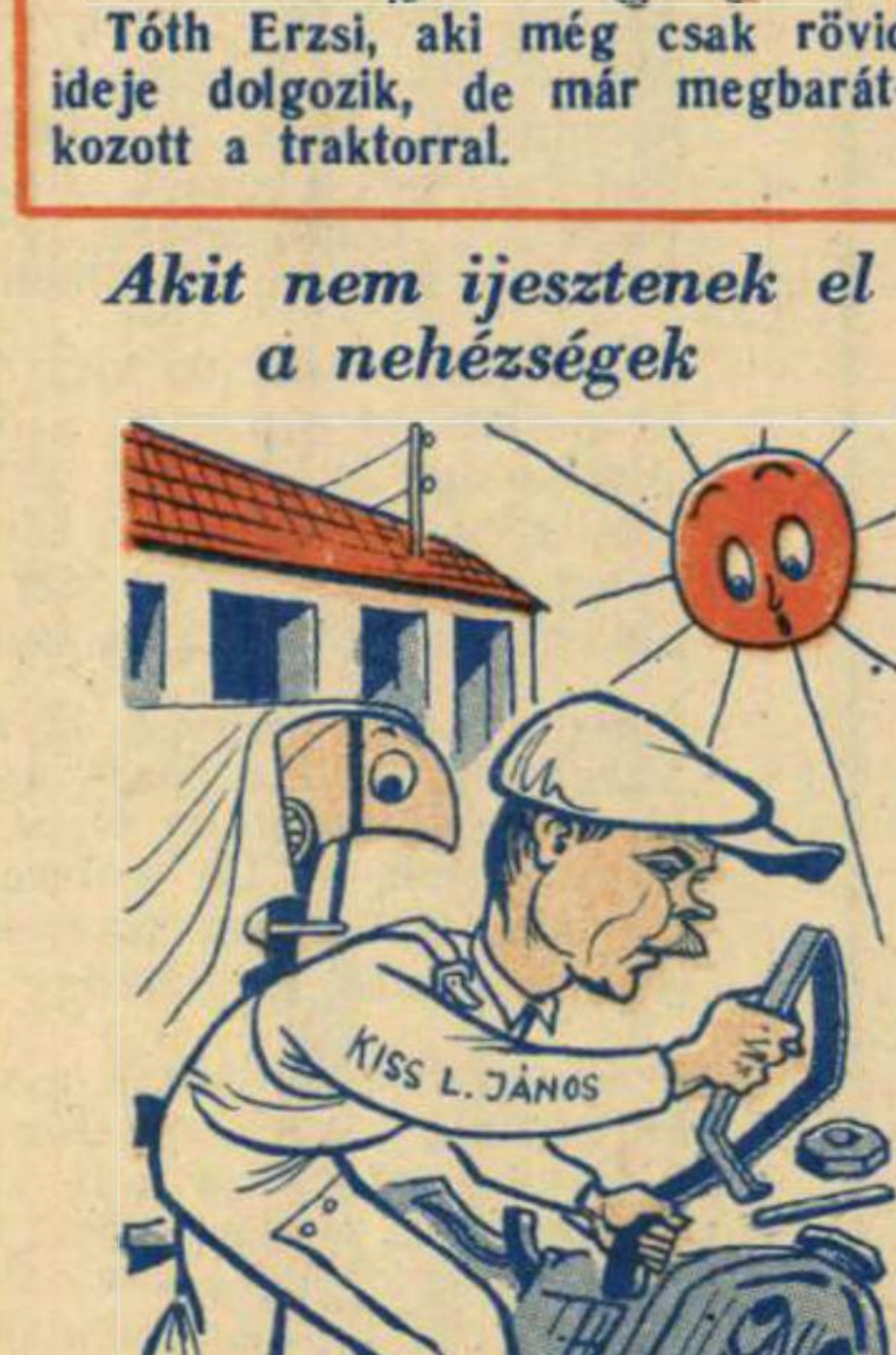

— Ha a fene fenét eszik, akkor is dolgozni fogsz nekem!

Ludas Matyi a MEZŐFALVI GÉPÁLLOMÁSON

GIS—ORSZÁGH riportja

Készülődés az aratásra

A zirci apátság tehenészetének helyén 1948. májusában megalakult a mezőfalvi gépállomás. Huszonegy termelőszövetkezet tartozik hozzá. A gépállomásnak mind a huszonegy tsz-t segítenie kell az aratás, tarlóhántás, másodvetés munkájában; az egész környéken el kell végeznie a cséplést.

Bátki János, a gépállomás új igazgatója kemény kézzel dolgozik. Régi hibákat igyekszik kijavítani. És jó munkájában nem áll egyedül a gépállomáson. Kincses István brigádja 238 százalékra teljesít, Szabó Ferenc brigádtag egyéni teljesítménye 346 százalék. Bátki igazgató csak rövid ideje működik, de azt már elérte, hogy a tavaszi tervet a gépállomás 147,7 százalékra teljesítette.

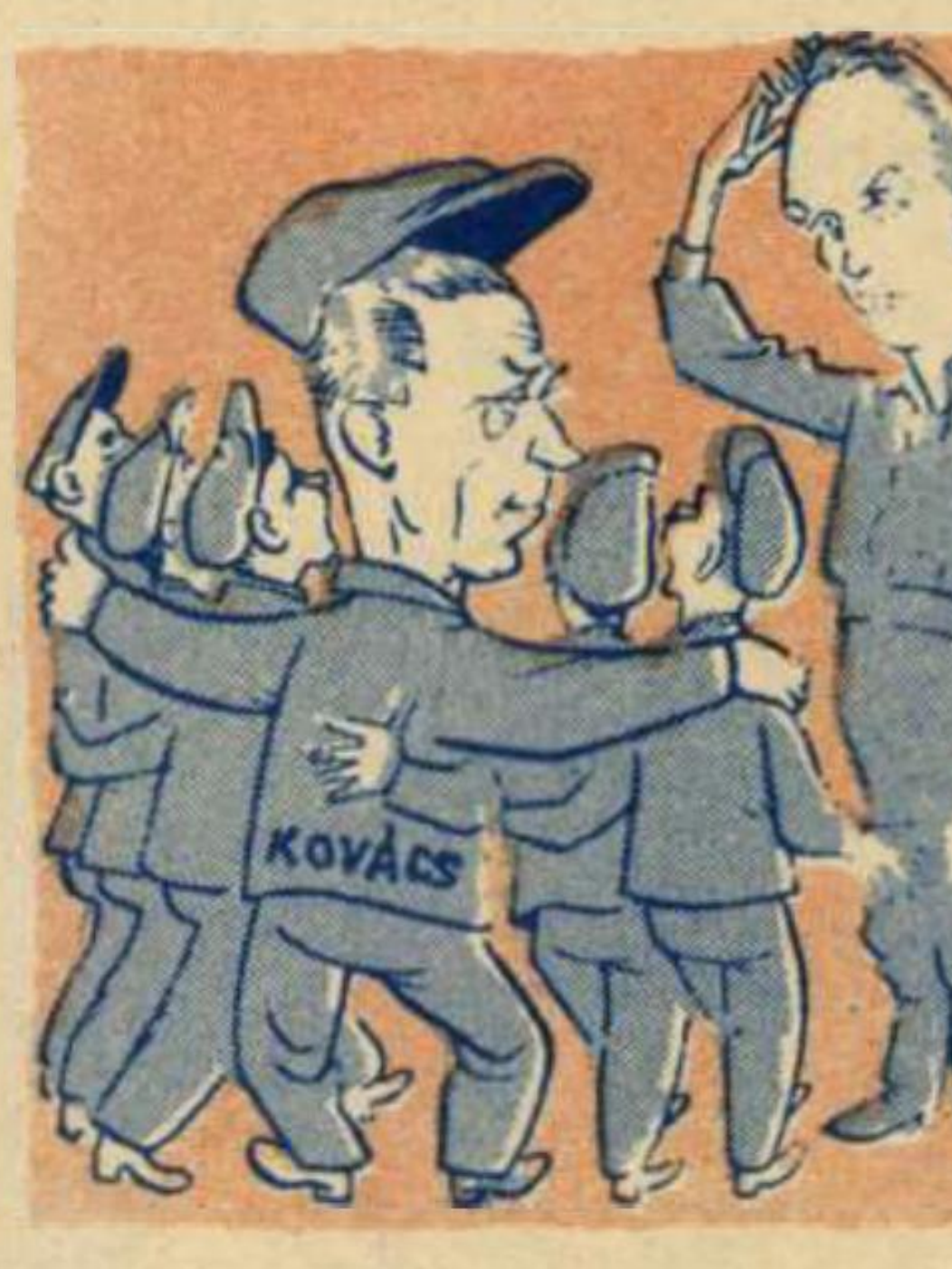

De, mi nem azért jöttünk, hogy babérkoszorúval övezzük a gépállomás dolgozóit, hanem azért, hogy megnézzük, hogyan készültek fel az aratásra. Jól? No, azt éppen nem mondhatjuk. Az asztalosok és a szerelők egymásra hárítják a felelősséget, mi azonban máshol, mélyebben keressük a bajok gyökerét.

Az egyik „gyökér" Kovács József főgépész és az ő mindent megbocsátó baráti szíve. Nem készült el a munka időre? Csellengés van? Lógás? Fegyelmezetlenség? A gépek egyrésze piszkos? Munkaképtelen? A munkalapon több a teljesítés, mint a valóságban? A növényápolásnál a mezőfalvi gépállomás a megye utolsója? — Sebaj, iszunk rá egyet, azzal kész! Holnap is lesz nap...

Valóban lesz. De holnap már más nap lesz, amikor új munka vár mindenkire. Várhat.

A bajok második „gyökerét" Párkányi Mihály minőségi ellenőrnél találtuk meg. Pazarlás folyik Tessék-lássék munka? Az alkatrészek rosszak? Az összeszerel gépek rosszak? A tervek, a szervezés, a minőség rossz? — Sebaj iszunk rá egyet, azzal kész!

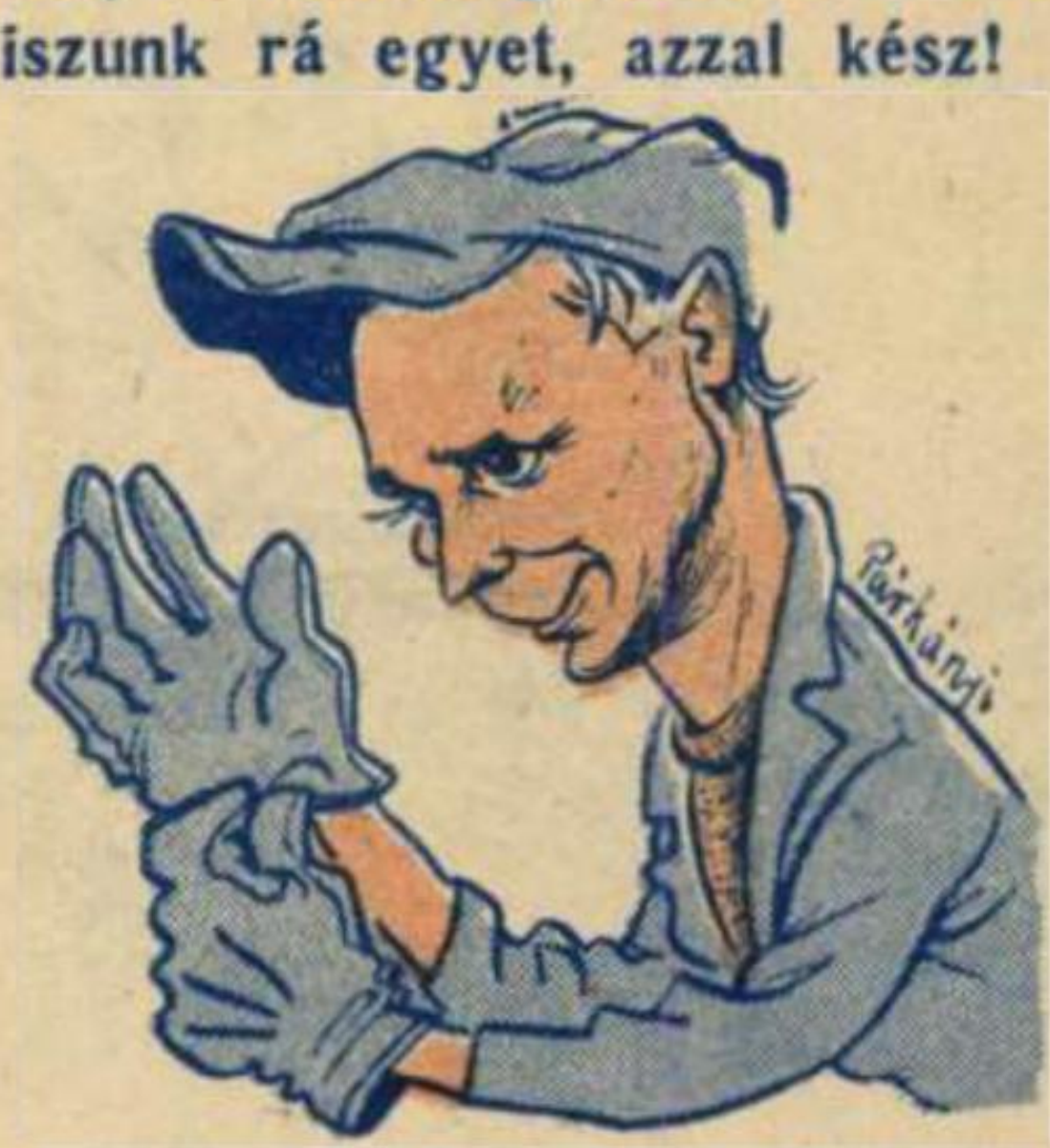

Párkányi Mihály kesztyűs kezé nem egy elrontott munka „dicséri" Mindez miért? Óh, az oka komoly Az indokolás előtt meg kell hajolni Félti a népszerűségét, ennyi a egész.

Lassan teljesen belegubancolódunk a bajok szövevényes gyökérzetébe, mert a harmadik „gyökér" a röpke öt év alatt letűnt kilen igazgató felé mutat. Már a számukból látszik, hogy igazgatókban a gépállomás a minőség rovására mennyiséget termelt.

Bátki János a tizedik, jubileum igazgatója a gépállomásnak. És mint ilyen, kemény kézzel csap az asztalra, s közben félelem nélkül, haverkodás, népszerűsködés nélkül igyekszik elmetszeni a bajok gyökereit.

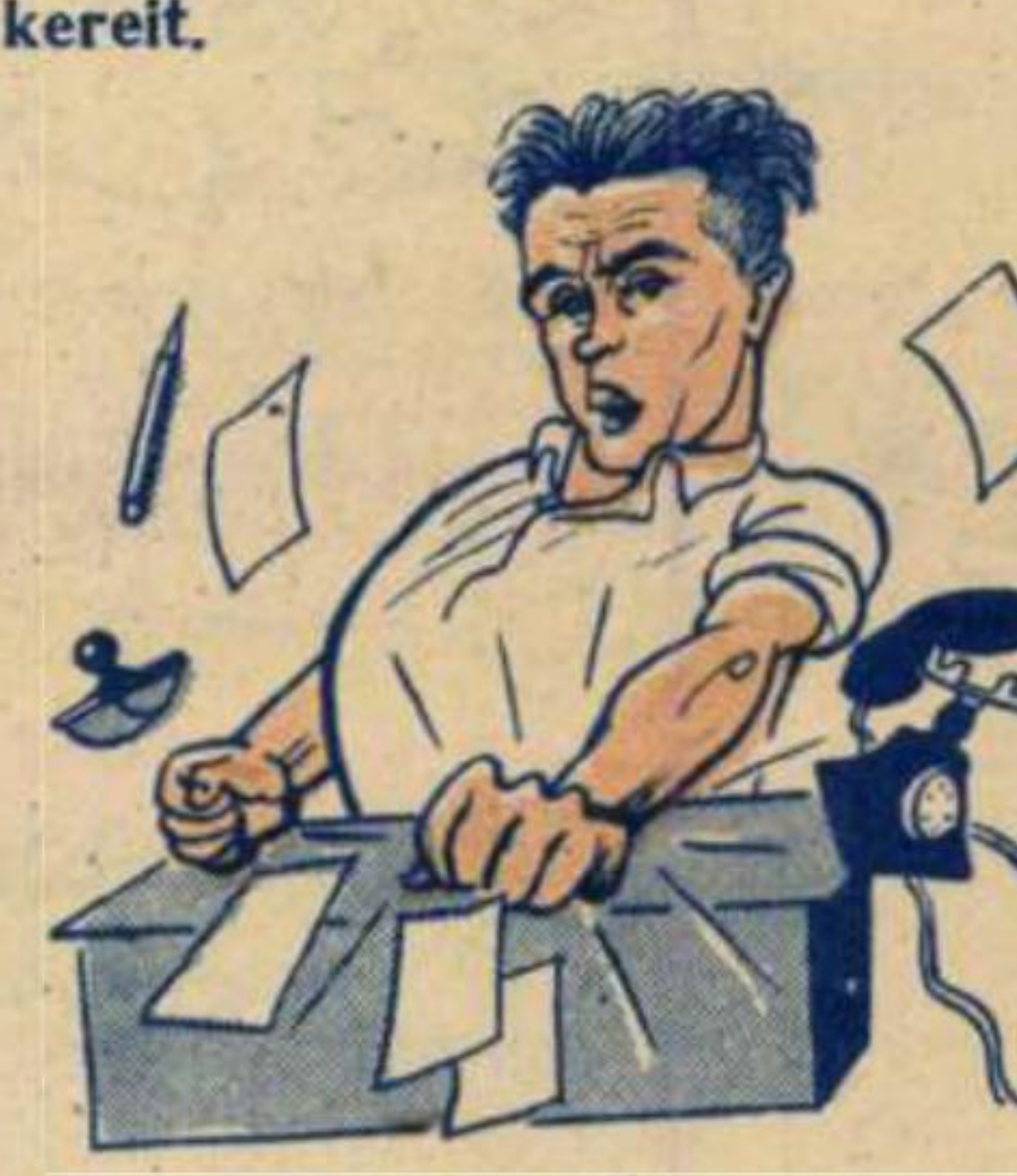

Remélhetjük, hogy a lemaradás ellenére sem lesz hiba az aratással, cépléssel. A gépállomáson rohammunka folyik, hogy behozzák, amit elmulasztottak. A határban érik a búza, rozs, zab. Ha Bátki elvtárs és a gépállomás becsületes traktorosai, kombájnosai, szerelői, mind a száztizenheten megtanulják idejében elvágni a bajok gyökereit, akkor aratáskor a gabonát is sikeresen, gyorsan és fennakadás nélkül levágják majd, hogy mindnyájunk asztalára bőven kerüljön új kenyér.

„JOGOS" FELHÁBORODÁS

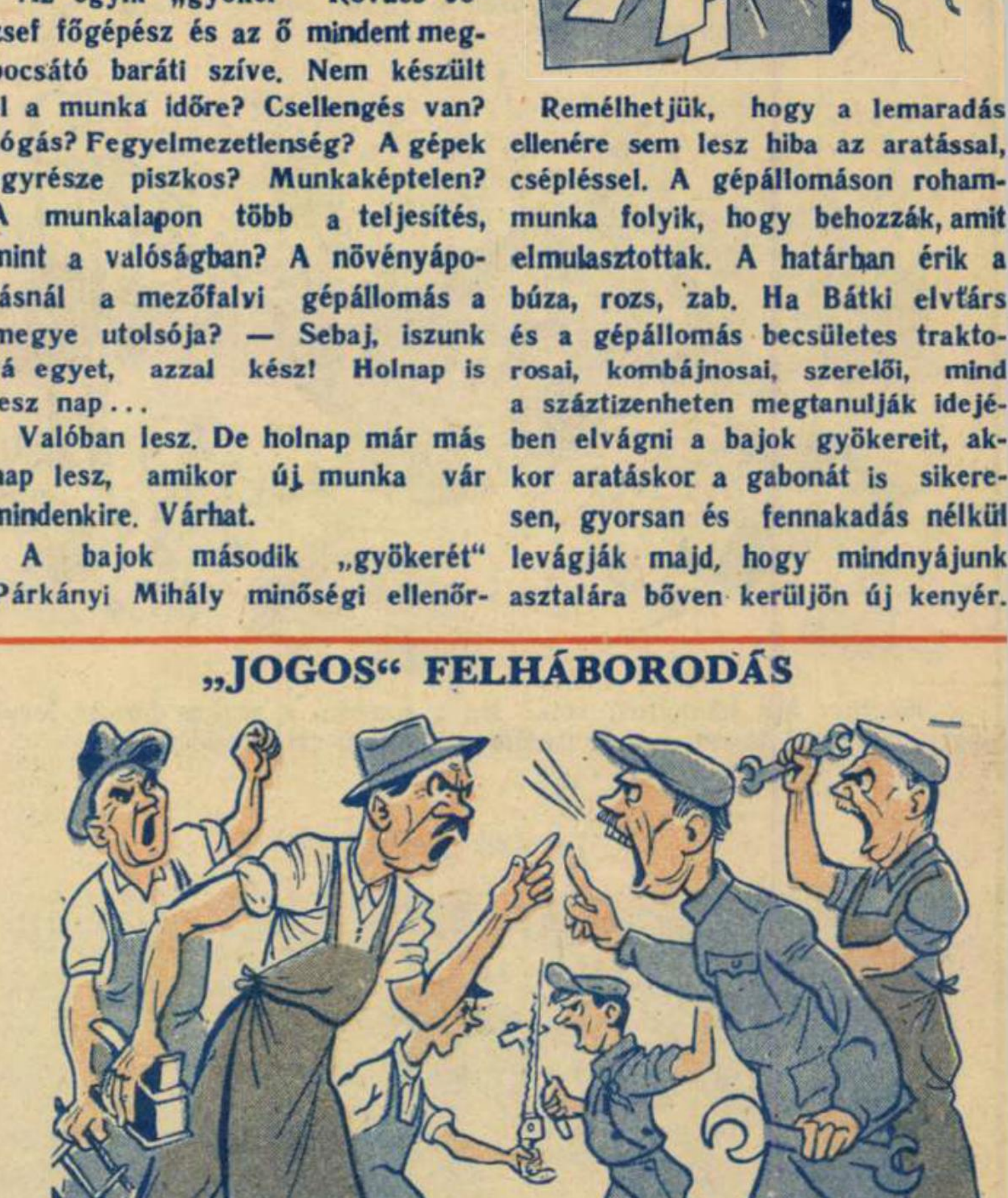

Szerelők az asztalosokhoz: De lassú a kezetek! Nem tudjátok két hét alatt behozni, amit mi féléve mulasztottunk?!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: **GÁDOR BÉLA.** — Szerkesztő: **TABI LÁSZLÓ.** — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11.
Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — **Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda Ü. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat:
V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-002, 180-850.** — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.